UN PUNCT DE VEDERE SUBIECTIV

OTRĂVIREA ȘI MOARTEA LENTĂ A UNEI CULTURI

Radu DUNAREANU

"Istoria se scrie noaptea, de către învingător, si cu mâna stângă" - a zis cineva. E puțin cinică expresia dar deosebit de adecvată pentru situația istoriei culturii românești din anii postbelici. Apoi, folosesc expresia unui istoriograf subordonat docil filialei de la Bucuresti a Cominternului: "Cei fără patrie nu au istorie". Sau celebrul citat latin: "Patria nu se ia pe vârful pantofilor". Aceasta e foarte adevarat. Lefegiii spionajului rusesc au venit fără încălțări. Desculți, în înțelesul moral al cuvântului, nu aveau cum să aibă praful patriei, mai ales că au călătorit pe tancurile rusești. Iar istorie, de unde?

Si atunci au început s'o fabrice fără frică și fără scrupule.

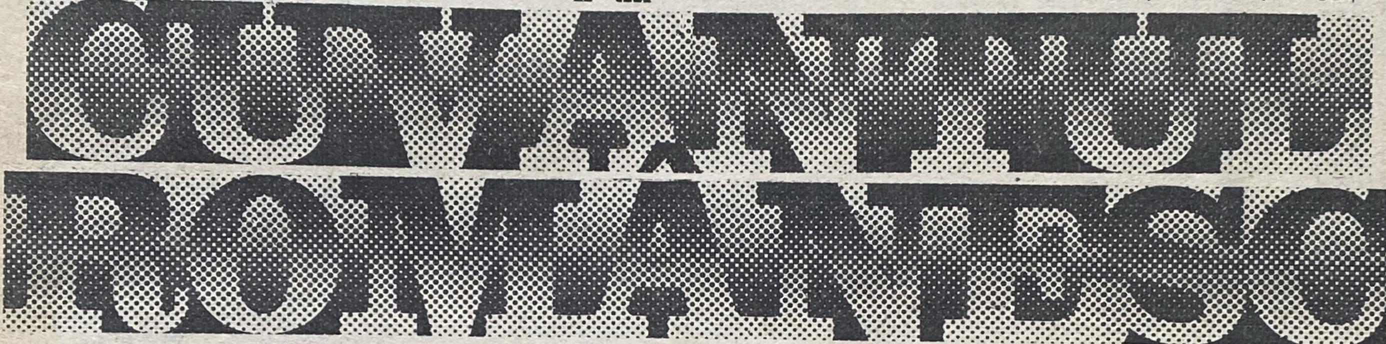
Au început prin a inventa un partid, inexistent înainte de ocupația rusească, i-au găsit și niște membrii și apoi au început să publice, cu precădere "fotocopii" după documente la care publicul nu a avut și nu va avea niciodată acces, ele neexistând în fapt.

Insă intoxicarea omului de rând nu se poate face usor cu tratate de istorie, chiar dacă au racolat nume sonore, care să gireze cu semnătura lor elucubrațiile paranoice ale unui grup insignifiant de minoritar, confortabil instalat pe postament de baionete rusești.

Continuare in pag. 9

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 2 Nr. 9 IANUARIE 1977 — PUBLICAȚIE LUNARĂ — DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, ELVETIA, GERMANIA, FRANTA, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., NOUA ZELANDA

ÎNAINTE,

PE DRUMUL MISIUNILOR NOASTRE

Eugen BARSAN

A mai trecut un an . . . și nimic nu s'a schimbat spre mai bine în viața poporului român.

Tara geme mai departe sub călcâiul partidului ținut la putere de securitate. Mizeriile de tot felul ale bietului român au crescut cu zilele anului.

In România, de bucurii și de mai bine n'au parte decât cei din ierarhia partidului și regimului comunist cari au în mână pâinea și cuțitul, și pe cari istoria roșie îi numește "fiii iubiți ai poporului". Acești "fii iubiți ai poporului", năpăstuit, se desfată, cu fiecare an care trece, într'un tot mai mare belșug de toate cele dorite și în luxul tot mai modern al vilelor și locurilor rezervate pentru ei, în cele mai frumoase părți din România.

A mai trecut un an . . . fără mari și importante afirmări în sânul exilului românesc. Dar este bine ca să știm și să ne bucurăm că sub această aparentă liniște, sau adormire, exilul, la baza lui, este tare de vână.

Din nefericire, sunt mulți printre noi cari din cauza oboselii și decepțiilor, provocate de vederi și așteptări neîmplinite cari de cele mai multe ori au fost scurte, nerăbdătoare și poate că foarte partizane, au rămas blocați într'o derută din care nu mai sunt în stare să ia adevăratul puls al situației exilului.

Cuvântul Românesc, în scurta lui existență de 8 luni, a putut stabili că exilul dispune de capitalul sevă al unui mare spirit care încă n'a fost valorificat și afirmat. Este capitalul spiritului pe care-l poartă în ei mii de tineri refugiați români cari au crescut și trăit sub regim comunist. Si, cari au salutat cu enorm entusiasm steagul de luptă ridicat de acest ziar. Tineri cari vor mai multă acțiune și mai puțină lâncezeală. In fond, este vorba de un spirit care detestă profesionismul politic care corespunde zicalei "Tara arde și baba se piaptănă".

Exilul are valori cari pot fi ușor descoperite de oricare român care are inima și determinarea de a face parte, în chip efectiv, din preocupările spirituale, bisericești și naționale, ale poporului. Deși aceste preocupări apar simple și, după cum se mai zice, țărănești în formă, ele constituiesc piatra de temelie a existenței neamului românesc de la nașterea lui și până azi.

Continuare in pag. 3

SUB SEMNELE VREMII

SĂ ÎNVINGEM PASIUNILE DIN NOI

Ilie SMULTEA

Dacă luăm exemplul Poloniei și acțiunea întreprinsă pentru cristalizarea unei unități naționale, ne putem întreba ce am făcut, sau facem noi, Românii?

Unde ne situăm noi, cei din diasporă? Trăind în "lumea liberă" nimic nu ne împedecă să îmbrățișăm un curs rațional, să învingem pasiunile desbinării și să netezim calea spre o unitate sau "coaliție" națională. Nu-i ușor să închizi ochii la greșelile trecutului, de care toți suntem încărcați. Ar fi absurd ca o personalitate politică-sau de alte merite-sau un grup politic în diasporă să se considere "impecabil" și să arunce piatra în unul, unele sau în toate celelalte grupuri. S'ar mai putea ridica argumentul "gradului" de greșeli politice trecute. Evident că, dacă ne angajam pe această pistă lunecoasă, n'am realizat nimic. Erijarea în "singurul deținător" al dreptului de a vorbi în numele națiunii române denotă o atitudine săracă cu duhul. Ar trebui să ne aducem aminte că " cine se înalță va fi umilit și cine se umilește va fi înălțat."

Singurul criteriu spre unitate trebue să fie răspunsul la întrebarea dacă și cât suntem dispuși să facem pentru "Independența Romaniei" --ca să folosim expresia fraților polonezi.

Câmpul de activitate este așa de vast încât este loc suficient pentru inițiative în domeniile în care ne simțim competenți.

Incontestabil că tot ce am făcut sau ne propunem să facem, se referă la România. Deci, în mod inevitabil, se pune întrebarea--ce atitudine să luăm față de cei din țară? Nu mă refer la mănunchiul comunist dela putere ci la cei mulți asupra cărora apasă greu puterea. Spre a descoperi un răspuns cât mai corect posibil, trebui să încercam a ne transpune în situația lor.

Știm prea bine ca unii dintre noi, datorită unor împrejurări nemiloase, n'au putut scăpa de sub regimul de teroare stalinistă decât târziu, după ani de suferință. (O parte din aceste suferințe au fost revelate de catre supravețuitori ca D. Bacu în Pitesti, L. Kirschen, Prizonier al justitiei roșii, I. Cârjă, Canalul Mortii (2 volume) --ca să amintesc numai pe cele mai bine cunoscute și mai dramatice). Dar mai știm cu toții că împrejurări și mai vitrege continuă să tae drumul spre libertate pentru milioane de alți români, cu dorințe cel puțin tot așa de mari ca și noi să vadă o schimbare de regim în România. S'ar comite o eroare gravă numai la gândul de a ignora existența și aspirațiile lor și a-i trata pe toți cei din țară ca atinși de o boală contagioasă și a-i condamna la carantină. Cum ne-am simți noi, cei din Vest, dacă near fi fost dat să fim încă acolo și dacă frații noștri din lumea liberă ne-ar face o apă și un pământ cu regimul? Ar fi o simplificare dincolo de realitate și ar demonstra sărăcia noastră de înțelegere și de abilitate să răspundem la o realitate incontestabilă.

O inițiativă, inspirată de ceiace aș considera "semnele vremii," a fost luată

Continuare in pagina 3

editorial

ÎN PRAGUL ANULUi NOU

După câteva luni de jurnalistică, ziarul nostru a pășit pragul unui nou an. Este un pas și un popas, de gânduri, de speranțe, de hotărâri și bilanțuri.

In confruntarea cu veacul nostru, am pășit la drum cu certitidini, care vin de departe din memoria vie a nemului nostru. Nu interese materiale, nu convingeri logice și nu calcule politice ne-au îndemnat să ieșim la iveală cu acest ziar, ci temeiurile adânci și imperioase, isvorâte din chiagul vieții noastre.. Noi, cei ce colindăm lumea toată dela un capăt al ei, până la celălalt, rupți din magma pământescă a Țării Românești, purtăm în fântânile sufletului nostru, dragostea nemărginită de toate comorile spirituale și vii, pe care le-am lăsat acolo departe, și credem nelimitat în valorile de existență ale Neamului.

Când am plecat din țară, am lăsat acolo o lume întreagă sub presiunea suferințelor, a necazurilor și a îngrijorărilor. Iar noi am luat cale pribegiei cu gândul ca, în lumea liberă, vom lupta din răsputeri pentru eliberarea poporului român de sub tirania sovietică și comunistă. Căci noi am fost crescuți în omenia românescă, fără egal și asemanatoare în lume, cu viziunea creștină a unei existențe, pe care poporul român și-a faurit-o în cursul istoriei sale, luptând pentru libertatea sa, împotriva tuturor invadatorilor barbari ce au râvnit pământul românesc.

Poporul român și-a câștigat dreptul la existență, prin voia lui Dumnezeu, care l-a creiat și prin cultura pe care a închegat-o, ca o expresie vie a specificului nostru etnic.

Din tezaurul acestei culturi, ne-am format personalitatea noastră, și am urmat cale unui destin românesc. Căci din profunzimile acestei culturi ne-am însușit certitudinea propriei noastre existențe. Si pe linia acestor certitudini, ne desfășurăm viața noastră și strădania noastră, pe toate meridianele lumii.

Noi, Românii, din lumea liberă nu ne putem realiza decât urmând calea istorică a destimului nostru, isvorât din idealismul pur al iubirii noastre de neam, care ne îndreptățesc existența și dau o aureola de demnitate activităților noastre.

Considerând că viața noastră personală cade pe al doilea plan, am îndemnat pe fiecare român care simte durerea și dragostea pentru neam, să se calce pe el în picioare, să treacă peste ambițiile și adversitățile de orice fel, să pășească împreună cu noi pentru binele Neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu.

"Intunericul patimilor niciodată nu va putea cristaliza un far de lumină salvatoare".

Acesta a fost gândul cu care am pornit la drum ziarul nostru. Să adunam, la un loc pe cei ce sunt prezenți în eforturile de luptă pentru eliberarea poporului român. Să strângem la un loc omenia românească, și să nu uităm pe cei ce suferă pe pământul scump al țării. Să nu lăsăm valorile culturii românești să fie mutilate, stâlcite și îngropate de "neagra străinatate".

Aici, în ziarul nostru, afirmăm valorile, ideile și mărturisim credințele unor cauze sfinte și drepte. Polemizăm, nu de dragul polemicii, ci pentru lămuriri, clarificări și restabiliri de adevăruri. Nu adevărurile noastre personale, ci adevărurile naționale, pe care le-a promovat și în care a crezut și încă crede, Neamul românesc atât cât va exista în istorie.

Aceste adevăruri naționale depășesc propria noastră individualitate, iar din certitudinile noastre isvorăște datoria noastră de a le apara, fără îndoeli, fără rezerve și fără teamă. In acest fel, ziarul acesta va fi polarizator de energii românești în lume, căci este un adevărat Cuvânt Românesc, de bune tradiții, nu plecat din oficinele moscovite, străine de orice vis românesc.

George BĂLAȘU

ÎNTRE VORBE ȘI FAPTE

Mai întotdeauna este o diferență între vorbe și fapte. Noi, românii din exil, constituim un exemplu foarte grăitor în această privință.

Vorbim în chip sfătos de toate și, pentru că după cum se zice românul e deștept prin natura cu care l-a înzestrat Dumnezeu, prindem ușor esența problemelor, cu ceeace e bine și ceeace a rău sau cu ceeace ne lipsește și trebue neapărat făcut.

In chip obișnuit, cele mai multe discuții, asupra problemelor pe care le punem în vorbe, sunt cu iz de romantic, de vitejie și de încinsătură de pe margine de pahar. Dacă ar fi ca vorbele noastre să cuprindă, în ele, minunea și farmecul realizării, prin simpla rostire a lor, am fi cei mai de frunte din lume.

Din păcate, minunile și realizările nu stau în vorbe ci în fapte, în faptele și acțiunile fiecăruia dintre noi. Un lucru ce ne vine foarte greu să-l înțelegem și acceptăm, un lucru față de care nu suntem în stare să ne conformăm, în sfârșit un lucru pe care-l ignorăm, deși, în ciuda a toate, el este singurul temei creator în viață.

După ce, în prilejurile de discuții, enunțăm soluții teoretice și consumăm părerile și vorbele sfătoase, pline de izul amintit, ne întoarcem la realitățile treburilor personale. Apoi, din când în când, povestea se repetă și de bine de rău așa decurge în ani.

Pe de altă parte, tot în ani mai decurge și reversul povestei care ne arată că treburile sau faptele românești au rămas în grijile și sarcinile voluntare ale unui număr foarte restrâns. Si că, dedicarea și faptele acestora alcătuesc singura temelie lucrătoare a ceeace avem românesc în diasporă.

Cele mai multe vorbe critice pe care le auzim între noi scot în evidență lipsurile de tot felul din câmpul național-românesc. Indirect, aceasta ar însemna că, puținii voluntari din slujba treburilor naționale ar trebui să facă mai mult decât fac.

In fapt, o vedere și o socoteală cinstită și reală ar fi următoarea: să evaluăm valoarea treburilor românești în raport cu numărul acelora care se sacrifică pentru ele. Iar, în funcție de această, simplă și clară, socoteală ar trebuii să ne dăm seama că pentru a avea treburi mai bune și mai frumoase nu există decât o soluție: să punem mai mulți mâna la realizarea lor.

In ultimă instanță, treburile nu sunt un produs al vorbelor ci al vredniciei care zace în noi. Astfel, pe toate le avem și le vom avea așa după cum suntem în stare să ni-le facem.

In concluzie, dacă ar fi să ne purtăm și să acționăm așa după cum ni-i vorba departe am ajunge.

E.B.

CĂTRE REDACȚIE

* Salem,U.S.A.- Am citit în primul editorial scris de noul redactor al ziarului America: "După furtunile convenției a început să se sălăsluiască liniștea și bunacuviința în mijlocul nostru."

Ca un fost delegat la convenție mă întreb pe cine a avut în gând d. Petru Lucaci când a acuzat pe cei prezenți ca oameni fără "bunăcuviință".

O fi fost bătrânul Niculae Dragoș care ne-a vorbit de înțelegere și omenie? O fi fost d. Stoiță care a vorbit puțin și cu miez?? Poate dr. Rannetti? Ori poate unul dintre avocații Crăciun, Coman, Mihu?

A fost prima convenție unde am avut delegați tineri și bătrâni. Să fi fost fără bunăcuviință tânărul Bleblea, d-na Drăgilă ori d-ra Dorina Riscuța? Ori o fi fost fără bună cuviință dl. George Alexe, care nu poate fi acuzat că măcar și-a deschis gura ??

Convenția a fost tumultoasă, și așa trebuesc să fie convențiile care-s pline de viață, nu ștampile moarte care să spună "Da" pentru că așa le cere interesele partidului.

Acum când d. Lucaci începe a doua (sau a treia) etapă îl rugăm să precizeze cine au fost cei fără bunăcuviința la Convenția Uniunii și Ligii?

Acuza lui cade asupra tuturor membrilor și cred că este de "bunăcuviință" ca noul redactor să ne lămurească.

S.B.

* Berlin,GERMANIA DE VEST- Nu mă cunoașteți, nu vă cunosc, însă prin intermediul unui prieten, primesc cu deosebită plăcere frumosul și apreciatul ziar al D-stră " Cuvântul Românesc ", pe care îl citesc și vă doresc pe viitor succes mult pentru înaltele idei ! ! !. Cu deosebită considerație al D-stră.

Willy DUCKI

* Plainfield,U.S.A.- Imi place conținutul articolelor precum și atitudinea creștină-românească..Asa trebue să fie. Trebue s'avem o poziție fermă în toate problemele naționale legate de existența și soarta țării noastre scumpe: România. Noi , cei o mână de români, care credem în Dumnezeu și în destinul Românilor pe acest pămînt,trebue să luptăm cu tot ce avem,pentru libertatea Tării Noastre.

Vă doresc spor la muncă,statornicie și înțelegere.

Rev.Fr,Alexandru RATIU

* Honolulu,HAWAII- Răspunzând cererii Dvs de colaborare m'ar interesa să știu dacă ați dori să publicați lunar o serie de "Micro-portrete"(scriitori, artiști, deobiceiu uitați, dați la fund)..Cu timpul, eventual am putea face un volumaș cu textele păstrate...Vă urez la mulți ani și vă salut cu sentimente alese, al Dvs.

Stefan Baciu

* Madrid,SPANIA- Dacă Domniile Voastre voiți ca ziarul ce-l conduveți să fie pentru Români, atunci de ce nu faceți apel la toată românimea din exil să participe cu scrisul nu numai cu abonamentul. Logic ar fi ca toți Românii din orice poziție politică ar face parte să-și poate expune crezul,programul și punctele de vedere...Dacă "Cuvântul Românesc" va uni exilul și pregătundu-l în vederea unei problematice remanieri de conducere a unei Românii libere, și va fi o tribună liberă a tuturor gândurilor al exponenților exilului atunci cu adevărat se poate numi "Un ziar pentru Români nu poate fi făcut fără Români"

Cu sincer salut

Mircea IZVENICEANU

* Charlestone,U.S.A.- Nu de mult am avut fericita ocazie să intru în posesia publicației Dvs. "CUVANTUL ROMANESC", la care m'am și abonat imediat.

Dela început m'a impresionat în mod deosebit de plăcut formatul publicației și aranjamentul ei.

Nerăbdător să-i aflu conținutul, m'am apucat să-l citesc și nu i-am dat drumul din mână până ce nu l-am cetit și răscitit. Claritatea limbei în care este scris și felul cum fiecare articol este documentat, dovedește că animatorii acestei publicații, sunt oameni pregătiți și meșteșugarii talentați ai condeiului. Nu vă pot descrie câtă mulțumire sufletească am simțit când în fondul fiecărui articol scris am descoperit ceeace în emigrația mea de câțiva ani am căutat și nu am găsit.

Conținutul ziarului este străbătut dela început și până la sfârșit de un adevăr și un profund sentiment românesc, fără exagerații. Misiunea acestui ziar este MARE ȘI NOBILA. El dezvăluie LUMEI LIBERE, ascunzișurile și diplomațiile perfide ale regimului de teroare comunistă dela Bucuresți și din lumea întreagă unde din nenorocire această hidoasă politică ROȘIE a cucerit teren.

Pentru mine, "CUVÂNTUL ROMÂNESC" întruchipează:- CLOȘCA ce-și chiamă în jurul ei puii alungați și răspândiți în lume, ca într'un gând și cuget să formeze un monolit.

-CLOPOTUL DE ALARMĂ pentru cei care încă dormitează sau stau ascunși în anonimat, timorați de cele întâmplate cu ei în perioada când fiarele puse de mâini și de picioare de bestiile ROȘII, zornaiau sinistru.

- CHEMAREA SÂNGELUI ROMÂNESC care luptă să pună capăt luptei fraticide, desmembrării și disensiunilor din rândul emigranților unde agenți comuniști au reușit să se infiltreze și să producă confuzie și dezordine.

- ORGAN MOBILIZATOR DE LUPTĂ împotriva fiarei comuniste care amenință tot mai mult omenirea.

- SIRENA stridentă care încearcă să trezească din amorțire pe politicienii și conducatorii Statelor libere, făcându-i atenți că pericolul comunist ia proporții și că aceasta nu este o glumă.

- FOAIA care revarsă prin scris DORURI, SPERANȚE, NĂDEJDI, INDEMNURI, MÂNGÂIERI.

Stiu că lupta începută va fi foarte grea, dar fiți siguri ca roadelei ei se vor vedea în curând.

Eu sunt convins că pe masura ce bunele Dvs. sentimente vor deveni mai cunoscute, în jurul STEAGULUI DE LUPTĂ DREAPTĂ ce la-ți ridicat mulți Românii se vor aduna și impreuna se va duce lupta până la VICTORIE.

— Cuvintele marelui nostru poet ALECSANDRI trebuie să răsune în inimile fiecărui ROMÂN EXILAT

Hai, copii de-acelasi sânge! hai cu toți intr-o unire
Libertate-acum sau moarte să cătăm, să dobîndim
Pas, români! lumea ne vede ..Pentru-a Patriei iubire
Pentru-a mamei desrobire
Viata noastră să jertfim! —

N.Bălcești

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

NUMELE ....

ADRESA .... COD POȘTAL ....

.... PROVINCIA (STATUL) ....

TARA .... TEL ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT ESTE DE $10 PE AN

ORA MĂRTURISIRII

Măi, frate,
ce–mi faci tu în America
de atâția și atâția ani de zile –
mă'ntreabă fratele meu
din România –
ți–ai cumpărat casă, automobil și televizor,
mașină de spălat și uscat rufe și răcitor,
aparat electric de bărbierit,
flacoane de anti–perspirante
ca să–mi fii pe placul doamnelor elegante
și să nu mai știe nimeni
că ești frate cu mine
care pasc și astăzi oile pe Semenic
și n'am văzut încă fete ce dansează din buric?...

Măi, frate,
află dela mine că mama
spală și astăzi rufele în ierugă
cum o făcea și pe vremea când tu ereai acasă
și că eu miros a lână, caș și brânză,
precum cere ciobănia,
dar, mai află iară
că țara noastră, nu mai este țară
de când, fără vrerea noastră
ne puseră în coastă
nu suliți, nici cuțite sau pumnalul
ci secera și ciocanul,
niște aduși de vânturi
și că asta, ți–o spun fără fiori,
o datorim vouă
celor ce trăiți acolo
sub sgârie nori...

Aceasta,
în numele lui Dumnezeu,
o mărturisesc eu,
fratele tău.

Nicolae NOVAC

DUPĂ "MARI EFORTURI"

NICI MĂCAR LA COADĂ

Noi o stim și-o spunem.

Cei din țară o știu, dar n'o pot spune.

Niculae (ăl din Washungton) O știe, dar tace'n păpușoi; iar Niculiță (ăl din România) habar n'are.

Este vorba de nivelul de trai din țară.

Dacă am lua mărturiile din scrisorile sosite clandestin ori ale celor care s'au aventurat dincolo de traseul oficial când au vizitat România, am fi acuzați că suntem contra " revoluției culturale " care a început cu pedichiura lui coana Lenuța.

Dovada mizeriei din România ne este confirmată de o statistică întocmită de Societatea Bancherilor din Elveția, care este independentă de ori ce influență politică, și oferă o oglindă a progresului economic din întreaga lume.

In raportul pe anul trecut s'a întrebuințat peocedeul cel mai simplu și imparțial acceptat de cercurile financiare:

S'a luat suma care reprezintă produsul național al țării și s'a împărțit la numărul de locuitori arătând astfel,în medie, cât ar fi venitul fiecăruia.

Lista publicată enumeră doar 38 de țări. Statele Unite au locul al 6-lea cu un venit de căciulă de $ 7020, urmată de Germania de Vest cu $ 6855.

Primele 18 țări cu cel mai mare nivel de viață oferit muncitorilor se găsesc, bine înțeles, în sfera "exploatatorilor capitaliști" !

A 19-a țară este Germania de Est cu un venit de $ 3430, apoi Cehoslovacia cu $ 3220.

Statistica ne arată și binefacerile introduse de sistemul sovietic : Neamțul din partea de Vest a zidului care separă Berlinul, duce o viață de două ori mai bună de decât cel rămas sub comuniști. ($ 6855 fața de $ 3430).

Polonia, Rusia, Ungaria, Bulgaria și Iugoslavia ocupă respectiv locurile 26, 28, 30, 32 și 37.

Dacă v'ați gândit că România este clasificată măcar a 38-a, ați greșit. Brazilia este la coada listei cu un venit de $ 1025 de locuitor.

Portugalia, Albania și România sunt singurele țări din Europa care nu-s pe listă.

Portugalia este o țară muntoasă și foarte săracă. Dar ce scuză putem găsi lui Niculiță pentru mizeria ce domnește în țară ?

Să facem o comparație între vecini: România și Bulgaria.

România a avut în trecut un nivel de viață mai ridicat decât Bulgaria, iar azi, în comerțul cu Statele Unite se bucură de clauza " Națiunii Cele Mai Favorizate ". In plus România are vaste bogății naturale.

Bulgarii au cărbuni și-și exploatează acum zăcămintele de aramă. Dar Bulgaria n'are petrol, n'are sare, n'are o deltă bogată cum avem noi și totuși leva este egală cu $ 1.10 în timp ce leul românesc se schimbă oficial cu 8 cenți și la bursa neagră cu 4 cenți.

Cu toate aceste lipsuri de bogății naturale în comparație cu România, Bulgarii au avut și au un mare noroc:

Ei n'au pe Niculiță care zboară într'un avion elegant așa cum are Președintele Ford, și sunt iarăși norocoși că n'au nici pe coana Lenuța care voiajează la Paris ca să-și cumpere o batistă.

Cu alte cuvinte, peste Neamul Românesc s'au abătut dintr'o dată două ciume: COMUNISMUL și CEAUSISMUL.

Stroe MOLDOVANU

O PRECIZARE: D-na Virginia Zeani (Zehan) a plecat din țară cu pașaport românesc eliberat la ordinul primului ministru Petru Groza. Impreună cu soțul G.M. s'au îmbarcat la Constanța pe vaporul Transilvania, prima etapă fiind Instambul. Mai târziu s'au stabilit la Milano, etc., etc.
Dacă am fi bănuit măcar o clipă că distinsa artistă, care a interpretat atât de sublim rolul Violetei din Traviata, ar fi azi comunistă, n'am fi înserat numele ei alături deun George Enescu, Dinu Lipati, etc.

S.M. (Un pseudonim nu "diminutiv")

SĂ ÎNVINGEM PASIUNILE DIN NOI

URMARE DIN PAGINA 1

recent de către Monsegnorul Octavian Bârlea -- o bine cunoscută personalitate în câmpul cultural ca și în cel de asistența economică și socială -- mai ales în perioada critică de după război. Cauza îmbrațișată de Msgr. Bârlea prin înființarea "Academiei româno-americane de arte și științe" (ARA) este înaltă și merită respectul cuvenit. Scopul ei este de a face cunoscută cultura românească în America,unde sunt tot felul de organizații dar prezența lor în cercurile academice și scolastice nu se prea simte. Totusi, abia și-a anunțat apariția și ARA a devenit țintă aleasă a mai multor condee critice.Aceasta s'a petrecut îndată ce au fost cunoscute statutele ARA -ei, din care s'a dedus că se vor produce infiltrații comuniste din România.

Critica adresata ARA-ei mi se pare prematură, chiar dacă izvorăște din sincere considerente de prevedere. Acuzând-o înainte de a și fi început activitatea propriu zisă, ARA-ei i-se refuză principiul de "bună credință până la proba contrară "și apare ca o lipsă de toleranța intelectuală vecină cu cea din România. Cum, adecă, unii dintre noi dețin manopolul asupra puritanismului cultural românesc și tot ce nu intră în măsura standardului ales de ei trebue denunțat? O re-examinarea a acestei judecați grăbite ar fi de dorit, pentru simplul fapt ca ARA a fost concepută în Vest; se călăuzeste după definiția culturii așa cum este ea înțeleasă în Occident; iar cei care ar adera la ea din România, implicit acceptă acest principiu și se obligă statutelor ei. "Infiltrațiile," chiar dacă s'ar produce, vor fi ușor identificate și eliminate, ca un corp strein de ARA.

In acelas timp, dacă e vorba de "cultura românească" apoi, niciunul dintre noi nici individual, nici toți laolaltă în diasporă, nu putem pretinde să oglindim întreaga cultură națională -- cu toate talentele excepționale de prezența cărora ne bucurăm în exil. O interpretare contrară ar apare presumpțioasă și contrară "semnelor vremii" așa cum se produc ele în Polonia.

Un rezumat succint a celor ce mi-am propus să scriu în coloana de mai sus, se poate exprima în două fraze:

1. Cercetările și gândirea politică recentă au ajuns la concluziile arătate: comunismul stă fața în fața cu o criză ideologică fără precedent, și a încetat de a mai fi o forța revoluționară.

2. "Coaliția pentru independența Poloniei" a pășit sub semnele vremii, a realizat un nucleu de unitate și a pornit la drum, hotărâtă să reia cursul firesc al destinului ei, ca națiune suverană și să amelioreze condițiile de viață pentru cetățenii ei.

Si acum, o nota oarecum personală. -- Dece m'am adresat la coloanele "Cuvântului românesc" pentru publicarea celor de mai sus. Răspunsul este usor; pentrucă acest ziar s'a pus dela început pe o poziție care mi se pare compatibilă cu prezența evoluție politică.

Afirmarea acestei poziții a fost exprimată cu deplină claritate în Nr. 3 al Cuvântului românesc, pagina 2, coloana 4-5 , sub titlul "Credem și mărturisim" și semnată de directorul ziarului, Dl George Bălașu. Desprindem din cele doua coloane că, ziarul "a luat ființă pentru a fi vocea liberă a românilor de peste hotare . . . . fără patimă și vulgarități". A sosit momentul, scrie Dl Bălașu, "de a arunca la coșul cu gunoi "carticica de partid"------ înglobând elementele luptătoare ale întregului exil dincolo de orice apartenență de partid"

Iată un pas sub semnul vremii !

Ilie SMULTEA

PE DRUMUL MISIUNILOR NOASTRE

Urmare din pag. 1

Drumul misiunilor noastre este un drum al istoriei. Drumul care a ținut laolaltă și a salvat neamul românesc în timpurile lui de mari încercări, despărțiri și asupriri.

Drumul acesta a fost pardosit, în timp de aproape 2000 de ani, cu: credința în Dumnezeu pusă într'o trăire vie și activă în biserică; cu o structură națională pe stâlpi de virtuți; cu o ținută statornică, îndârjită și nemărginită, de a nu capitula în fața dușmanilor de dinafară și a sinistrelor iude și călăi de dinăuntru; și, cu lupta, lupta și iar lupta, pentru o țară liberă în toate privințele, un neam unit în granițele lui istorice, și o trăire românească în legile omeniei și-ale lui Dumnezeu.

Acum, la început de nou an, când plănuim și socotim diferite lucruri pentru etapa vieții noastre pe următoarele 12 luni, să nu uităm nici o clipă că dacă suntem români trebuie să mergem înainte pe linia drumului de pardosire istorică a neamului, care ne arată foarte, foarte clar care sunt principalele noastre misiuni ca români.

Eugen BÂRSAN

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM

Dumitru MARIN, M.D.

Dacă urmărim întreaga istorie modernă a așezării și funcționării statelor democratice în politica internațională, constatăm că politica externă a oricărui asemenea stat a fost și este un instrument, o prelungire a politicii sale interne de asigurare a drepturilor democratice, a libertății și prosperității națiunii respective. A fost dat să apară pe planetă statele comuniste, cu specificul ideologiei lor de agresiune, ca să demonstreze în politica lor, darea peste cap a firescului proces de mai sus: în chip "altruist", națiunile acestor state sunt absolut sacrificate și devin simple instrumente de trudă și simple argumente formale de propagandă, în realizarea politicii externe de agresiune. Iată r.s.r.-ul.

Sunt unii care necunoscând situația de fond din România și care amăgiți de unele lucruri "naționale" în formă, ar putea crede într'o politică "românească" a p.c.r. Poate că aceștia mai cred în răspunsul ventilat de zece ani de regimul dela București, în chip de punct de sprijin al politicii sale de farsă "națională": "Lui Ceaușescu îi e frică de ruși! Vin rușii!". Gogorița vrea să fie abilă, dar e invalidă logic: dacă lui Ceaușescu îi e "frică" de ruși înseamnă, din nou, că nu e independent față de ei. Mai mult: dacă Ceaușescu se "teme" de ruși să ia vreo masură de îmbunătățire internă, atunci cum și dece nu se teme să-și declare incontinu "independența" față de ei?

Fiindcă măsurile de factură autonomă și independentă privind interiorul ar trebui să fie reale, de conținut, pe când teoriile "independente" și jocul în două luntri pe plan extern sunt numai de formă. Mincinoase. Fiindcă nu e vorba de nicio frică față de ruși și de nicio independență față de ei. Fiindcă e vorba de o tactică comună, comunistă.

Inreaga politică internă a regimului Ceausescu este aservită exteriorului: Moscovei și politicii ei de expansiune internațională. Toate resursele naturale ale României, tot rezultatul trudei de rob a poporului ei, toată industrializarea forțată (nu pentru "dotarea" României) și toată apărarea așa zisă "națională" se află la discreția Moscovei, sub dirijarea și planificarea de către aceasta a ariei comuniste și a subversiunii împotriva lumii libere, și din ce în ce mai concentrate în pumnul ei prin Comecom, Pactul militar dela Varșovia și diferite alte tratate oficiale și ne oficiale. Iată numai câteva exemple din ultimele luni:

In Iulie 1976 s'a sărbătorit la Bucuresti semnarea noului "tratat de prietenie, colaborare și asistență mutuală" dintre U.R.S.S. și R.S.R., încheiat pe 20 de ani.

Intre 7-9 Iulie 1976 a avut loc în East Berlin reuniunea celei de a 30-a sesiuni a Comecom-ului, unde s'a prezentat "complexul" program care prevede egalizarea de dezvoltare economică a tuturor țărilor membre ale Comecom-ului, pe o perioadă de 15-20 de ani, privind: energia, materiile prime, combustibilul, construcțiile de mașini, producția alimentară, mărfurile de larg consum, transporturile, etc. Manea Mănescu din partea r.s.r. a aprobat în întregime "complexul plan".

Au început antrenamentele comune pentru zborurile interspațiale ale "Intercosmosului", asociație a țărilor comuniste condusă de soviete, în care au fost înglobate opt țări cu regim comunist, inclusiv r.s.r.

In zilele de 25-27 Mai 1976 a avut loc la Kiev întrunirea consiliului militar al Pactului dela Varșovia, unde: "r.s.r. a participat activ în probleme de sincronizarea activității militare a forțelor armate unite și a adoptat o strategie comună".

La 22 August au fost expulzați din Elvetia doi "diplomați" străini - un r.s.r. -ist și un sovietic - care lucrau mână 'n mână și care au fost surprinși în flagrant delict de spionaj industrial.

"40 la sută din personalul ambasadei r.s.r. la Paris e reprezentat de agenți de spionaj sovietic" ("Paris Match", Iulie 9, 1976).

La rândul ei, toată politica pentru Vest a regimului dela Bucuresti-dela cochetăria "desidentă" până la obținerea de credite - este aservită acelorasi interese sovietice, tot pe spinarea poporului român. Fondurile luate de "president", în numele națiunii române nu apucă niciodată să fie văzute de români ci, la planificarea Moscovei, sunt trimise înapoi în lumea liberă, în chip de "recunoștiință", ca fonduri sau materiale de subversiune. Recente statistici ale O.N.U. arată că venitul pe cap de locuitor în r.s.r. e de 600 dolari (anual), ceeace situează fosta bogata Românie la nivelul celor mai subdezvoltate țări. Si în timp ce populația flamânzește, pur și simplu, Ceaușescu acordă ajutoare de miliarde de dolari, comuniștilor din lumea liberă, pentru subversiune și revoluții. Iată numai câteva asemenea "cadouri" din ultima vreme, plătite cu hrana luată dela gura copiilor români.

La vizita pe care a făcut-o în Portugalia, Ceaușescu a oferit fostului guvern comunist, un ajutor "frățesc" în milioane de dolari.

Delegația partidului comunist din Vietnam, la vizita recent făcută lui Ceaușescu, i-a mulțumit acestuia pentru ajutorul acordat în: bani, armament și alimente, "pentru eliberarea de sub imperialismul american". ("imperialiști" dela care, regimul dela Bucuresti a primit credite și clauza M.-F.N.) Ceaușescu a anulat datoriile pe care le aveau comuniștii vietnamezi și le-a acordat alte credite pe perioada 1976-1980.

Delegația comunistă din Angola, la vizita recent făcută lui Ceaușescu, a mulțumit acestuia pentru ajutorul acordat pentru "eliberare".

Canalul 3 T.V.-New York a anunțat în 22 Martie 1976 că armata Rhodesiană a capturat dela rebeli, rachete și arme de fabricație românească.

Serviciul secret sovietic K.G.B, împreună cu specialiști ai armatei și securității r.s.r. și cubane, au organizat un lagăr de antrenament special pentru terorism și luptă subversivă, la Mănești, 60 km. de București, unde sunt antrenați în special sud-americani, spanioli, portughezi și alți comuniști din Vestul Europei. ("Quick", nr. 17, 1976).

**

Infine, întreaga politică a Bucureștiului de speculație tactică "națională" are acelaș mecanism internațional, pe spinarea internă: ținta-Vestul, regia - Estul, Moscova, iar chinuita națiune română la mijloc la pământ, e folosită doar ca argument formal în acest joc "național", ca platnică a întregului aparat propagandistic intern-extern și ca îndurătoare sufletească, fără drept la cuvânt, a tuturor acestor exhibiționisme care încearcă să-i transfere istoria și idealurile naționale de libertate, în false "idealuri" comuniste.

De curând s'a petrecut un fapt dezamăgitor pentru cei ce l-au crezut autonom pe Ceaușescu, căci faptul echivalează în opinia lor cu o ... întoarcere către Moscova a leader-ului comunist, după atâția ani și atâtea declarații de "independență". Iată faptul: în cadrul unei vacanțe petrecută în Crimeea cu Brejnev,. Ceaușescu a dat împreună cu șeful său o declarație comună, afirmând ca principiu de bază al relațiilor dintre țările comuniste, doctrina marxist leninistă și internaționalismul proletar. "The New York Times" din Sept. 10 ne lămureste următoarele: "Internaționalismul proletar este jargonul sovietic pentru ideea că Moscova are dreptul și datoria să intervină, prin forță dacă e necesar, în orice țară comunistă al cărui guvern pro-moscovit pare a fi amenințat" (doctrina Brejnev)

Nimic nou pentru noi asupra conținutului real și permanent al politicii lui Ceaușescu . Cât despre jocul îndelung "centrifug" și "subit" centripet-acestea țin de elasticul tactic comun, plin de evidențe cât și de nebănuite intenții. Căci o simulată și zgomotoasă "dezertare" a lui Ceaușescu din doctrina Brejnev, a putut fi menită să cheme, de exemplu, pe lângă alte lucruri, o doctrină Sonnenfeldt..Niște abundent "fricțiuni" organizate între ambasade comuniste cât și ".. teama că ar fi reînviată problema vechilor frontiere ale Bucovinei și Basarabiei", privately expressed" în ultimul an de către "high Rumanian officials" ("Old Border Issues Cause Worry,", "The New York Times", Sept. 10) - ar putea fi destinate de Moscova - București să "demonstreze" ca "înțeleaptă" doctrina Sonnenfeldt . . . Rămâne de văzut ce nouă pregătire de crimă împotriva națiunii române mai vrea să însemne recenta și brusca "re - intrarea" oficială a lui Ceaușescu în doctrina Brejnev.

Cât despre "revendicarea" Basarabiei și Bucovinei ventilată de Moscova-București în ultimul an pentru atmosferă - ea este definitiv lămurită celor care au putut crede în autenticitatea unei asemenea enormități, prin recenta vizită a lui Ceaușescu, la Chisinău. Pe acest pământ românesc, furat și torturat de bolsevici și cu populația românească masacrată, deportată și terorizată - "românul" Ceaușescu a declarat că ". . s'a simțit deosebit de bine în Moldova sovietică".

Quod erat demonstrandum.

Dumitru MARIN, M.D.

PROSTUL DE LA SADAGURA

Nu suntem, cu adevărați cei dintâi "refugiați politici", și, probabil, nu vom fi nici ultimii. Dar este, fără doar și poate, pentru prima oară când, în vocabularul limbii române a fost introdus cuvântul: "TRANSFUGI", ceea ce vrea să însemne, și la fel, să stigmatizeze, un anumit grup de Români, ce, dintr'un motiv sau altul, fie că, aflându-se peste hotare la terminarea celui de al doilea război mondial, sau că, mai târziu, au ales libertatea, au refuzat și refuză, atât întoarcerea acasă, cât și ori ce fel de cooperare și colaborare cu guvernul comunist dela București, pe care nu-l consideră a fi expresia generală a poporului, dat fiind faptul că, dela abdicarea silită a Regelui Mihai și până la ora actuală, în România n'au avut loc alegeri libere și cu adevărat democrate, pe motive că, după preluarea puterii, comuniștii n'au permis nici unui alt partid politic român ași pune listele de candidați, spre a da astfel poporului dreptul de ași alege conducătorii. Si aceasta, credem noi, este și rămâne, cea mai mare și rușinoasă impertinență înscrisă în paginile istoriei României. Dacă, cum zic, comuniștii, de când sunt la putere, au reușit, într'un fel sau altul, să dovedească poporului că ei sunt singurii care ar putea aduce României o bună stare și prosperitate, și dacă, iarăși, nu mai au de ce a se teme, cum anume se face că, nu permit nici o altă candidatură în alegerile generale populare, în afară de candidații partidului comunist? Este aceasta, democrație? Noi, credem că este o abonimabilă dictatură ce nu poate fi diferențiată de cea a lui Hitler sau Musolini.

Din umbra colțului în care se ascunde și crezând că duce cu vorba atât Cremlinul cât și lumea liberă. Nicolae Ceaușescu își închipuie și visează că, stând cu fundul în două luntre, a reușit să ducă în eroare atât pe unii, cât și pe alții. Cu puțina carte ce are, credem că nu și-a dat seama că, peste hotare se găsesc destui Români ce, prin legăturile lor politice din țările în care trăesc, îi pot da în vileag sfruntata minciună și nerușinare. Acuzațiile murdare, aduse exilului, în cuvântarea sa din 3 Iunie, vor rămâne, în istoria omenirii, cea mai abjectă luare de atitudine pe această temă. Căci, dacă noi, cei de peste hotare, în concepția dânsului, suntem niște trădători de țară, de ce anume, el însuși, și guvernul său, s'au văzut siliți a promulga un așa zis DECRET, prin care, zicese, am fi iertați de păcatul că am părăsit România și că ne putem întoarce acasă? ...Dar, și aceasta, sub anumite condiții, adică, de a trece mai întâi prin pușcăriile comuniste ale dânsului.

Dacă se vor găsi sau nu imbecili care să-i cadă în undiță, rămâne să vedem. Până atunci însă, din documentele ce ne stau la dispoziție, putem afirma că, toți cei ce s'au întors în România își blestemă decizia ce au luat și fac intervenții pe lângă deputații și senatorii din statele respective, de a interveni pe lângă președinții țărilor respective, de a li se admite întoarcerea acasă . . . Si, aceasta, credem noi, este cea mai bună dovadă că, Ceausescu și acoliții săi, au făcut-o: " de oaie belită".

Cum încă, pielea acestei oi, este în mâinile noastre, a celor de peste hotare, iată, o fluturăm în ochii întregei omeniri.

Am spus oare cu adevărat: PROSTUL DE LA SADAGURA?

Să fim iertați! Voiam să spunem: NICOLAE CEAUȘESCU!

Sandu SEMENIC

ROMÂNIA PITOREASCĂ

Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai...

LA UN AN NOU

de
MIHAIL EMINESCU
(1849-1889)

Se'ncheie și după datina noastră cu ziua de astăzi un șir de evenimente măsurate după apuneri și răsăriri de soare și fixate în memoria noastră cu cifrele acestei măsurători.

Dacă privim regularitatea fenomenelor lumei siderale și o comparăm cu nestatornicia sorții omenești, am putea crede că altceva se petrece în ceruri, altceva pe pământ. Cu toate acestea, precum o lege eternă mișcă universul deasupra capetelor noastre, precum puterea gravitațiunei le face pe toate să plutească cu repejune în haos, tot astfel alte legi, mai greu de cunoscut, dar supuse aceleiași necesități, de la care nu este nici abatere, nici excepție, guvernează oamenii și societățile.

Ori cât de mici am fi pe acest glob, atât de neînsemnat în univers, a cărui an întreg de câteva sute de zile nu e măcar un ceas pentru anul lui Neptun de șase zeci de mii de zile, totuși ce multe și mari mizerii se petrec în atât de scurt timp, cât de multe mijloace nu inventează oamenii spre a-și face viața grea și dureroasă!

S'ar crede că nu cât cunoștințele înaintează, cu cât omul câștigă convingerea despre nimicnicia lui și despre mărimea lui Dumnezeu, ar scădea desărtăciunea care este isvorul urei și al desbinărilor; că încredințându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puțin de cât nimic, de vreme ce viața omenirei întregi este ceva accidental și trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi isbită cu atâta adâncime de această mare problemă, încât să poată uita patimile mici cari-l mișcă, mai puțin însemnătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

Dar nu este astfel.

Se vede că această necesitate absolută, care dictează în mecanismul orb al gravitațiunei cerești, domnește și în inima omului; că ceea ce acolo ni-se prezintă ca mișcare, e dincoace voință și acțiune și că ordinul moral de lucruri e tot atât de fatal ca și acel al lumei mecanice.

De aceea vedem că marile evenimente istorice, războaie care sguduie omenirea, deși par a atârna de decretul unui individ, sunt cu toate acestea tot atât de inevitabile ca și un eveniment în constelațiunea cerească. E drept că cei vechi n'aveau cuvânt de a pune oroscopul și de a jujudeca după situațiunea aparentă a luminilor ceea ce se va petrece odinioară pe pământ, dar cu toate acestea în naivul lor chip de a vedea se ascundea un adevăr, acela, că precum o constelațiune e dată cu necesitate, tot astfel evenimentele de pe pământ se întâmplă într'un șir, pare că de mai înainte determinat.

Dacă, după constelațiunea împrejurărilor celor din urmă, am pune oroscopul anului ce vine, nu multă speranță ne-ar inspira, nu multă bucurie ne-ar face. Din nou chestiunea Orientului. . e obiectul ce preocupă lumea politică . . .

. . .Ca un sfinx, mut încă și cu ochii închiși, stă anul viitor înaintea noastră, dar știm bine că multe are de zis, că cumplite sunt enigmele ce le va rosti, că în prăpastie va cădea cel ce nu va fi în stare să le deslege . . .

(Primul articol de fond în TIMPUL ce a apărut în București cu data de 1 Ianuarie 1883).

ANUL NOU

de
Cincinat PAVELESCU
(1872-1934)

In ciocnet de cupe și'n șoapte
Ce vesel răsună'n urechi
De grabă intra-vei în noapte,
In ciocnet de cupe și'n șoapte,
O, anule vechi !

Si moartea cu neagra-i aripă
Te-o lua, să te'nșire la rând;
O clipă, mai ai doar o clipă
Si moartea cu neagra-i aripă
Va bate curând !

Tovarășul tău o să'nvie
Indată al clipei ecou,
La vieață chemând o vecie...
Si anul cel vechi o să'nvie
In anul cel nou !

Si-aceleași nădejdi ne'mplinite
Din umbră pândi-vor la fel,
Cu patimi, chemări și ispite,
Si-aceleași nădejdi ne'mplinite
Veni-vor cu el.

Vor crește din nou trandafirii,
Alți nuferi pe lac vom zări,
Spre lauda veșnic'a firii
Vor crește din nou trandafirii
Si iar vor muri.

Si inima noastră sărmană
Hrănită cu chin și amar,
Si'ntreagă, un țipăt și-o rană,
O, inima noastră sărmană
Va bate mai rar.

Dar tot vom râvni cu durere,
O vieață mai lungă, chiar rea,
Si'n ruga fierbinte-o vom cere,
Dar tot vom râvni cu durere,
Ca anul să stea.

Si treacă toți anii-ce-mi pasă ?
In azi tot pe ieri îl găsești,
Nu frica de moarte m'apasă,
Si treacă toți anii, ce-mi pasă,
Când tu mă iubești ?

SORCOVA
DIN ARCHIPELAGUL SANDWICH

Catamaran purtat în zori de alizee
străbate valuri între insule'n delir
trec baobabi și cactuși, mări sub curcubee
ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir

sosiți pe înserat în golf la Bora Bora
cu'n vers noi dorului plătim în taină bir
ne scaldă tropicul, ne leagănă aurora
ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir

la proră astăzi mateloții nu mai cântă
noi ne-adunăm sub al tăcerii coviltir
în inimă pumnalul noaptea și-l împlântă
ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir

dinspre Hawaii înspre Tâmpa bougainvillia
vă sorcovește cald sub al distanței mir
și zice Moș Ajunul mangosul, vanilia
ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir.

Stefan BACIU

CHEMARE FRĂȚEASCĂ LA ÎNCEPUT DE AN NOU

Tara nostră a mai trecut prin vremuri de restriște. In exilurile de altădată a existat o unitate asupra marilor probleme ale poporului nostru. După 1848, Românii aflați în exil , au fost uniți. Unitatea lor, a asigurat unirea de mai târziu și independența țării.

Astăzi, situația e mult schimbată. Nu mai există o unitate a exilului românesc asupra marilor probleme ale țării noastre de baștină, dat fiind faptul că, în mijlocul nostru, sunt unii care, fără să fi simțit vitregia vremurilor, își arogă tot felul de responsabilități viitoare, uitând că, cei care au suportat toată urgia inchiziției comuniste, sunt, și vor rămâne, de drept și de facto, singurii martori ce mai pot vorbi, fără ură, împotriva celei mai abjecte tiranii din câte a cunoscut istoria omenirii. Ca atare, ne revine nouă, răspunderea de ai ajuta, de a fi alături de ei, pentru a ține sus, steagul demnității și unității românești.

Stim că, sunt mulți alții, care, aflându-se pe aici, și dând de bine, au uitat de unde și cum au venit pe aceste meleaguri, mulțumindu-se cu a aduna câți mai mulți bani, pentru punga lor personală. Mai sunt iarăși unii care, pozând în mari caractere, în intransigenți, nu urmăresc de cât efemere recunoașteri ale meritelor lor, dând diferite daruri, ca să-și vadă și audă numele ctitorit. Practic însă, pentru cauza românească, nu fac absolut nimic.

Puterea noastră, a celor de peste hotare, constă în UNIREA noastră, în cuget și simțiri, ca baricadă împotriva celor ce, de când au preluat conducerea României, au dus Tara, la sapă de lemn. Nouă, celor de peste hotare, ne revine datoria să bem iarăși apa vie a frăției românești, renăscându-ne sub cerul speranței și al dorului mioritic.

Mă adresez, atât celor ce au venit înaintea noastră pe aceste meleaguri cât și noilor veniți ce nu și-au uitat obârșia, dacă mai aud în urechile sufltelor lor doinele de jale ale poporului nostru văduvit de toate libertățile umane, dacă mai cred în dreptate, dacă cu adevărat prețuesc libertatea de care se bucură, să se alăture, cu trup și suflet, luptei de desrobire a Tării și Neamului din cătușele comuniste, pentru a realiza mult doritul vis al unității românești peste hotare, debarasându-se de antipatiile personale, căci, numai dragostea frățească este și rămâne, în vecii-vecilor, prezența noastră a tuturora la această răscruce din istoria omenirii. Această frăție, nu cere nimănui certificate de sânge sau religie, ea trebuie să fie în sufletele tuturor acelora care n'au uitat pământul Mioriței, al Meșterului Manole și al marilor noștri ctitori.

Imprejurările istorice pe care le trăim în aceste vremuri, cer ca iarba rea a dușmăniei personale, să piară, odată și pentru totdeauna din mijlocul nostru.

Să intrăm deci cu toții, sub aceste considerente de ordin strict național românesc, sub steaua anului 1977.

Alexandru IONESCU LUN[illegible]

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

24 Ianuarie 1859

Unirea Principatelor Române

Alexandru Ioan Cuza

24 Ianuarie — „sărbătorirea Unirii". Sărbătoarea sărbătorilor naționale, pentru că în această zi se împlinesc 118 de ani dela unirea principatelor române

Prilej de bucurie şi de înălţare sufletească în care, fiecare român, trebue să se gândească la însemnătatea zilei şi la datoria pe care o avem fiecare în parte de a contribui la desăvârşirea **unirii sufleteşti a tuturor românilor!**

Luminoasă, ca însăşi gloria care învestmântează această mare zi, sărbătoarea Unirii trebuie să fie deopotrivă prilej de a cere tuturor bunilor şi adevăraţilor români **frontul unirii, frontul biruinţelor de mâine.**

Numai luptând pentru unirea sufletească şi pentru adevărata unire a tuturor românilor cinstim cum se cuvine — sărbătorirea sărbătorilor—„Unirea".

Şi acum o succintă recapitulare istorică a unirii Principatelor, dela 1859:

După revoluţia din Principate la 1848, Rusia şi Turcia au încheiat convenţia dela 1 Martie 1849 la Balta Liman, prin care dispoziţiunile Regulamentului Organic, cu privire la alegerea domnitorilor în principatele româneşti, ca şi cu privire la obşteasca Adunare, erau modificate.

Această nouă organizare politică, de la 1849 dădea o lovitură de moarte „unioniştilor" români, cari vedeau în unirea principatelor singura nădejde a afirmării noastre naţionale.

In ţara Românească a fost aşezat ca domn Barbu Ştirbey (frate cu Bibescu, care abdicase la 1848, şi fiu adoptiv al ultimului Ştirbey) iar în Moldova, după retragerea lui Mihai Moldova, după retragerea lui Mihail Sturza a fost adus la domnie Grigore Ghica.

Numirea acestor doi domni rămâne în istoria noastră, deoarece e ultima oară când cele două puteri au mai dispus de tronurile româneşti, ocupându-le cu favoriţi, după bunul lor plac (prin „înalţi funcţionari" cum zicea convenţia dela Balta Liman).

Dar aceşti ultimi domni numiţi fiind conduşi de un înalt patriotism, au dus mai departe opera de unire, introducând măsuri comune în administraţie, oştire şi învăţământ.

După războiul din Crimeea, la congresul dela Paris, cei doi domni români, în memoriile adresate de ei guvernului francez şi congresului, cereau unirea celor două ţări, sub un principe dintr'o dinastie europeană. Plenipotenţiarii Franţei au propus congresului de la 1856 să admită şi să proclame unirea cerută, dar propunerea a fost combătută de miniştrii Austriei şi Turciei, cari au reuşit să înlăture unirea.

In cele din urmă, congresul a decis să se convoace în fiecare din cele două ţări un Divan ad-hoc care să se pronunţe asupra organizării definitive a principatelor.

Tot odată congresul ne scotea de sub protectoratul rus, punându-ne sub garanţia colectivă a celor şapte puteri întrunite în congres.

Expirând termenul de guvernare a celor doi domni, ei s'au retras şi au fost numiţi caimacanii **Alexandru Ghica** în Ţara Românească şi **Teodor Balş** şi **Nicolae Vogoride** în Moldova, sub care s'au întrunit Divanurile ad-hoc.

Deschiderea Camerei din Bucureşti de către Domnitorul Alexandru Cuza (colecţia George D. Florescu)

In Septembrie 1587 s'au deschis cele două Divanuri ad-hoc, iar la 7 Octombrie s'au votat cele dintâi dorinţe naţionale, următoarele patru puncte: Respectarea drepturilor principatelor şi a autonomiei lor; unirea principatelor într'un singur stat cu numele România; prinţ străin, cu moştenirea tronului; guvern constituţional.

In noua conferinţă dela Paris a puterilor garante, plenipotenţiarii Franţei şi Italiei (pe atunci regatul Sardiniei) ne-au susţinut cauza integral. Dar Austria şi Turcia s'au opus din nou şi în cele din urmă la 7 August 1858 s'a acordat celor două ţări constituite numele de „Principatele Unite Moldavia şi Valahia", fiecare cu guvern propriu şi cu Adunarea sa proprie.

S'au admis ca instituţiuni comune o comisiune centrală, care va pregăti legile de interes comun şi o Curte de Casaţie, ambele cu sediul la Focşani, pe lângă uniunea vamală, poştală şi monetară.

Iar cu privire la domnitor se dispunea ca el să fie ales pe viaţă de Adunarea fiecărui principat, însă numai dintre pământeni, fiind eligibil „un fiu de un tată născut moldovean sau muntean".

Convenţia nu prevedea dacă domnitorul, pe care fiecare principat avea să şi-l aleagă, trebuia să fie altul în fiecare ţară, aşa încât alegerea aceleiaş persoane dintre Moldoveni sau Munteni nu era exclusă în mod precis.

Pe această scăpare din vedere a convenţiei din Paris (unii istorici afirmă că ar fi fost voită de simpatizanţii noştri) s'a putut realiza unirea principatelor, premergătoarea marei uniri a tuturor românilor.

Astfel la 5 Ianuarie 1859, Adunarea din Moldova l-a ales pe colonelul moldovean Alexandru Ioan Cuza, iar la 24 Ianuarie 1859, Adunarea din Ţara Românească l-a ales tot pe Cuza, realizând astfel prima Unire a Românilor.

Acestea sunt faptele, cari au dus la marele act dela 24 Ianuarie 1859, şi astăzi, după 118 de ani, inimile tuturor românilor mai bat emoţionate la amintirea acelui mare act patriotic.

Cortegiul Domnitorului Alexandru Cuza, la deschiderea Camerei (gravură în lemn, publicată în „L'Illustration", la 1862)

IMN "CUVÂNTULUI ROMÂNESC"

de Alexandru Silistreanu

-15/3/1940 - Profesorului Nae IONESCU spre amintire si vesnica pomenire

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul străbunilor
nemuritori
până dincolo de mormânt
războinici,
biruitori...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul Sarmisegetuzei,
Tapiei,
cuvântul supremei jertfe,
fără margini –
pe ale istoriei îndurerate
pagini...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul legendarului
Decebal,
martirul vremilor vitrege...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul pădurilor,
iconarilor, brazilor,
cuvântul stejarilor, fagilor,
cuvântul profetului Nicolae Bălcescu,
cuvântul camarazilor, dragilor,
pentru Învierea ce va să vină!

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul vulturului cruciat
Mircea cel Mare,
cuvântul Arhanghelului
Mihai Viteazul.

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul Griviței și Plevnei
din șaptezeci și șapte –
cuvântul dorobanților
de pe redute.

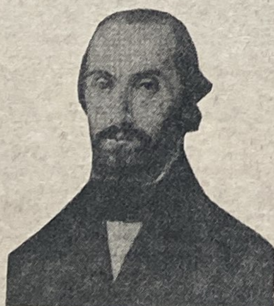
CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul lui Walter
Mărăcineanu,
cuvântul eroinei de la Jiu
Ecaterina Teodoroiu,
cuvântul Mărășeștilor –
cuvântul arcașului
Pătrăuceanu...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul pământului strămoșesc –
vatra mistică a Neamului Românesc,
sentinelă de mii de ani
împotriva hoardelor barbare
de Goți, Huni și sălbatici tirani...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul Patriei crucificate,
cuvântul "Doinei„ eminesciene,
ferecate...

CUVÂNTUL ROMÂNESC
cuvântul mamelor noastre
Vrâncioaie –
cuvântul ogoarelor îndoliate,
cuvântul Bucegilor
și Dunării Albastre...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul Nistrului înstrăinat,
cuvântul Putnei lui Ștefan Vodă
al Moldovei,
cuvântul cerului stelar,
chinuit,
cuvântul Făt–Frumosului
iubit,
cuvântul Bugului răstignit...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul moților secerați
pe la spate –
cuvântul țăranilor spânzurați
trădați, iobăgiți,
de camarile, viperi, șerpi –
gânduri dușmane
de apocaliptice irodiene
și sângeroase prigoane...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul martirilor soldați –
cuvântul căzuților prin stepe,
siberii,
pentru Cruce, Neam,
cu piepturile lor de fer,
apărând, stâncă cu stâncă,
Munții Carpați...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul lui Horia, frânt pe roată –
cuvântul lui Tudor,
domn pământean;
cuvântul badei Ion Roată...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
cuvântul fraților parașutați –
cuvântul sumanelor negre, martire,
cuvântul Ionilor căsăpiți
de dejii–ceaușì–bolșevici,
prin umede Piteștiuri,
Gherle, Misle, Jilave,
prin blestematele canale:
Dunărea – Marea Neagră,
acoperite de cimitire
fără cruci,
de oceane de lacrimi,
pustiu și jale.

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
înalță-se curcubeu, tricolor,
cât mai sus –
curcubeu al speranței
cu fruntea sus.

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
dureze dacic testament
peste exilul din greu lovit
de hienele marxiste
fără Dumnezeu...

CUVÂNTUL ROMÂNESC,
indică Unirea –
Țara, imploră Unirea;
dacicul exil, colindă
Unirea;
Alexandru Ion Cuza
îndeamnă: uniți-vă
împotriva cancerului ucigător
ateu...

Fraților,
în dorul Neamului nostru,
Neamului tău,
Neamului meu:
Trăiască Unirea!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

BISERICA CREȘTINĂ

LACRIMA UNUI PROTEST LA ÎNCEPUT DE AN NOU

Anul 1976 s'a încheiat pentru Biserica Creștină din întreaga lume, nu în tradiționalele dangăte de clopote ale bucuriei vestitoare a unui An Nou, cum s'ar fi cuvenit, ci în lacrima unui protest al Episcopilor Romano-Catolici din Polonia, care, de și a adresat Bisericilor Creștine de toate denominațiile, de pe cuprinsul țării lor, este, fără doar și poate, adresat întregii creștinătăți.

In acest drastic protest, guvernul comunist din Polonia, (și firește, în general, toate guvernele comuniste), este acuzat de a viola toate drepturile umane, pe motivul că duce o odioasă și brutală campanie împotriva religiei. Această campanie, se spune, include: discriminare față de cei ce practică religia în angajarea lor în lucru sau promovarea lor în diferite poziții la care ar avea dreptul datorită pregătirii profesionale ce au și anilor de serviciu; amestec în activitățile bisericesti și culturale, precum și intensa propagandă de a discredita religia prin toate mujloacele de publicitate, ca: presă, radio și televiziune.

Curios că, acest dangăt de alarmă, adresat creștinătății de către. Episcopii Romano Catolici din Polonia, abia dacă s'a bucurat de câteva rânduri insipide în presa din lumea liberă.

De ce oare, această conjurație a nepăsării, atunci când este vorba de suferințele martirice ale creștinilor din țările comuniste?

. . . De ce, unei crime odioase și celui ce a comis-o, i se dă mai mare publicitate în presă, la radio sau televiziune, pe aici, pe la noi, iar crimelor comise de guvernele comuniste împotriva crestinilor, abia de sunt amintite în câteva rânduri de ziar, sau câteva cuvinte în buletinele de știri radiodifuzate sau televizate? . . .

Mister?

Da de unde!

In catacombele veacului pe care-l trăim, plânge Biserica Creștină.

Si, cu ea, plânge și inima noastră.

Nicolae NOVAC

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

SAU DUCEREA LUI ISUS ÎN BISERICĂ LA PATRUZECI DE ZILE

Intâmpinarea Domnului

Trecând 40 zile dela nașterea Domnului, Maria și Iosif, părinții lui Isus, luând Pruncul au venit pentru curățire la templul din Ierusalim și au adus dar, după lege, două turturele. Când ei au venit la templu au găsit acolo pe un oarecare Simeon cunoscut ca om bun, drept, milostiv și cărui se promisese de Duhul Sfânt că nu va muri până nu va vedea pe Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu, ceeace s'a și împlinit.

Cu acest prilej Simeon luând pe prunc în brațele sale și umplându-se de Duhul Sfânt, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: " acum liberează stăpâne pe robul tău, după cuvântul tău, în pace că văzură ochii mei mântuirea ta care ai gătit-o înaintea tuturor popoarelor. Lumina pentru luminarea neamurilor, și mărirea poporului tău Israel."

Iosif și Maria se bucurau de cele ce auzeau zicându-se despre prunc. Iar Simeon adresându-se către Maria mama lui Isus, a zis:

"Iată acesta (Isus) este pus spre căderea și scularea multora din Israel," și apoi adăugă: "prin sufletul tău va trece sabia", făcând prin aceasta o prevestire despre persecuțiile și moartea cea grea, ce avea să sufere mai târziu Domnul nostru.

Indată după aceasta, și pe când toți erau încă în templu, a venit acolo și profeteasa Anna, o femee curată, într'o etate mult înaintată, de 84 ani, văduvă și de multă vreme cunoscută ca bună înaintea lui Dumnezeu, S'a umplut și ea de duh sfânt și lăuda pe prunc și vorbia despre dânsul la tot poporul, care aștepta mântuirea lui Israel.

Biserica din lemn în comuna Aleusd, Maramureș

SE TRĂGEA CU PISTOLUL ÎN FAȚA LUI ISUS CHRISTOS

Target practice
This image of Christ was used by Soviet secret police officers as a target for their gun practice. Not even an image escapes communist hate.

Nu știm până când anume, omenirea va continua să doarmă pe urechea "detantei" descoperită de mefistofelica figură a fostului Scretar de State al Americii, Henry Kissinger, desavuat și considerat de către proprii săi coreligionari ca cel mai mare dușman al evreimei, după Adolf Hitler, ceea ce a determinat excomunicarea sa din partea unui Consiliu Rabinic. Ceea ce însă știm și spunem, este că, dincolo de înțelegirile sale, zise diplomatice, iar noi credem, trădătoare, cu comuniștii, până ce și-a luat catrafusele, cu tot premiul Nobel pentru pace ce i-a fost acordat, acest individ, a fost și va rămâne, cea mai tristă figură în politica externă a Statelor Unite. A vândut Vietnamul comuniștilor, pentru care i s'a acordat premiul Nobel. A încercat să vândă Israelul, arabilor, pentru care a fost excomunicat. Si, în ultimu-i cântec de lebădă, s'a amestecat și în afacerile din Africa, fiind repudiat.

In acelaș timp însă, după cum dovedește fotografia de mai sus, reprodusă din buletinul "THE VOICE OF THE MARTYRS" (1-1976) editat de Pastorul Richard Wurmbrand, ofițerii poliției secrete rusești, se foloseau, pentru exercitiile de tragere la țintă, de imaginea lui Isus Christos.

Mai este oare nevoie de altă documentare?

Ionel CERNEA

OTRĂVIREA ȘI MOARTEA LENTĂ A UNEI CULTURI

Urmare din pag. 1

Si atunci, cea mai bună soluție a rămas campania unei forme românești de "revoluție culturală", în care minciuna să fie strecurată câte puțin, insistent ca picătura chinezească, prin literatură, în conștiința omului de rând.

Prima fază, a penibilului realism socilist a dat chix. Celebrii "clasici în viață" de tipul Beniuc, Frunză, Porumbacu, Bănuș, Davidoglu, Deșliu și compania s'au îngropat în ridicol. Si le-a supraviețuit "opera" cât și funcțiile administrative.

Faza a doua a fost mai rafinată și mai primejdioasă. Prin metode ce trebuiesc analizate cu altă ocazie, mai pe larg, ce țin de pervetirea în masă a unui popor, au racolat nume intrate în conștiința publică și le-au pus să fabrice literatură în care să strecoare "evenimentele eroice" ale inexistenței istorii a pcr. Că unul ca Sadoveanu sau Cezar Petrescu au acceptat imediat, pentru un cunoscător al istoriei culturii românești, nu e de mirare. Ceea ce e trist de constatat este faptul că intelectuali realmente înzestrați au capotat fără condiții.Niciodată nu am putut înțelege căderea lui Camil Petrescu. Iar "convertirea la socialism" a lui Călinescu, prin reportaje "realist socialiste", poeziile, cronici ale optimislului, teatru, articole festiviste, e penibilă oricând s'ar scri o adevarată istorie a literaturii române. Culminarea căderii lui Călinescu a fost celebrul "Scrinul Negru" , roman care murdărește, printre altele, și rezistența eroică a celor ce au ales calea armelor pentru a rezista în munți, socialismului. Puțini câți au fost, au fost niște adevărați eroi. Mai mult chiar, martiri. Iar pentru acest roman, considerat la început subversiv de către cenzura securității mai mulți tineri intelectuali au fost condamnați cu ocazia unui proces intentat pentru "subminarea literaturii realist socialiste și sovietice". Ei erau în închisoare când același "Scrin Negru", citit în manuscris de la autor , a aparut pe piață cu surle și trâmbițe, ca o izbândă a "literaturii socialiste".Dar despre închisorile și lagărele socialismului românesc, Călinescu nu a vrut sa audă deși stia foarte bine realitățile. Sau poate repetatele internări la Central să fie de vină?

Un alt caz de intoxicare cu bună știință îl constituie Z. Stancu, de tristă amintire. După ce fusese ziarist de scandal în Sarindar și "colaborase" la publicațiile "subvenționate și dirijate" de filiala română a cominternului, în 1944 s'a făcut greșeala să fie considerat primejdios pentru gura lui spurcată, ca și V. Eftimiu de altfel, si să fie internat în lagărul de la Tg. Jiu. Asta i-a fost trambulină. S'a considerat martir al rezistenței antifasciste. In 1945 a scris o carte, "Zile de lagăr", în care povestește despre suferințele îndurate în lagăr de "eroii" procomuniști, care jucau toată ziua cărți și unde Eftimiu pierdea la pocker mii de lei și erau indignați că nu li se asigură fiecăruia câte o ordonanță de către comandantul lagărului. Unde a fost Zaharia Stancu în anii canalului, a lagărelor din Baltă, Deltă, Bicaz, sau de la minele de la Cavnic și Baia Sprie? In schimb s'a indignat când Boris Pasternak a luat Premuil Nobel iar Howard Fast a demisionat din fantomaticul partid comunist american, după invazia rusească din Ungaria. Mai mult chiar, din câte știu, a fost primul care a publicat romane (multe, că scria cu nemiluita și la tonă) cu bună știință tratând istoria din "ilegalitate" a așa zisului pcr. In felul acesta a apărut "Rădăcinile sunt amare" (6,8,12 sau cine mai știe câte volume) despre care, cineva exprimându-se ireverențios, a fost condamnat la șapte ani închisoare- Cred că Z.S. a murit fericit că literatura lui a fost bine păzită de sentințele tribunalului militar.

Majoratul unei culturi se cunoaște dupa proza care apare la un moment dat.

Așa se și explică apariția unor anumiți scriitori, în sec. XX, în Statele Unite sau în Germania.

Dar după 23 August ce proză a aparut în România? Un vid dureros ... Un mare talent a fost P. Dumitriu, altă pată sângeroasă a literei românești, omul care a blasfemiat suferințele celor torturați pe canal (vezi, Drum fără pulbere) și care a scris la comandă romane despre ce se cerea de către o plenară sau alta a partidului. Si-a aranjat o rubrică de "clasic în viață" prin a lui "Cronică de familie", în care a spurcat chiar propriile lui rubedenii (unele au zăcut chiar prin închisori), ca apoi să dea cu piciorul la șiștar și să fugă în Vest, de data asta înjurând mâna plină de sânge pe care a lins-o ani de zile. A bătut un record: și-a asigurat disprețul ambelor părți.

●●

Rezerv câteva rânduri aparte, în spațiul restrâns pe care-l am, pentru două nume: Lăncrănjan și Ivasiuc. Nu pentru calitatea artistică, ci pentru a atrage luarea aminte celor ce-i vor citi, întâmplător, asupra otravirii insinuate de partid.

Al doilea nume, pe vremea studenției, a stalinsmului, se chema Sașa, nu Alexandru (acum e Alecu!). Mereu student la vreo două facultăți neterminate, din motive rămase încă obscure, este vârât în închisoare în 1958. Nu am spus "condamnat" căci nu a avut nici un coleg de lot care să confirme procesul politic. In închisoare cochetează cu toată filozofia anticomunistă posibilă, mâncând zilnic comuniști pe pâinea care nu exista, deși se muncea, de către alții, nu de către el-care era mereu "bolnav", câte 14 ore pe zi. La un moment dat, prin anii '60 sau '61, nu știu exact, dispare din închisore. Alții, închiși pentru delicte "politice", au fost șomeri sau au lucrat ani de zile muncă neagră. Unde găsește servici, după închisoare, A.Ivasiuc? La ambasada SUA din București!!!

Si începe să scrie.

Cu el se instaureaza literatura justificării crimei. Scrie mult, căci are talent și timp și bani. Si mânjește totul, mai ales intelectualii care au putrezit în temnițe, justificând că, dragă doamne, dacă nu înțelegi mersul istoriei, ești strivit. Si bine a făcut partidul, măi frate, că ne-a trimis în lagăre și temnițe. Dacă n'am înțeles! Are succes..In 1968 ajunge "oficial" membru de partid și-dacă nu mă înșel- și secretar al Uniunii. Are grijă, mare cenzor al literaturii ajungând, să strivească pe oricine nu e partinic, sau n'ar putea fi partinic sau ar putea fi bănuit că n'ar putea fi partinic! Cu rafinament decadent de exprimare reinstaurează stalinismul în literatură. Intr'o scrisoare deschisă, Paul Goma, în "Limite", îi găsește definiția exactă.

Cu Lăncrănjan, tipic exponent al proletcultismului, situația e similară. N'a fost în închisoare, dar scrie o carte, pe care și unii emigranți au asimilat-o din nefericire, cartea "Caloianul". El merge și mai departe. Spurcă direct însăși suferințele martirilor de la Pitești, justificând că acolo, la Pitești, legionarii s'au omorât între ei, naiba știe de ce, probabil din dorința de a fi care mai de care șef. Ei, bieții paznici, îi găseau, unul câte unul morți, în baie (unde existau băi în închisorile românești?), pe scări, când erau scoși "la plimbare". Uite așa , se omorau și mureau ca puii de găină la înghesuială! Iar cercetările ulterioare nu puteau dovedi vinovații...(Cine a citit, sau a vrut să citească, volumul 'Pitești" a lui D.Bacu sau a ascultat emisiunile făcute de V.Ierunca la Europa Liberă, s'a putut lămuri, chiar dacă nu a știut nimic, în prealabil, despre aceste atrocități. Din nefericire însă aceste pagini nu ajung de masa celor care scriu despre anul amnistiei politice și nu pomenesc nimic despre România ci numai sau-în special-despre Chile!)

Iar în continuare, numitul Lăncrănjan justifică și de ce partidul a făcut ce a făcut. Pai cum? Intelectualii au fost de vină. Pentrucă nu au înțeles. Iar neînțelegerea se plătește cu moartea.

Asta e adevărat și păcat că mulți nu o înțeleg nici acum, după toate cele văzute și suferite.

●●

In teatru-formă literară cu audientă mai directă la public, situația a fost și mai catastrofală. Nu știu cine i-o fi învățat pe scribii de după 23 Aug. că 3-4 persoane, cu nume forte, politice, care se agită și discută pe scenă, se numește teatru. Bineînțeles că rețeta a fost luată direct de la teoreticieni de la "Literaturnaia Gazeta": pe de o parte chiaburii, sabotorii sau "foștii" și pe de altă parte clasa muncitoare, vigilentă și puternică, măi frate! Ca variație trebuia să apară câte un fiu sau fiică de "fost" care se rupe de clasa exploatatoare, înțelegând adevărurile socialismului, etc., însă secretarul de partid e nelipsit.

Bineînțeles că nu puteau să nu apară și piesele despre "eroismul ilegaliștilor". Așa au răsărit și apus în neființă artistică Davidoglu, Banuș,Baranga și fel de fel de nume care mai de care mai necunoscute, culminînd cu E.Barbu.

Un caz aparte îl reprezintă Horia Lovinescu, intelectual de cultură rafinată care nu ezită să falsifice adevăruri istorice elementare, cochetând cu un mod de exprimare modern. Asta a fost etapa, să zicem clasică, a proletcultismului în teatru.

După venirea la domnie "a celui mai etc." fiu al poporului, s'a cochetat-pentru mânjirea ochilor naivi- cu patriotismul, scoțându-se din închisori noțiuni de patrie, pământ strămoșesc, glie, domnitor de neam, răzăș și tot ce condamnaseră cu puțin înainte. Scriitori de bună credință, unii foști ani lungi prin temnițe și lagăre au crezut într'un reviriment real și au publicat sau jucat piese de reală factură istorică. Trezirea la realitate a fost rapidă și cruntă. Nu cred că e întâmplător că, poate cei mai dotați, sunt acum în vest (vezi Ilie Păunescu sau Ion Omescu)

Dar campania de "edificare" a istoriei pcr a continuat și continuă cu îndârjire.

Sigur, au fost greșeli, măi frate, dar tot alții le-au făcut, nu partidul. El, partidul, e cavalerul medieval fără frică și prihană, și infailibil ca Papa. Excelează în problemă Titus Popovici, talent tipic de partid, cu 'Puterea și Adevărul" (după care se face și film) în care noul stăpân este lăudat, periat, spălat, uns cu toate parfumurile și mirodeniile, pentru a se demonstra că, da, au fost ceva greșeli, dar exclusiv ale lui Dej. Asta a făcut totul, iar ei, partidul habar nu au avut. Securitatea aia își cam luase nasul la purtare, dar acum, ehehe, am aranjat-o noi, a intrat sub ordinea partidului și nimic nu mai poate fi ilegal.

Piese și filme, jucate de ce are România mai bun actoricește (și are) plac-și publicul, odată cu fețele actorilor, înghite și mistificarea istorică. Am citit, acum mai bine de un an în urmă, în țară, planul "de perspectivă" al Cinematografiei românesti. Punctul (1)mult cântata rentabilitate. Punctul (2) tematica de actualitate primează, în ea incluzându-se în procent de 90%, trecutul "glorios" de luptă al asa zisului pcr.

Ce va fi, numai Dumnezeu unul, poate sti. Căci ce a fost am văzut. Si spun că am văzut pentru că realmente am înghițit, din curiozitate documentară, peste 95% din filmele românești, între anii 1964-1975. Si nu rămân decât cu amintirea unor daci și romani de operetă, luptând ca vickingii, a unui Mihai Viteazu frumos colorat si jucat-și folosit apoi ca motiv de comparație inferior cu "cel mai viteaz fiu al poporului din întreaga lui istorie"! In rest, chiaburi, sabotori și din nou penibila eroică clasă muncitoare, ajunsă chinuit, smucit și împinsă de la spate-la putere.

●●

Prezentele rânduri nu sunt un compendiu de istorie literară de după invazia rusească în România. O asemenea istorie nici nu există, în sensul științific al cuvântului. Am folosit numai câteva nume și exemple mai cunoscute, mai la îndemâna oricărui cititor neprofesionist. Am dorit să trag un semnal de alarmă în plus, asupra felului cum ne distruge o cultură, cum se fabrică o falsă istorie și se demonstrează că vorba lui Talleyrand nu e adevarată. El spunea ca poți face orice cu baionetele, numai nu poți sta pe ele. Iată că se și poate sta. Mai mult, se și scrie cu ele o literatură și o istorie falsă.

Cine rămâne? Stiu eu? Aici, din depărtare, mă gândesc cu evlavie la cei morți în închisori, plini de planuri literare nerealizate. Mari talente, de excepție, care ar fi marcat majoratul culturii române. La cei care au ieșit plini de planuri și au murit apoi, la scurt timp, roși de urmările celulelor, cu visele literare îngropate odată cu ei. Sau făcând false profesii de credință ca să poată supraviețui liberi și, în sfârsit sătui, ultimii ani, după decenii de închisoare și cumplită teroare.

Apoi am în minte imaginea unuia ca Blaga, unicul Blaga, care a ars ca un brad singuratec, dar nu s'a îndoit ca o lumânare.

Insă talentele autentice, unul câte unul părăsesc definitiv țara pentru a se realiza aiurea, în literatură sau altcum. Mai apare câte un exemplar de scriitor de unic curaj, ca Paul Goma, fost și el în lagăre și închisori, care stă în țară și publică în lumea liberă.

Insă literatura română contemporană, marea literatură care ar fi trebuit să fie nu s'a născut încă și nu se va naște, sufocată de campania de fabricare a unei false istorii, îngropată în maculatura de "edificare" a unei "culturi socialiste".

In emigrație se scrie puțină literatură. Bariera limbii suptă odată cu laptele mamei, nu se trece ușor Apoi mai este supraviețuirea. Din literatură nu poți trăi și întreține familii, recupera ani pierduți.

Dar visez o bibliotecă a emigrației de limbă română, cu cărți traduse în limba engleză, despre ororile socialismului. O literatură de atestare documentară a acestor orori, nu de ficțiune. Si s-o punem la dispoziția acelora care au contribuit politicește ca literatura și cultura unui popor să fie otravită și dusă până în pragul neființei.

Radu DUNAREANU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

EGLANTINA DASCHIEVICI

Poetă și Compozitoare

De când s'a stabilit în Statele Unite, numele D-nei Eglantina Dașchievici s'a făcut cunoscut, iubit și admirat, drumuind aproape în fiecare an pe toate longitudinile și latitudinile globului pământesc, fie cu versuri duioase despre Patrie, fie cu discuri de patefon ale căror melodii au fost compuse și editate de dânsa, nu cu scopul de a se îmbogăți, ci chiar cu sacrificii personale, din dragoste sfântă, pentru Neam și Țară. Fără cea mai mică pretenție de a fi recunoscută o mare poetă sau o mare compozitoare, aflându-se peste hotarele țării în care s'a născut, Eglantina Daschievici a crezut că-i este de datorie să urmeze învățăturile Sfintei Scripturi, încercând cu modestele-i puteri să fructifice "talentul"; sau în acest caz, talentul ce i-a dat Domnul.

Cine-i această Doamnă, care, cum spunea regretatul Vasile Posteucă, este pătrunsă până în măduva oaselor de "sfânta nebunie" a lepădării de sine și glăsuirii, pe toate coardele inimii, pentru țara și neamul ei? . . .

Pentru a găsi un răspuns la această întrebare, vom reproduce în întregime următorul articol, transmis nouă în fotocopie și intitulat: "O FAMILIE CU TRECUT ISTORIC IN BUCOVINA".

"Cercetând periodicele de acum trei ani, am dat peste un număr din revista polițienească "Paza", al cărei conținut merită o atenție deosebită. Este vorba de Nr. 8 al revistei din luna August 1940 și anume de articolul "Un pension la Iași acum 100 de ani" redactat de directorul revistei, d. Vasile V. Daskevici.

"In acest articol se tratează pe larg și documentat genealogia familiei boierești din Bucovina, cunoscută cu mult timp înainte de răpirea Bucovinei la anul 1775 și care a jucat în istoria Țării Fagilor, un rol deosebit de important.

"Familia aceasta a avut o ramificație de descendenți foarte mare, unii dintr'înșii ocupând prin vremuri înalte demnități, ofițeri, profesori, preoți, etc.etc. Intre toți sunt de amintit următorii: Andrei Daskevici, care era pisarul românesc al cancelariei generalului Feld-mareșal Graf Petre Alexandrovici (1772); Eugen Daskevici (1857-1935), care deși român, aflat sub stăpânire străină, în ciuda tuturor piedicilor ce se puneau în calea elementului românesc, a putut să urce mulțumită calităților lui, toate treptele ierarhiei militare, până la gradul de general adjutant, ocupând postul de șef al justiției militare în fosta Monarhie și Ion Daskevici, general de cavalerie: După trecerea sa în rezervă, generalul Ion Daskevici a ocupat postul de prefect al județului Cernăuți (1932) în care timp a lăsat în sânul populației din acest județ cele mai frumoase amintiri.

"Prin conținutul său, articolul d-lui Daskevici poate interesa pe toți cari se ocupă de trecutul istoric al Bocovinei".

Aceasta este, ca atare, familia din care se trage D-na Eglantina Daschievici. Si, cunoscând acestea, credem că, ne putem da seama, de ce anume, dânsa, face ceea ce face.

Modeste performanțe

In exilul românesc atât de dispersat și în domeniul politic atât de desbinat, o considerație nettă și permanentă, revine Dnei Eglantina Daschievici, care din 1956, s'a manifestat modest dar continuu, în branșa muzicei și a contribuțiilor literare de esență poetică. In lirica ei, este evidentă nuanța melancoliei, care în fond se înalță totdeauna la expresia speranței și a unui final optimist.

In poeziile eroice, combate și condamnă inamicii Neamului, care conform legei universale, a justiției imanent și a rezistenței naționale, se vor prăbuși și vor dispare în propria lor decadență.

Toate lucrările sale în versuri sunt impregnate de compensarea divină a Atotputernicului, care a constituit mereu continuitatea daco-romanică a ultimilor milenii de existență demnă valahă.

Palmaresul producțiilor literare și muzicale ale Dnei Eglantina Daschievici s'ar înscrie în ordinea cronologică cam astfel;

I. Selecția "nostalgii pribege", cu subtitlurile;
1.- 1963.-"In Tara mea".
2.- 1963.-"Pentru Patrie".
3.- 1964.-"Invierea".
4.- 1964.-"Tara mea".
5.- 1970.-"Tara noastra".
6.- 1971.-"Colinde și melodii" depe plaiurile României, aranjate pentru pian și flaut.

II. "Perlele României " 7.-1974.-"Dorule, măi dorule".

III. "Reverii". 1975. "Paști".

IV. "Vraja copilăriei"1975. -"Crăciun".

V. "Ecouri tradiționale". 1976. "Crăciun". Din celebrul filozof-poet M.Eminescu, cum e interpretat în muzică proprie;

Discul I.-1972 și Discul II.1976.- "Paști".

Intreagă aceasta activitate a fost imprimată la început pe benzi magnetofonice și apoi pe discuri care au fost distribuite compatrioților din exil, dintre care mulți au compensat eforturile intelectuale și financiare, prin contribuții benevole.

Volumul de poezii; "Tara mea", tiparit la Madrid in 1974.

Volumul de poezii: "Meine Heimat", tipărit la Stuttgard, Sept. 1976, ce cuprinde textul poeziilor din "Tara mea", în limba germană.

Pentru autenticitatea și veracitatea colecțiilor, câteva "aprecieri" din multele sute:

Grl Platon Chirnoaga.l"Discul" colinde și melodii "depe plaiurile României, îl consider ca cel mai reușit, atât ca adunări de poezii și melodii, cât și ca execuție. Despre poezia "Romania-i Tara mea", pot să spun numai că este pe aceiași linie a înaltului patriotism și a sentimentului de dragoste de Tara care strabate lucrările Dvs. poetice".

J.N.Manzatti: "Trimet alăturatele rânduri, ce pot constitui un omagiu mult mai valabil decât o critică technică. Compozițiile Dvs. prezentate în haina săracă a emigrației, lipsesc de polifonia corală și orheștrală, ce reclamă mijloace prea extinse pentru o pungă slăbită, introduc o puritate aproape folklorică în haosul cântecului contemporan, ur lat sau sughițat. Pasiunea Dvs. pentru Eminescu o definește mai bine decât orice spusă . . . Nelu Manzatti. Compozițiile muzicale sunt fructul unei viziuni intelectuale, desprinzându-se din obișnuitele romanțe, compuse până acum, pe versurile "Luceafărului" liricei romāne. Cântecile Dvs. sunt mai elaborate și tind către "Lied". Este un merit indiscutabil. Unele acorduri amintesc pe Debussy. Deci dacă nu puteți aspira la o popularizare a acestor melodii, ați reușit a da o nobilă expresie muzicală celebrelor versuri eminesciene. In ansamblu, opera Dvs. este mișcătoare prin simplitatea ei. Temele Dvs. pe provincii sunt autentice și românești.

CRONICAR

POETUL AMERICAN R.H. STODDARD ȘI ROMÂNII

de Claudiu ISOPESCU

Răsfoind în vara anului 1953 la Biblioteca Americană din Paris revista "Harper" Monthly Magazin, am găsit în volumul 87 pe anul 1893 la pagina 392 poezia: "The Dead Lover", A Roumanian Folk-Song by R.H.Stoddard, pe care o public mai ales din dorința ca Românii din America să facă cercetări la "Authores Club of New York", unde se găsește biblioteca lui Stoddard și la biblioteca Cornell University unde se găsesc scrisorile lui, căci ar fi necesar să cunoaștem toate legăturile lui Stoddard cu literatura și țara noastră.

R.H.Stoddard, cum scrie "Dictionary of American Biography" (1936, vol.18, pp 57-59), a fost unul dintre cei dintâi cari sau ocupat în versuri de teme orientale și anume în volumele POEMS (1852), și SONGS OF SUMMER (1857), cari merită să fie cercetate, căci după 1850 avem antologii ca POESIES DE LA LANGUE D'OR (1851) traduse de J.A. Vaillant; RUMANISCHE GEDICHTW (1851) traduse de J. K. Schuller; RUMANISCHE VOLKPOESIE (1857) tradus de W. von Kotzebue; DOINE OR THE NATIONAL SONGS OF ROUMANIA (1854) traduse de Gr. Murray și ROUMAN ANTHOLOGY (1856), splendidul volum al Lordului Henry Stanley of Alderly, și e probabil că lui Stoddard îi va fi plăcut și vre-o temă poetică românească.

Stoddard a avut dela 1870 o mare reputație, era considerat ca "Nestor of American literature" și timp de peste 30 de ani, casa lui era "one of the most important centers of New York's culture life". Prin studiu asiduu a ajuns "one of the most learned critics of his day" și foarte cunoscut și în cercurile scriitorilor, ca Poe, Hawthorn, Longfelow, etc., pe care-i cunoscuse personal formând un inel de legătură între aceștia și scriitorii din vremea lui ca Bayard Taylor, Edm. Clar. Stedman, George Henry Boker, Thomas Buchanan, Paul Hamilton Hayne și Herman Melville.

Iată acum poezia:

THE DEAD LOVER
A ROUMANIAN FOLK-SONG

He whom I loved so well
Is in his long, long sleep;
Yet I lament him not,
For he told me not to weep.

More dear to him the grave
Than I could ever be;
For though I got to him,
He does not come to me

I envy not the grave
What yesterday was mine
But bow my head and say
Keep him, for he is thine.

But keep not, grave, my youth,
Which cannot profit thee;
My smile and my light step-
O give them back to me!

But the grave answered, No;
For these things still are dear
Since he, deprived of them
Would be too lonely here.

Then to the dead I pray
Restore my youth to me,
That when we meet again
I be not old to thee!

But he nor hears nor sees,
For his eyes like mine are dim;
So to his grave, I come,
To get them back from him.

For only in the grave
Are tears no longer shed,
And the living happy made
Beside the happy dead.

Sentimente și gânduri foarte delicate care nu pot să nu miște sufletul omenesc și care desigur au trezit răsunet favorabil poeziei noastre populare prin haina poetică a lui Stoddard

❀

In 1891 apăruse volumul THE BARD OF THE DIMBOVITZA, cu poezii populare traduse de Carmen Sylva și Alma Strettel, despre care gânditorul englez Federic Harrison publicase în "The Fortnight Review (1891, pp. 715-18), o recenzie foarte sugestivă, din care extragem urmatoarele:

"The poems have the wild melancholy and the fierce simplicity of all true popular ballads, with an undertone of ghastly mystery, that reminds one of the Highland secondsight and Irish fairy tales. They belong to a world of banshees and wraiths; there are bits in the vein of "The Two Corbies" and "Proud Moisie"; and there are refrains that recall the "Pharmaceutria" of Theocritus. But these Roumanian songs have quite a peculiar character of their own. They are directly, passionately, fiercely human; rich with a poetic sympathy with external nature, but regarding it almost as the comrade and friend of men. Love, glory, sorrow, death - are the constant themes; but mainly death and the grave, in a thousand weird and poetic phrases. There is a strong Indian flavour of the joy of rest in Mother Earth; and again, a fierce thirst for the fight which smacks of the men who lived with the Moslem around them . . .

"If there are any religious ideas at all, they are Pantheistic, but with the poetic Panteism of oceanic islanders . . . But although these chants occasionally recall something of the weird and martial tilt of the Border minstrelsy, or, again, of old Spanish ballads, they have an original turn of their own which cannot be compared with any existant popular poetry.

Am reprodus acest lung pasaj, căci nu ne este prea des dat să citim asemenea considerații judicioase despre poezia noastră populară.

MUTİLAREA CĂRȚİLOR

Miron BUTARIU

In fiecare an bibliotecile mai importante din Statele Unite, prezintă publicului o expoziție a cărților mutilate. Intr'o sală dela intrare sunt expuse cărți ale căror file au fost fie tăiate dela cotoare; fie smulse cu tărie încât au mai rămas doar marginile ciopârțite. Unele cărți au pagini întregi acoperite cu cerneală neagră, sau roșie, pentru a ne se putea citi. Expozițiile au scopul de a educa publicul cititor, îndemându-l să se ferească dela asemenea acte rușinoase și în acelaș timp condamnabile.

Indemnat de o asemenea expoziție, am găsit între cărțile referitoare la România, din Biblioteca publică a orașului Los Angeles, una care a fost la rândul ei mutilată. Este "A History of Romania, Land, People, Civilization, by Nicolae Iorga", tradusă de Joseph McCabe; publicată de T. Fisher Unwin, Ltd., Londra, 1925 în 284 pagini. Cartea este o scurtă istorie a poporului român, scrisă fără ură și părtinire, de marele istoric român, cu renume mondial; cu o bogată bibliografie. O carte de mare autoritate, foarte folositoare pentru cunoașterea poporului român. Foile dela pagina 265 până la pagina 275 au fost tăiate dela cotorul cărții, astfel că aceasta stă acum mutilată, în bibliotecă. Comparând foile decupate, cu foile din aceiași carte, care o am în biblioteca mea, am concluziile cărții și lista cronologică a Domnitorilor din Muntenia și Moldova, dela fondarea acestora, până la unirea Principatelor și apoi până la Regele Ferdinand I al României, care domnea în anul 1925 când s'a publicat cartea. Este interesant de subliniat că au fost eliminate din carte părerile autorului referitor la "agitațiile comuniste"; precum și la destinul României și lista cronologică a Domnitorilor și Regilor României; dela Șeneslav, în anul 1247 în Muntenia si Dragoș în anul 1352 în Moldova; până în anul 1925. Era o dovadă a existenței continue, organizate ca stat a poporului român, de peste șase secole.

Credem că este important să prezentăm partea mutilată din concluziile cărții. Aliniatul ultim dela pagina 264 este:

Communist agitations have merely excited a feeling of distrust in the mass of the people, these creators of a new world miraculously rising in a day being considered rather ridiculous persons whose tone and language offend all that is really aristocratic in the taste and habits of the Roumanian peasant, and even the artisan. In view of the good sense which has always distinguished the peasant, the sound patriotism which one always finds even in the great mass of the urban population in spite of occasional deceptive appearances, the elasticity of mind which has enabled an isolated race to live free and able to develop civilisation in the midst of alien nations who have almost always been hostile, and all that makes the existence and progress of Roumania a necessary condition of the maintenance of the new situation created by the world war, we may hope that the domestic difficulties will be overcome, and that henceforward the peace of Europe will be guaranteed in these marches of the east and south-east by a nation, strong in its rights and regardful of those of others, which has no other aim but to follow ancient traditions along the paths indicated by ideal of modern communities.

Mutilarea cărților, care aici este sporadică. combătută cu tărie, autorii ei pedepsiți; în România constitue parte din politica culturală a Partidului comunist; pe care of practică cu oarecare artă. Pe de o parte nu se sfiește să se laude că respectă patrimoniul cultural al Poporului român, pe de altă parte mutilează fără rușine cărți de mare valoare ale acestui patrimoniu.

Mutilarea apare în cel mai evident mod în cărțile lui Nicolae Iorga, republicate după reabilitarea sa. Una din acestea este "România cum era până la 1918", două volume (Munteania, Moldova și Dobrogea), tipărite în colecția "Biblioteca pentru toți", București, 1972. Ediția cărților a fost îngrijită de Lucian Cursaru, care face dovada deplină că s-a însușit la perfecție arta mutilării cărților, desigur dictată de partid, sau de politica acestuia. Lui Cursaru nu-i scapă nici cea mai mică abatere dela noua ortografie, sau dela folosirea unor neologisme; care sunt șocante, pentrucă Nicolae Iorga avea felul său specific de a scrie. Cursaru prezintă pe Iorga îmbrăcat în haine așa zise noi, diformate. Compoziția este ciuntită încât nu mai ești în stare nici să admiri frumosețea prozei și nici gândirea autorului. Intr'o lungă prefață Cursaru arată că "un examen critic a fost necesar ...el se impune tocmai din infinita libertate pe care o avem astăzi să atingem părțile sensibile ale unor opere sau personalități, să punem pe frontispiciul cercetării obiectivitatea și nu condamnarea apodictică, incremenită, pietrificată". (Pag. XXX). Aceasta explică că acest Cursaru a avut "infinita libertate" să mutileze opera lui Nicolae Iorga, să o purifice și să o scoată din pietrificare. Dar în acest caz opera profesorului Iorga este a cursantului Cursaru, pentru a ajuta la îndeplinirea țelurilor partidului comunist român.

Trecând la mutilările propriu zise, ești isbit dela început. Capitolul I Mehedinți, 1. Din Josul Dunării spre Sever începe cu o paranteză, în care sunt un șir de 19 puncte mari: (.......). Mutilarea aceasta nu este explicată nici în lunga prefață și nici în altă parte. Desigur ea se încadrează în metoda de a "atinge părți sensibile ale unor opere", din "infinita libertate" pe care o asigură partidul communist înăbușind libertatea de creație literară.

In restul cărții găsim parantezele, cu 19, 17 și 16 puncte); în unele cazuri lipsind cele două puncte de lângă paranteză. S' ar putea să nu aibă nici o semnificație, ci să fie doar o scăpare din vedere. Cunoscând însă metoda comunistă și grija pentru forme, variațiile punctelor și numărul lor s'ar putea să însemne pagini, aliniate sau fraze "atinse" de vigilența a lui Cursaru. Dealtcum asemenea mutilări majore sunt mai puține. Mutilările minore, exprimate prin paran teză și trei puncte(..) sunt cu nemiluita. Spațiul nu ne permite să dăm decât câteva exemple. Nu putem nici să facem comentarii asupra lor, pentrucă nu avem la îndemână textele originale, publicate în anii 1903, 1909 și 1925 "Cerenețul nu mai putu, stă alături, cum (...) Hîrlăul" (pag. 19, vol. I); "A așezat pe un obelisc de piatră, arată locul unde trei obuze turcești s'au spart (...)". (pag. 66-67, Vol. I), Calafat; pentruca la sfârșit să apară paranteza cu 16 puncte; "Un "anonim" se află în tren decînd pungi de gologani pentru plata lucrătorilor (...). (Pag. 113, Vol.I.).

Mutilarea operelor lui Nicolae Iorga se pare că a fost planificată. Până și scrierile sale istorice, articole de ziar și reviste, au părți ciuntite, indicate prin faimoasa paranteză. In articolul "Istoria lui Mihai Viteazul pentru Neamul Românesc", publicat in anul 1901, reprodus în volumul "Scrieri Istorice", Editura Albatros, București, 1971 la pagina 291 găsim textul: "Și când vremurile sînt rele, ne mîngăem gîndind la cele ce am făcut atuncea și ne mîndrim cetind paginele de aur ale trecutului (...)" : iar la pagina 292: "In ce lume a venit acela care ne-a mîntuit o clipă și a suferit pentru noi? Din pădurile Bucovinei pînă lîngă Dunărea de jos și Mare (...) domnea din Suceava și Iași capitalele lui Voevodul Moldovei". In articolul "Un apărător al săracilor: Domnul Tudor din Vladimir, publicat în anul 1906 și reprodus în acest volum, pagina 380 este mutilat pasagiul: "Tudor ținea însă și acum să se înfățișeze ca o "raia" credincioasă și el adăogea în copie jalba ce o făcuse "împăratului" celuilalt de la Țarigrad (...)". Editorul foarte sensibil a lovit cu paranteza desigur numele Țarului și plasticele expresii cu care Iorga improșca pe acest împărat. Barbu Theodorescu care s'a îngrijit de editarea cărții, nu pomenește nimic de paranteze, ci subliniază că a "inlăturat grafia epocii ținând seama de ortografia de azi", ca și când fără dictatul partidului comunist ar fi ajuns la un asemenea ortografie.

Studiile literare scrise de Iorga n'au fost scutite de mutilare. Cele două volume ale studiilor, republicare în anul 1969, în Editura "Lyceum" au numeroase mutilări. Studiul "Mihail Eminescu", publicat în anul 1905, reprodus în volumul I abundează în mutilări, cu paranteza de 16 puncte (212); Deasemenea studiul despre I. Brătescu-Voinești (pag. 285) ; precum și studiul despre Guiseppe Carduci, un luptător italian pentru dreptate și armonie (pag. 261, Vol.II); fără a mai menționa altele.

Articole literare scrise de alți scriitori și gazetari au avut aceiași soartă. Eugen Marinescu a adunat și editat 80 de articole în cartea "Din presa literară românească (1918 - 1944), Editura "Albatros", București, 1975 spre deosebire de tovarășii săi, editori ai celorlalte cărți citate, Marinescu mărturisește că: "atunci când unele părți din text ni s'au părut nerelevante pentru problema urmărită am renunțat la acestea marcînd intervențiile prin croște (...)". Din o simplă trecere în revistă a numelor autorilor ne dăm seama că alegerea lor s'a făcut cu scopul de a face dovada că "presa a fost un seismograf al vieții sociale și politice", cum scrie autorul. Cu toate acestea aproape nu există unul din autori, a cărui articol să nu fi fost lovit de "croșetă"; găsit nerelevant. Găsim deci croșeta până și la Miron Constantinescu (pag. 364) unul din corifeii partidului comunist din România; Mihai Ralea (pag.61) fost ambasador al comuniștilor la Washington, D.C. și alții a căror nume este de prisos să le menționăm. Articolul "Literatura Pământului" a marelui nostru scriitor Cesar Petrescu; publicat in revista "Familia" din Iunie 1926; care incepe prin trei puncte ...; deși scapă de marea mutilare este aspru lovit de croșete. Nimenea nu știe însă cât de extinse au fost părțile din articol găsite "nerelevante", marcate doar cu trei puncte, fără croșete?!

Cât privește cărțile publicate după luarea puterii de către Regimul comunist din România, cu sprijinul armatei sovietice de ocupație; nu sunt mutilate, prin folosirea de paranteze sau croșete; pentrucă pur și simplu cenzura nu mai lasă să se publice cărți care ar fi contrare politicei partidului, sau contrare normelor dictate de acesta. Adevărații scriitori care cu mari sacrificii au păstrat încă spiritul liber de creație literară, scriu și păstrează manuscrisele pentru vremuri mai bune; îndeletnicindu-se pentru a-și câștiga existența cu alte munci. Restul, dar mai ales cei mediocri, s'au acomodat, urmând cu grijă directivele, folosind cu multă vigilență fisurile libertății limitată de creație. Unii mai servili, fără nici o strângere de inimă își mutilează ei înșiși scrierile lor; fie folosind teme la modă, incurajate de partid; fie aruncând care o nucă in perete, așa numiți eroi pozitivi, care n'au legătură cu acțiunea din carte; dar mulțumesc pe ciracii censurei. Când este cazul de cercetări, cum sunt cărțile citate în acest articol, se scriu prefețe lungi, analitice, în care autorii găsesc suficient spațiu să laude politica "Ințeleaptă a partidului" și câteodată să dea citate din înțelepciunea nemaipomenită a conducătorului acestuia. Eugen Marinescu, în prefața sa, subliniază "evoluția culturii socialiste, păsuirătoare și continuatoare a celor mai bune tradiții democratice și patriotice". S'ar potrivi dacă dovezile pentru aceasta susținere nu ar fi mutilarea voită și planificată a cărților, subjugarea creației literare și censura cea mai riguroasă a publicațiilor.

Miron BUTARIU

LİRICA POPOARELOR

SUEDİA

RAGNAR JANDL:

ZILE TACUTE

Simțit-ai tu oare:
Sunt unele zile pe an,
Când lumea toată par'că vorbește'n șoaptă,
Nu-i niciun sgomot în fire,
Ci doar o șoaptă înceată, înceată...

Așa grăiesc munții cei înalți,
Pădurile'ntunecoase, fără margini,
Orice tresărire de pe drumuri.
Florile cu'nlăcrimații ochi aproape'nchiși
Si din casa cea veche
Picură o lacrimă mare, tăcut și'ncet în țărnă.

Când sara se lasă, după o astfel de zi,
Totu-i liniște și pace deplină.
Se simte pe-orice piatră, or fir de iarbă,
Pe stelele ce licăresc într'amurg,
Curând visezi în somn de prunc
Si crezi că viața-i mai neprihănită.

***

ERIK LINDORM:

CLIPA FERICIRII

Este aevea că țin pe braț copilu-mi,
Si mă văd pe mine în ochii lui,
Caii rumegă și pământul e cald
Iar cerul n'are nici o pată ?

Ce timp e acesta, ce an e ?
Cine sunt eu și cum mă chiamă ?
Tu, pui gălăgios, cu păr ars de soare,
Cum te țin eu în brațe ?

Trăesc, trăesc aevea ! Stau pe pământ.
Unde am fost înainte ?
Aștepta-am sigur milioane de ani.
Numai pentru clipa aceasta...

***

In românește de:
Inge Maria DIMITRIU

İTALİA

GARIBALDO ALESSANDRINI :

CAI DESCOPERITE

Minune: culmea e albă !
Scăldată în flori de toamnă;
înpajiștele octobrice
explodează inima lunii Mai.

Castitate: neatinsă frumusește:
cerul e azi blând și pansiv.

Respiră amicala tăcere;
ierburi sălbatece în soare
miros a feciorelnici ani înmormântați.

Au reînflorit anii mei de demult
în acest aer pur
atât de calm dintr'odată
înainte de ruina iernii.

O clipă, în vechea amintire,
realitatea poate fi limpede
basm; chiar și cu piscurile
chiar și cu stâncile sterpe;
dulce mirare țâșnind
din ascunzișurile inimii.
Totul e imobil și dulce.

Insă în pacea câmpiilor amintirii
iată roind dintr'odată
vârtejul altei amintiri:
înăuntru o coasă
descoperă fără milă
căi pe care nu-ți mai așezai
de atâta timp gândurile.

După vârsta cea calmă
a venit dragostea, furtuna,
vana dorință.
Nu ne-a fost scris să murim feciori.
Adolescența se făcuse prea omenească.

***

In românește de:
Vintilă HORIA

SARMISEGETUSA, ZAMOLXIS, DOINA

TREI CUVINTE TRACICE

Prof. Dr. Basil LAPADAT MARCU

Istoria, geografia, toponimia și onomastica sunt discipline care pur și simplu nu pot fi despărțite una de alta când se consideră desvoltarea unui popor în timp și spațiu. Tracii nu sunt o excepție! Din contră, când se va scrie și interpreta istoria acestui mare popor antic și indoeuropean, cel mai numeros, și nu mai puțin mare în Europa, numai atunci se va putea aprecia din plin importanța lui în relație cu celelalte popoare de un sânge, și limbă, din al cărui tot, făcea cea mai mare parte.

Dacă cultura desvoltată în jurul Lusației a fost ilirică, și dacă cultura dela Unietiče a fost ilalică (una desvoltată în estul Germaniei, iar ultima la N.V.de Praga), atunci cultura care s'a desvoltat în jurul Tripoliei (la S.V. de Chiev), cu ramificații la Cucuteni, Moldova și Ariusd, Transilvania, etc., a fost tracică. Tracii s'au propagat pe un teritoriu foarte întins, însă toată cultura lor se poate urmări oriunde s'au stabilit. Fie că din ei s'au desprins hitiții, sau că o parte din ei s'au amestecat cu cimmerienii sau chimerienii dela nordul Mării Negre, ei au rămas distinși și la urma urmelor, asimilându-i pe noii veniți printre ei, au rămas tot traci. Dacă depe Nipru, Cuban și Crimeia (țara cimerienilor) s'au întins până la Marea Baltică, și-au contribuit linguistic la transformarea Germanicilor (dacii, carpii și coistobocii, etc.), și dacă din Armenia s'au întins până la Marea Adriatică și până în Boemia, peste tot au înavuțit istoria, geografia toponimia, onomastica, etc.

Formați din peste o sută cincizeci de triburi, mari și mici, tracii s'au impus nu numai printre ai lor, ci și contra altora. Au cunoscut, cum este natural și zile de glorie, și zile de decadență. Si mulți alți indoeuropeni din antichitate le-au datorat lor imense aporturi culturale și de alte genuri, cari nici până astăzi încă nu s'au smuls celor cari le-au acaparat.

Fiind ei însuși o mare civilizație și-o mare cultură, și stabiliți în centrul Indoeuropei, în decursul timpului au cunoscut și simțit puterea altora care s'a abătut peste ei temporal sau permanent. Egiptenii i-au vizitat sub regele sau faraonul Sesostris al II-lea; persienii le-au invadat parte din teritoriu de mai multe ori; grecii, dela căderea Troiei și până la impunerea romanilor în sudestul Europei, i-au cunoscut și ca amici și ca inamici; de sciți s'ar putea spune același lucru, precum tot așa s'ar putea afirma și de macedoneni. Celții au simțit puterea tracilor în carnea lor, iar romanii, cu toată superioritatea lor numerică, tactică și strategică, cu greu i-au putut înfrânge.

Ecoul gloriei tracilor se reflectă în atari figuri impunătoare ca Priam, Teres, Seuthes, Amadocos, Midas, Dromichetes, Burebistass, Deceneus, Decebalus, a numi doar o mână din marii regi și împărați traci din antichitate, fără a'l uita pe nobilul principe trac și pe sora lui, dintr'o familie regală din munții Rhodope, fie bes sau sapai, pe Spartacus și Mirza, duși în captivitate la Roma, și de unde Spartacus, principele trac, s'a revoltat cu cugetul ca să revină din nou în patria lui, între 73-70 a. C., făcând înconjurul Mării Adriatice. Tot din traci era familia regală a spartocizilor cari au dominat Regatul Bosphoran din Crimeia și Cubanul sau Cherciul de azi.

Istoria legendară și începătoare a Romei (din Ramna sau Rama - cetatea de pe râu, Albula sau Tibru) se îngeminează cu refugiul și stabilirea lui Aeneas, fiul lui Priam troianul, în Lațiu, și dacă troienii tracici n'au imigrat în Italia în masă, le-au dat latinilor, romanilor și italicilor prima lor dinastie. Stabilindu-și capitala întâi la Lavinium (Lavinia era soția latină a lui Aeneas) și apoi mutată la Alba Longa, și cu refugiații de aci, în frunte cu Romulus și Remus, mai târziu s'a fundat cetatea Roma, la trecerea peste râul Albula cum îi spuneau latinii Tibrului, a unui mare drum comercial venit din nord, și mergând spre sud. Tot traci pare c'au fost etruscii stabiliți în Etruria antică, veniți dela nordul lidienilor traci și dela sudul Troiei, din Asia Minoră. Deși puțini la număr, și deși formau pătura nobilitară suprapusă, au desvoltat un puternic imperiu în peninsula italică, rezistând grecilor și expansiunii lor, și aliându-se cu vechii cartaginezi. Latinii, romanii și italicii le datoresc lor mari aporturi culturale și de civilizație.

În materie de religie și teologie antică, tracice au fost principiul Câmpiilor Eleusine, tracice au fost culturile dionisiac și orfeic, și traci a fost Cavalerul Trac și Cavalerul Danubian, din ale căror aspecte am moștenit ca crestini nu prea puține. Nu toți tracii au fost politeisti, unii din ei credeau numai într'un singur zeu, în nemurirea sufletului, și-o viață demnă de trăit dincolo de mormânt, unica care ar conta. Este de mirare căci părintele filosofiei grecești, Socrates, care și-a însușit aceste principii, le-a luat dela traci? Si de ce nu, dacă în antichitate grecii n'au fost ermeticii de mai târziu.

In filosofie, în literatură, în filologie, etc., se înalță dintre traci figuri ca Aristoteles din Stagira, Epicurus, Aesculapius, Menander, Dionisius Thrax, Brigos, Doidalses; tracogreci ca Chion, Tuchidides, Musaeus; musicieni ca Orfeus, Tamyris, Lynus, etc.

Chiar și instituții le-au dat tracii grecilor, și anume: cuvântul “bas-ileus”, altul, “talassocrație”, și numele unei profesiuni de mai târziu, dela cuvântul “pharmake”, se ajunge la farmacie și farmacopeie. Romanilor le-au dat pe mai mulți împărați și generali, ca Maximinus Thrax, Aurelianus, Claudius II, Galerius, Constantinus Magnus, Licinius, Iulianus Apostata, Aetius, Marcianus, Leon I, Vitalianus, Justinus, Justinianus, pe generalul și împăratul Regallianus, nepot sau strănepot al regelui Decebalus, fiul lui Scorillus, frate cu regele Dura Diurpaneus, și pe un alt faimos general sub Justinianus, pe Belisarius din Germe.

Cu Rhoemetalces III (Spartacos?) se stinge dinastia tracică din sudul Dunării la anul 46 a. C., când Tracia este prefăcută în provincie romană, și când ultimul rege al ei a fost deportat în Alexandria, Egipt, cu garanția Senatului Roman, căci nu'i se va întâmpla nimic, totuși a fost ucis mișelește de protectorii săi. Fiii lui au fost duși la Roma ca ostateci și crescuți în societatea romană. In vara anului 106 p.C. se termină al doilea război dacic, Decebalus este învins, fuge, este urmărit, dar ca să nu cadă prisioner în mânile romanilor, se sinucide, iar cavalerul de recunoaștere, subofițerul Tiberius Claudius Maximus îi taie capul și-l aduce pe o tavă împ. Traianus la cartierul său general dela Ranisstorum, undeva aproape de Sarmisegethusa. Capul desprins de corpul neînsuflețit a marelui rege dac este îmbălsămat, dus la Roma, arătat Senatului Roman, și apoiu aruncat depe scările Gemoniae în Tibru. Actul depe Câmpia Ranisstorum se va duplica 1500 de ani mai târziu cu Mihai Viteazul pe Câmpia Turzii.

Circa 240.000 de colonisti au fost aduși în noua Provincie Romană și împânziți pe tot cuprinsul Daciei controlată de romani, cam 800 de colonii mai mari și mai mici, s'au stabilit peste tot, cu un promediu de 300 de locuitori pe colonie. Cei veniți direct din Italia, si pe semne, aveau mai mare trecere, au fost din sudul peninsulei, osco-umbrii și sicanisiculi din Sicilia; traci din Asia Mică, iliri minieri din Dalmația și din alte părți, însă majoritatea lor erau traci romanizați din sudul Dunării, ca mai târziu să fie reînforțați de alte mii de daci liberi aduși ca ostateci sau simplu mutați în sau din câmpia getică prin forță. Dacă la aceștia se mai adaugă forțele romane legionare și auxiliare stabilite în Dacia, circa 69-70 de unități militare, cari pot oscila între 63.700 și 86.200 de oameni, sau un promediu anual de 74.950 de oameni, coloniștii și militarii împreună se ridică la 360.000 de suflete per annum prezenți în Dacia 160 sau 165 de ani, după necesitățile militare ale provinciei. A fost cea mai intensă colonizare pe care au întreprins-o romanii după colonizările din Italia. Faptul că Dacia avea o populație foarte numeroasă autohtonă, și care pur și simplu era absolut necesar ca să fie dominată și integrată necesităților Imperiului Roman, ne-o indică marele număr de orașe dacice păstrate în nomenclatura toponimică din Dacia și menționate de geografii și istoricii antici. Prima așezare romană în Dacia a fost Colonia Ulpia Traiana Augusta, și la care împ. Hadrianus a adăugat 'Sarmisegethusa”, ca simbol de împăcare dintre romani și daci, și reamintindu-le numele capitalei lor până la 106 p. C., din munții Orăștiei, strămutată de împ. Traian mai la S.V., și care avea o populație între 15-20.000 de locuitori, veterani lăsați la vatră din unitățile militare cari au participat la cucerirea Daciei. Romanii au păstrat pe cele mai multe toponime din Dacia, însă pe unele le-au schimbat cu numiri latine. Din păcate românii noștrii, cu puține excepții, încă nu le-au adaptat ca să reîntărească vechea toponimie istorică

Toponimia tracică referitoare la un stabiliment socio-economic uman este prin excelență “-para” la sudul Dunării și “-dava” la nordul fluviului, însă, cele două denominări se alternează atât la nord cât și la sud de marele curs de apă, ca să nu mai spun că mai existau și alte sufixe. “- Dava” de sigur se poate relaționa cu “-dunum” celtic și cu “-town-ul” germanic, etc., iar “-para” cu “-vara” persiană (împrumutat de sarmați unor popoare migratoare în evul mediu, de unde “oraș” în română, cuvânt care exista și în germană “Wher”, / lat. clausura, și aromână clisura /, “-pur” sau “-por” din toponimia din India, “forum” roman, “fara” lombardă, relaționată cu “Wher”, de unde nu se poate exclude nici “pyrg-ul” și “polis-ul” grec, etc.

Denumiri de “-dava” se întind dela sudul Mării Baltice, depe Wartha și Oder, “Susu-dava” și “Geti-” sau “Seti-dava”, și până la nord de Epir, Thermi-dava”, etc. Cele terminate în “-para” au o întindere tot așa de mare. A aplica cele două sufixe toponimic dialectelor tracice din nordul și sudul fluviului, și a afirma că ar indica două limbi tracice diferite, îmi pare puțin verosimil. Romanii încă aveau termeni ca “oppidum” și “urbs”, și grecii ca “polis” și “acros”, în lat. “arx”, dar asta nu însemna o divisiune dialectală sau de limbă generală. In Turcia și azi există un oras “Daci-dava” transformat în “Gebze”, o corupere a cuvântului dacic, a unui oraș format de un grup din Dacia stabilit pe coasta Mării de Marmara.

Deși sufixele “ -dava” și “-para” sunt foarte propagate la traci, totuși nu sunt unicile. “Sarmisegethusa”(sarmis-eget-hus-a) are o etimologie interesantă. Mulți linguiști și filologi au încercat ca să deslege înțelesul acestui toponim, dar resistența este prea mare, cu toate că s'a recurs la alte limbi indoeuropene, resultatele încă nu sunt sigure. O limbă ieșită din grupul tracilor este armeana, și în armeană găsim un cuvânt ca “jegiethusi” care înseamnă “biserica' sau “templu”. Tot în armeană îi se spunea sau spune Romei “Hrrom”, și, “Hromajethsi”. Este cert că atât “jegiethsi” cât și “-jethsi”, acesta ca sufix, derivat din celălalt, se aseamănă și se apropie de compusul dacic “-egethusa”. Partea “-hus-a” de sigur ar fi relaționată cu lat. “cas-a” sau cu germ. “hus”, cu același înțeles, etc. De sigur că grec. “olkia”

STEGARI ROMANI

se relaționează cu dacicul “-eget” care înseamnă 'casă' sau 'așezare' umană, 'locuință', etc.

Tot în armeană aflăm cuvântul “ sarmis ” care înseamnă 'excelent', 'fericit' etc., Combinând aceste două cuvinte de origine armeană, ne-ar da înțelesul de 'templul-fericit' sau al'-fericirii'. Dacă am cugeta la Muntele Sacru al dacilor, Cogaionum, sau Cogaeonum, din munții Orăștiei, unde se spune că era paradisul sau cerul zeului Zamolxis, și unde dacii eroici mergeau după moarte, ne putem da seama cât de plausibil ar fi termenul sau chiar adevărat deci lămurind înțelesul toponimului dacic. 'Fericirea se poate conjuga cu 'lumina', fiindcă zeii sunt fericiți, și numai ei locuiesc într'o lumină eternă. De fapt lat. “deus”, gr. “zeus”, sanscritul “diaus”, sunt toate cuvinte relaționate cu “lumina”, “ cerul ”, “fericirea”, etc. Zamolksis a trecut prin etapa de zeu tectonic, adică subteran, și s'a urcat la o treaptă mai înaltă, de zeu 'celestial' sau 'ceresc', conform reformei religioase introduse de el ca om, și ca profet. El a stat într'o locuință subterană trei ani, și 'trei' este un simbol religios, magic, etc., utilizat de societățile umane de milenii întregi, și apoi a apărut din nou pe pământ între ai săi. Știm din afirmațiile istoricilor antici că Zamolksis a fost un inițiat în doctrina filosofului Pitagoras și-a călătorit în Egipt, unde dacă nu s'a inițiat în religia faraonilor, totuși era familiarizat cu cultul 'Paserei Fenix', simbol a 'reînvierii' naturei, relaționat cu cultul agriculturei, și care a trecut la cultul crestin al 'învierii' de mai târziu. Dacă religia sau reforma religioasă introdusă de Zamolksis între daci și geți a avut urmări generale imediate, nu putem ști, dar am putea presupune că reforma lui a prins, deși la început a devenit o religie națională a nobililor daci, și numai în epoca regelui dac Buerebista ca. 100-82-44 a.C. a fost impusă de marele preot, profet, consilier regal și rege sau regent, Decaeneus sau Deceneus, și la restul populației din Dacia. În această ordine de idei, Zamolksis se aseamănă cu reformatorul religiei persiene, Zarathustra sau Zoroastru. Dacă Burebista a mutat captiala sa din câmpia getică, dela Argedava, depe râul Argesis sau Argeșul de azi, considerată ca existând pe locu' unde'l azi comuna Popesti, lângă București, în munții Orăștiei, de sigur că Sarmisegethusa exista cine știe de când înainte, stabilită poate chiar de Zamolksis însuși, sau de urmașii lui. Căci religia dacilor a avut mult de văzut cu toponimul în cauză, nu încape îndoială. Din surse antice știm că templele dacilor vechi erau pe munți, pe piscuri de munți. Ori regiunea din munții Orăștiei și din Hațeg se presta la așa ceva. Că templele antice se construiau pe munți pentru a fi mai aproape de cer, și că cetățile de mai târziu le-au urmat, din motive de apărare, nici aici nu mai încape nici o îndoială. Prin urmare, Muntele Sacru “Cogaeonul” își avea centrul religios sau reședința lui Zamolksis la Sarmisegethusa, 'Templul Fericirii', 'Templul Luminii' sau, și de ce nu, 'Templul Ceresc'. Poate limba armeană ne poate arunca o rază de lumină peste secolele îndepărtate, ea însuși fiind ruptă din remota limbă a tracilor încă de când erau pe coasta de vest a Mării Negre, și trecuți în Asia Mică cu invazia “popoarelor mării”, înaintea hitiților, și ajunși până în Caucasia. Totuși problema acestui cuvânt rămâne deschisă, și viitoarele cercetări ne vor putea resolva enigma acestui toponim căruia de mult îi se caută înțelesul. De sigur că toponimul “Germisara” 'ape calde' sau 'apă caldă' se relaționează cu sanscritul “gharmis”, dar nu cuvântul dacic “sarmis” cum au admis unii filologi, sau ne-au făcut să credem. Germisara azi e Geoagiu-Băi, Jud. Huniedoara.

SOLDATI DACI

Chiar și înțelesul cuvântului implicat în numele zeului dacic “Zamolksis” sau “Zamolxe”, din nou făcând aluzie la alte limbi indoeuropene, verbi grația, la lituană, ni s'ar putea explica. De fapt în această veche limbă indoeuropeană, o dată vecină cu vechii traci, încă în epoca neoliticului, găsim un grup de cuvinte relaționate între ele, derivate, etc., cari se aseamănă nunumai în sunetul lor cu “Zamolksis/Zamolxe”, ci, poate și în înțelesul lor. De exemplu, în lit. “ mokyla ” înseamnă 'școală', “mokytojas ”, 'maestru, învățător, profesor', “mokslinti”, 'a educa-educare', “mokyti”, 'a învăța-învățare', “mokslus”, 'învățabil, capabil de-a învăța', “moketi (e - rom. ă), 'a ști-știre, a înțelege-înțelegere,“ mokslas”. “știința, pricepere, îndemânare”; și mai departe, “pamokslas” înseamnă 'predică', “pamokslinikssas”, “predicator”, “pamokymas ”, “învățare”, “pamoksla sakyti”, “a predica-predicare', “pamokyti”, “a învăța-învățare”, “pamokslauti ”, “ a sermonizasermonizare ” (a predica-re), “mokslo vyras”, “om de știință, om învățat”, etc. Nu încape nici o îndoială căci după reîntoarcerea lui Zamolxe în patrie, după peregrinările făcute prin sudul Europei și în Egipt, cu un sac de învățături, și după ce-a intrat în contact cu publicul dacic, și-a început a predica noua lui doctrină, lumea s'a referit la el ca de “om” învățat, de predicator, de profet și de zeu, de înțelept, de filosof, de atotștiutor, etc. Căci numele lui adevărat era Zamolxe, sau că acest nume i-a fost conferit de credincioșii lui, ca epitet, sau ca adjectiv descriptiv, nu se poate stie. Lituana ca și armeana mai înainte, ne poate desluși, dacă nu chiar explica, sau oferi o posibilitate de-a înțelege cuvântul de Zamolxe. Numai o confruntare mai apropiată cu lituana și cu alte limbi indoeuropene ne pot deslega înțelesul acestui cuvânt atât de interesant pentru noi și istoria noastră. Personal resping termenul cu care a fost relaționat înțelesul cuvântului “Zamolxe” ce “zemelo”, în tracică “pământ”, fiindcă el ar fi fost un zeu tectonic, adică supteran. Cred că lituana ne poate oferi cu mult mai mult de cât chiar tracica. Ignorăm banalitățile lui Herodotos, părintele istoriei, referitoare la Zamolxe. Faptul rămâne c'a fost un mare reformator al religiei dacogeților, și transformat el însuși în zeu de credincioșii lui. Zamolxe, ipotetic, ar însemna “predicator”, atotștiutor, “mare învățător”, poate și “profet” și “zeu” (luminat, al luminii, deci înțelpciunii, etc.).

Româna comparte cu lituana un cuvânt cunoscut de toți, și anume “doina”, în lit. “daina”, ce înseamnă “cântec liric popular” prin excelență. Alte derivate din lituană sunt: “dainінikas”, “cântăreț”, “liaudies daina”, “cântec popular ”, “dainius”, “poet”, “tautine daina”, “cântec național”, “dainuoti”, “a cânta-cântare”, etc. în română avem câteva derivate din “doina”, devenit și nume propriu feminin “Doina”, în latină “Carmen” din “carmen”, “poezie”, și pronume, ca în 'Doinas” în românește; apoi avem “a doini-doinire” (sau a cânta-cântare), și “a dăinăni-dăinănire”, cu un înțeles mai peiorativ, dar mai apropiat de cuvântul lituan. Limba tracică face parte din grupul indoeuropean de est, sau “satem”, din care face parte și limba lituană. Cuvântul “satem” sau “satăm” înseamnă “sută” în avestă sau vechea persiană scrisă din cărțile lor sacre. Grupul occidental al indoeuropenilor se numea “centum” (pron. chentum) din latină, cu același înțeles. însă în chestiuni comparatistice, în multe cazuri, ambele grupuri ne pot oferi similitudini, pe cari nu le putem ignora.

Nu'i o surprindere că romanii au distrus unele centre dacice unde li s'a oferit o rezistență nilitară, însă aceste centre au fost relativ puține, și numai de-alungul șoselelor pe unde au înaintat legiunile romane iar restul a fost cucerit prin înaintări normale, permițând populației civile ca să se întoarcă la vetrele lor, în cazul când s'au refugiat mai la adăpost. O dată instalați în Dacia, romanii au purces la organizarea ei, și de fapt împ. Traian a stat el însuși la Sarmisegethusa până a a stabilit organizarea administrativă și militară, etc., a noii provincii. Romanii au luat dela învinși nomenclatura toponimică din Dacia, nume de râuri, munți, coline, șesuri, câmpii, localități, etc. Pe ici pe colo au introdus nume latine, și din cele lăsate de geografii și istoricii antici, majoritatea toponimică a rămas tracică, sau pe unele locuri, romanizată. Împ. Traian, umbrian născut în Italica, prov. Hispania (azi Santiponce, din Sanctus Pontius), lângă Hispalis (azi Sevilla, pron. Sevila), după antecesorii lui, originari din orașul Tuder, Umbria, (azi Todi), Italia. Orașul Italica, una din primele colonii romane stabilite pe teritoriul hispanic, la 206 A.C. purta numele fostei capitale Italica, (fostul Corfinium), a desființatei Confederații Italice, din timpul revoluției sociale dintre latinoromani și restul italicilor. Cum împ. Traian se trăgea din tribul italic al Ulpilor, de unde Ulpia, din Tuder, Umbria, era normal ca unele toponime din Dacia să poarte acest apelativ. Și-am văzut mai sus că prima colonie romană stabiliă în Dacia a fost noua capitală a provinciei numită Colonia Ulpia Traiana Augusta, și ca s'o dacizeze și mai mult, împ. Hadrianus a adăugat și apelativul de Sarmisegethusa. Un mare număr de colonii și municipii au apărut pe întreg cuprinsul Imperiului Roman în onoarea marelui împărat. Consoarta lui Traian era Plotina Pompeia, originară din colonia romană, Cadix (azi Cadiz), de unde era și mama lui, Ulpia. Traian cu Plotina au avut numai o fetiță, Drosida, care a decedat la etatea de doi ani, și alți copii n'au mai avut. Tatăl lui purta același nume ca și el; mai avea o soră, Marciana. Ca recunoștința pentru marile servicii aduse Imperiului Roman, o mulțime de orașe au fost fondate cu numele membrilor din familie imperială. Nu știm exact de ce Traian n'a urmat tradiția tracică a sufixelor de toponimie la sudul Dunării, de “-para”, etc., ci s'a mulțumit cu cele grecești de “-polis”, ca Nicopolis, Traianopolis, Marcianopolis, Plotinopolis, iar mai târziu, Hadrianopolis, și după acea, Constantinopolis, etc. adăugate de împ. Hadrianus, și împ. Constantinus Magnus.

In lumea cercetărilor indoeuropene există azi un material linguistic de origine tracică destul de numeros, consistând în majoritatea lui din toponimică și onomastică. O bună parte din el s'a putut interpreta direct, sau pe cale indirectă, adică prin ajutorul altor limbi indoeuropene. Mult s'a făcut dar mult va mai fi necesar ca să se facă. Cu toate că operele ajunse până la noi din lumea antică, prin exponenții greci, latini, perși, au fost destul de bine pieptănate, totuși, nu s'a făcut încă destul, când arheologia ne ajută din când în când cu câte o nouă rază de lumină și ne permite ca să vedem mai clar unele evenimente, lucruri și oameni din trecutul obscur și îndepărtat. Si atunci o nouă “interpretare” în materie și în cauza unui fapt se introduce dela sine, lărgindu-ne orizontul și permițându-ne a înțelege faptele amestecate cu cauze și efecte cari au avut o influență necesară, directă sau indirectă, asupra contemporanilor, și nu fără înrâuriri și asupra posterității, fie chiar la distanțe de secole sau milenii. Cei de azi suntem ceace au fost cei de ieri. Prin urmare avem o datorie față de cei de mâine pentru a le lăsa deslușit sau deslucit până unde ni s'a permis nouă contemporanilor a ajunge. Avem un patrimoniu istoric, cultural, social, etc. din cele mai avut și variate.

Dacă azi suntem purtătorii unei limbi pe care ne-au impus-o Roma și Italia Imperială, nu vom uita niciodată căci marel nostru trunchi etnic ne sunt strămoșii noștri traci. De peste secole și milenii ne chiamă a'i face cunoscuți alor noștri, străinilor și posterității!

Prof. Dr. Basil LAPADAT MARCU

ZAMOLXE

Insingurat, -pe-aiurea -, cu țara în desagă
Mă'ndepărtez de Taina ce-atât mi-a fost de dragă!
Adesea însă - oarbă - nestăvilita sete
Mă'ndeamnă să-ți recaut fântânile secrete,
Ce mi le hărăziseşi odată cu norocul.
Dar calea mi-o barează prăpastia şi focul,
Ura şi pisma celor ce'n spaima lor nebună
Mi'nvăluiră ochii'n perdele de minciună,
Făcând să mi se schimbe'n cătuşe şi zăbrele
Iubirea-mi de lumină şi visele-mi rebele!

Dar, la răscrucea lumii, când mă re'ntorc în mine -
Adânc, adânc în suflet - te regăsesc pe Tine,
Zeu Unic peste lumea străbunilor de-alt'dată,
Simbol al bărbăţiei şi-al vieţii fără pată!

Şi uit atunci de spaimă, de chin şi umilință,
De noile-mi deprinderi şi noua mea credință!..
Şi'ncet, încet, cu fruntea - desprinsă din ţărână -,
Cătuşele de aur, de plumb ori de rugină,
Ce mi le-au vrut duşmanii ori soarta an de an,
Mi le preschimb în fulger, în scut şi buzdugan!

ION DUMITRU

IULIU MANIU

O SUTĂ PATRU ANI DE LA NAŞTERE

In luna Ianuarie a anului 1977, se împlinesc 104 ani dela naşterea unuia dintre marii noştri patrioţi. Intr'o Românie liberă, acest eveniment ar fi fost sărbătorit de întrega naţiune, în semn de respect pentru marele om de stat care a fost Iuliu Maniu.

Tinereţea lui Maniu

Iuliu Maniu s'a născut la 8 Ianuarie 1873, în Şimleul Silvaniei, regiune deluroasă din Transilvania, între Măgura Şimleului şi munţii Meseşului. Casa străbunilor familiei se găsea în centrul satului Bădăcini, iar casa părinţilor lui Maniu, în locul numit Dealul Ţarinei.

Iuliu Maniu

Iuliu Maniu a fost fiu de magistrat şi nepot, prin mama sa a lui Simion Bărnuţiu, unul dintre conducătorii revoluţiei dela 1948 a Românilor din Transilvania.

Studiile primare le face la şcoala Arhiepiscopiei catolice din Blaj, unde este dus la vârsta de 8 ani. Şcolile medii le-a terminat la colegiul evanghelic reformat din Zalău. Urmează apoi Dreptul la universităţile din Cluj, Viena şi Budapesta.

In această perioadă Iuliu Maniu, participă la lupta pentru emanciparea naţionalităţilor oprimate din Monarhia austro-ungară.

Activităţile politice studenţeşti

Incă de pe timpul când era student, Iuliu Maniu ia parte activă la viaţa politică naţională. In 1892 el este cel dintâi student român din Transilvania, care participă la un congres studenţesc din Regatul Român.

In timpul agitaţiei problemei a " Replicei Junimii Academice Române "(1893-95) împreună cu Al. Vaida Voivod şi Aurel C.Popovici, a pus bazele societăţii studenţilor români, sârbi şi slovaci din Budapesta, fiind ales preşedinte. In 1894 în timpul procesului Memorandului din Cluj, Iuliu Maniu ia parte la coordonarea tinerimii române la pregătirea marilor manifestaţii populare pentru apărarea acuzaţilor.

In 1896, Iuliu Maniu este ales membru în Consiliul Naţional al Partidului Naţional Român, organul de luptă politică al Românilor din Transilvania. In numele acestui partid, Maniu candidează la alegerile pentru Camera din Budapesta, unde este ales în 1906 ca deputat al circumscripţiei Vinţul-de-Jos. In parlament, prin discursurile lui, Maniu dă dovadă de un înalt nivel oratoric, având curajul să ceară eliberarea naţiunilor de sub dominaţia austro-ungară. In perioada primului război mondial, Maniu a fost mobilizat drept pedeapsă pentru atitudinea sa politică. După întoarcerea la Budapesta de pe frontul din Italia, în toamna anului 1918 el pleacă la Viena şi Praga, luând contact cu ofiţerii şi soldaţii români din fosta armată austro-ungară.

La 30 Octombrie 1918 Maniu creiază Sfatul Soldaţilor Români din Viena, care reuşeşte să mobilizeze un număr de 70,000 de români ocupând şi restabilind ordinea în Viena. La 15-16 Noiembrie 1918, ia parte la tratativele cu Ungurii în Arad, unde Maniu cu toţi delegaţii români, se pronunţă pentru trecerea imediată şi exclusivă a autorităţii de Stat din judeţele româneşti din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, sub autoritatea Comitetului Naţional Român.

Adunarea dela Alba-Iulia

La adunarea dela Alba-Iulia din 1 Decembrie 1918, care a decretat unirea necondiţionată a Transilvaniei cu Regatul Român, Iuliu Maniu pronunţă un discurs demonstrând drepturile istorice indiscutabile ale Românilor asupra Transilvaniei. Adunarea dela Alba-Iulia a ales Marele Sfat Naţional, din sânul căreia se constituie Consiliul Dirigent sub preşedenţia lui Maniu.

Inceputul activităţii politice în Bucureşti

In 1919 la 23 Februarie el este numit şeful Partidului Naţional, care se uneşte mai târziu în Octombrie 1926, cu Partidul Ţărănesc, alui Ion Mihalache, formând cel mai puternic partid de opoziţie din ţară.

Iuliu Maniu este ales şeful noului Partid Naţional Ţărănesc, care avea să joace un rol istoric în desvoltarea politică a României.

" Credinţele politice l-au pus pe Iuliu Maniu în conflict fundamental, pe viaţă şi pe moarte, cu Sovietele.

Opoziţia lui categorică, făţişă atât împotriva comunismului cât şi contra ocupaţiei şi exploatării ilegale a ţării de către Soviete, i-au luminat drumul tragic spre închisorile comuniste. In conflictul istoric cu Sovietele, luptătorul Iuliu Maniu a apărat drepturile nemului cu curaj, neînfricoşat, ca un erou legendar, aşa cum poporul nostru l-a văzut în smerită recunoştinţă."

ILIE SUCIU

Miracolul tăcerii dela Bădăcini

de VASILE POSTEUCĂ

Steaua lui Iuliu Maniu urcă tot mai luminoasă pe cerul neamului nostru, simbolizând dorul românesc de libertate, omenia noastră demnă şi temătoare de Dumnezeu. Si cu cât urcă mai sus, ea devine bun al omenirii întregi, scriind crucea jertfei şi credinţei româneşti în lume şi însemnând o lumină ce nu se va stinge niciodată. Miracolul tăcerii prin care Iuliu Maniu a sfinţit politicul, încercând să-l împace cu ordinea naturală a universului şi să-i redea prestigiul de artă şi efort spiritual.

Marile genii ştiu să-şi recunoască ora răstignirii, însumând nedreptăţile strigătoare la cer, ce li se fac, în misterul propriei lor împliniri. Lui Gandhi pentru a plini non-violenţa i-a trebuit revolverul fanaticului ce i-a forţat şi luminat trecerea. Lui Iuliu Maniu i-a fost scrisă stingerea în închisoare, ca să afirme cel mai sfânt bun al neamului nostru subjugat şi batjocorit: libertatea; şi, mai ales, i-a trebuit conjuctura penibilă a două democraţii, la intersecţia cărora a fost vândut şi strivit. Cred că va rămâne pentru vecie, ca cel mai semnificativ memento faptul, că cel mai devotat, cinstit şi luminat democrat al istoriei, a murit ucis de-o aşa zisă democraţie populară, în deplină înţelegere cu alta, lipsită de preoţi şi epuizată de goana şi foamea după capital.

Asta aşa va rămâne: pe Maniu l-au ucis democraţiile !

Nu vrem cu aceasta să aducem vină nimănui. Privim la Iuliu Maniu ca la steaua ce urcă pe cer; steaua mărturisitoare a unei taine mari. Şi pentru taine, aceste ruşinoase acte de vânzare, odioasele crime, sunt cadrul necesar. Toate răscrucile istoriei au eroii şi martirii lor, ca şi păpuşele şi paiaţele pe care mişelia le trage de sfoară, ca jocul să fie măcar interesant şi blestemat, dacă nu şi frumos.

Maniu ar fi putut fugi înainte de proces. Dacă ar fi vrut ar fi putut probabil chiar evada mai târziu din închisoare. Dar, pe el, tărguielile exilului, l-ar fi desfermecat. El nu se putea scobori de pe piedestalul jertfei pe care duşmanii l-au urcat. A spus răspicat celor ce-l ispiteau cu plecarea: " Datoria şi iubirea mea pentru poporul român îmi impun să stau cu el şi să mor în ţară."

Aceeaşi splendidă viziune de seninătate martirică a avut-o şi în închisori, până la moarte: "Nimic nu-i prea greu şi nimic nu-i prea mult de suferit când este pentru Tara mea."

Asemenea elemente de nobleţe şi înălţime în atitudinea unui om politic, nu numai că sunt rare. Ele vindecă secole întregi de noapte şi ticăloşie, de materialism şi trădare, redând vieţii aureola ei biblică, făcând-o din nou posibilă.

* * * * * *

Mi-aduc aminte de imensul răsunet ce l-a avut în sufletul ţării mirate, tăcerea dela Bădăcini a lui Iuliu Maniu. Era prin 1932, când a început să se mire de acest lucru şi inima mea de tânăr student, dominată de protest, de verbaj exterior, de violenţa setei de dreptate. Iată, se întâmpla un miracol: un mare om politic, pentru a protesta, se închidea în tăcere, lăsându-i duşmanului oboseala descifrării. In arena politicianismului român, corupt, timorat, fără şira spinării, gestul magului dela Bădăcini a stârnit întâi râsul, ironia, batjocora. Dar tăcerea ce radia dela Bădăcini şi se adresa ţării, pe dimensiunea unui înţeles mai adânc, s'a impus repede. Pe feţele măscăricilor, batjocura s'a petrificat într'un rictus straniu. Si neamul înţelegea mult mai bine nenorocirea în care era împins.

Din silabele şi freamătul acestei prestigioase tăceri, venea o mare lumină. O lecţie fără egal.

Puţin ştiau atunci că tăcerea lui Maniu era rugăciune, meditaţie şi vorbire cu Dumnezeu. Geniul lui în asta a constat: în suplinirea faţadei politice, cu un altar de rugăciuni. Exact aşa cum a făcut Gandhi, inspirându-se din Evanghelia Isusiană şi aplicând-o în politică.

Privind în urmă, din luminile înţelegerii de azi, Bădăcinul capătă aureolă de iniţiere modernă, în taina tăcerii. Prin apelul la tăcere, marele leader naţional-ţărănist a împlinit o "restitutio in integrum" a politicului, arătând clar că despărţirea activităţii politice de biblie şi rugăciune, îl poate duce pe om numai la dezastru, scoborând neamurile la subnivelul de hoarde şi punându-le în poziţie de trădare faţă de misiunea ce li s'a dat de Dumnezeu, în istorie.

Dar, fie-mi permis, să aduc, marelui Dascăl al Democraţiei care a fost şi este şi va fi mereu, Iuliu Maniu, un cuvenit omagiu din partea generaţiei mele, ucisă şi ea de mâna şi machiavelismul celor în care ea a crezut. Generaţia mea nu-i datoreşte lui Maniu numai miracolul tăcerii. Ci şi fierbinte recunoştinţă pentru dragostea de părinte.

De câteori am fost târîţi în tribunalele nejustiţiei carliste, el s'a scoborât, cu deminitate de preot al omeniei, întru nevinovăţia noastră . Si după război, când au năvălit hoardele de comisari şi ucigaşi moscoviţi, el a luat tot tineretul ţării sub protecţia sa, deschizându-i larg porţile partidului ţărănist şi apărând cu înverşunare tot sângele românesc, până la ultima clipă, cu autoritatea şi libertatea sa.

Tăcerea lui vedea mai departe decât conjuctura căreia ne decisesem noi. Chiar mai departe decât proprii lui aliaţi fireşti. Ştia că va fi vândut şi răstignit. Dar, desigur, ştia şi de învierea pe care o va răscumpăra nu numai propriului său suflet şi nume, ci şi neamului românesc întreg.

Vedea mai departe decât noi. Vedea şubrezenia ţintelor noastre politice imediate. Dar ne iubea şi ne înţelegea capacitatea de vis şi jertfă. Ne-a iubit ca pe copiii lui. Iar noi îl vom privi, până ce vom închide ochii, şi după aceia, ca pe un Părinte, care s'a expus pentru noi, în momente grele.

Tăcerea dela Bădăcini a fost prea mare şi sfântă, ca s'o fi putut cuprinde şi ucide închisorile comuniste. Ea vorbeşte neamului. E vie. Creşte'n inimile generaţiilor româneşti viitoare.

Si va vorbi de-apururi omenirii regăsite. Omenirii care i-a dat la zaruri, roba tăcerii.

Calendarul AMERICA
1962

BASARABIA ÎN CONTEXTUL TACTICII COMUNISTE

"DOI PASI ÎNAINTE UN PAS ÎNAPOI"

Pentru noi românii, în special pentru cei din exil, anul '76 a fost un an al clarificărilor. Balonul de săpun al Scornicescului, aclamat cu atâta iresponsabilitate de naivitatea credulă a unor veleitari, nu mai puțin de miopia și speculațiile unor cercuri și personalități occidentale și, de o anumită presă, a plesnit- spulberând ultimile iluzii.

Clarificările au început în momentul în care, plictisit de banchetele cu regii, cu președinții nu știu câtor state și cu mai toți șefii de triburi africane, ori de sfaturile și indicațiile "multilaterale" - fără de care, pasămite, ar fi vai și amar de biata noastră țară-, de ovațiile și aplauzele zmulse prin ticuri pavloviene pentru fiecare gângăveală dela mase, tovul Ceaușescu și ilustra sa soție soseau la odihnă în URSS.

Prima etapă a "odihnei" a constituit-o trecerea prin republica artificiu RSS Moldovenească (o parte dintr'o parte ruptă din cealaltă parte unde el își face parte...).

Evenimentul istoric s'a petrecut la 2 August, 1976, dată la care, iată-l, în fotografia de alături, reciproc, și încă în limba moscală, pentrucă, Nikălai n'a'nvățat "limba moldovenească", iar I.I.Bodiu a uitat "valaha".

De românește nu mai vorbim ! Nu știe niciunul!.

Cum în susnumita,,Republică ", tot pe atât de "liberă" ca și cea aflată sub sceptrul Domnului Nae (mă jur că nu mint, e vorba de un sceptru de "viață nouă "- coroana e pe vine..) există și un "comitet central" (deși centrul este în altă parte) , acest comitet a a organizat imediat o întrunire care nu putea fi altfel decât "tovărășească".

Corb la corb nu-și scoate ochii ! Tovarășii s'au informat reciproc nu numai despre succesele obținute în transformarea celor două feude în baze de aprovizionare cu de-ale gurii, cu fontă, și multe alte pentru imperiul moscovit, dar și despre stafiile educării și prelucrării suflării românești, de către fiecare în teritoriul său aparte -ținând seamă, bine înțeles, de " condițiile istorice și obiective " în vederea formării unui om nou de marcă socialistă, despersonalizat și modelat conform cu "cerințele epocii" după ultimele rețete ale spălării creerilor.

Venind vorba de organizarea și "eficiență ", probabil că gazda, Tovul Ivan Ivanovici BODIU, care și-a plimbat oaspeții și prin câteva întreprinderi, i-a împărtășit tovului Nae câte școli din "republică" pregătesc cadre pentru Siberia, pentru construcția magistralei Baikal-Amur, etc., etc., ori despre măsurile de "apropiere și contopire a națiilor și naționalităților frățești", etc., etc. Probabil că, printre altele, tov. Bodiu, i-a tradus tovului Nae și următoarea știre apărută în CULTURA din 17 Iulie 76, la Chișinău, pe care v'o redăm textual, ca să vă convingeți și Dumneavoastră, cititorii, de ceeace înseamnă "eficiență " socialistă. Iat-o:

" Organizațiile comsomoliste din raioanele Slobozia, Căușani și Ciadâr Lunga ale Moldovei și cele din raioanele Votkinsk, Mojga și Sarapul ale Udmurtiei au încheiat un contract de întrecere socialistă. Principalul scop al acestui contract este munca în comun a comsomoliștilor din cele două republici în ceeace privește rezolvarea uneia dintre cele mai importante sarcini ale cincinatului al zecelea-valorificarea zonei necernozomice. In Udmurtia de pe acum muncesc cu succes la construcția obiectivelor de menire agricolă comsomoliștii din Moldova. Vara aceasta au plecat acolo In componența detașamentelor studențești de construcție încă 200 de tineri.

La rândul lor comsomoliștii din Udmurtia ajută truditorilor din raionul Slobozia la culesul legumelor și fructelor".

ÎNTALNIRE LA HOTAR

Ca să nu rămâneți cu vreun dubiu; trebuie să adaug că, Udmurtia, se află numai la o distanță de 7 zile și 7 nopți călătorie cu trenul dela Chișinău, fiind situată la aproape 60 grade latitudine nordică, în centrul Siberiei. Deci, 200 de oameni transportați timp de o săptămână din Basarabia în Udmurtia, 200 din Udmurtia în Basarabia și retur, totalizează o lună de pierdere de timp pentru 200 de oameni, rupți de vetrele lor.

Halal eficiență, halal planificare ! Dar tovarășul Bodiu l-a liniștit pe Nikălai spunându-i că, de fapt, e vorba numai de drumul dus și nu și întors, și că, la urma urmei, totul se transformă și nimic nu se pierde: basarabenii vor deveni udmurți și udmurții basarabeni. Metoda s'a practicat și se practică pe scară mare și a dat rezultate mulțumitoare indiferent de punctele cardinale în care au fost și sunt dispersați "moldovanii" cu reminiscențe românești.

Si cum tovul Bodiu și tovul Nikălai sunt multilaterali au avut prilejul să discute și de istorie și de literatură.

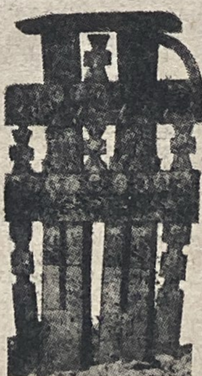
Venind vorba despre academicieni și scriitori, Ivan Moldovan l-a făcut pe Nikălai atent, că: nu toți au învățat lecția cultivării dragostei și apropierii între nații în spirit internaționalist și că prea se dau câte odată în petec manifestând semne bolnăvicioase de sinceritate, care, vezi, ar putea să-l supere pe patronul dela Kremlin. Ca să nu intru în amănunte, vă pot spune doar că, tovul Nae, l-a liniștit imediat amintindu-i de parola tactică a lui Lenin "Doi pași înainte un pas înapoi" și, înșirându-i toate greutățile pe care le întâmpină în acțiunea de "modelare a omului nou", care tot vechi rămâne și basta, și că, fără nenumăratele fente și manevre pe plan intern ori extern, fără gogoșile patriotice ori tumbele pe sârma diplomației internaționale, demult rânza românului s'ar fi vărsat și ar fi fost vai și amar de tovarășii instalați cu atâta greutate și sacrificii la putere prin mila fraților dela răsărit.

Bodiu, înțelegând dialectica n'a mai putut să-și ascundă admirația față de Nae, căruia, bătându-l pe umăr tovărășește, i-a șoptit: Asta e esențialul. Să ne vărsăm sacii în aceiași moară! Restul nu contează !

Punctul culminant al întrunirii amintite l-a constituit însă citirea telegramei țarului de "viață nouă", din Kremlin, prin care, "norodul moldovenesc" era fericit cu ocazia împlinirii a 36 de ani dela "formarea" republicii liliput RSSM, în urma odiosului ultimatum și invadării Basarabiei și Bucovinei de Nord de către Rusia Sovietică, în 1940. Si cum era de asteptat, "urmasul" lui Decebal, Stefan și Mihai, -Tovul Nikălai-, a aplaudat alături de asistență uitând înscenările cu "plăieșii", de-acum câtiva ani, pe drumurile și meterezele Neamțului, Sucevei ori dela Putna și din atâtea alte locuri, uitând de cele declarate despre unirea cea mare și de bună voie a tuturor românilor în 1918 într'un stat național unitar, în granițele lor firești. A uitat și de tânguirile împotriva COMINTERN-ului, de Valev, și de toate trucurile dictate de necesitățile tactice ale desfășurării strategiei PCR-ului. Dealtfel Nikălai a dispus și de un alibiu foarte plauzibil, și anume, preocupările sale neobosite pentru eliberarea bantustanului Y și a tribului X din Africa ori a nu știu cărei insule de pinguini din Antarktida. Toate acestea nu-i pot lăsa timp să se mai gândească la o bagatelă ca aceea a Basarabiei și Bucovinei de Nord ! Si la urma urmei, praf mai are destul ca să arunce în ochii curioșilor și credulilor, iar în altă ordine de idei, nu se cade să-și bată cuie'n cap tocmai acum când e chemat la "odihnă" și închinăciune în Krâm.

Deci și-a văzut omul de treabă, și-a luat valizele și a doua zi a plecat mai departe cu coana Leana, ca să-i dea raportul marelui stăpân, Brezhnev Han, care l-a întâmpinat cu toată cinstea reînoindu-i firmanul de domnie pentru încă nu știu câți ani. Ba mai mult Brejnev și Bodiu, i-au întors de curând vizita, ca să-l laude pe Nikălai acasă la el pentru toate minunile cu care a prostit o lume și Brezhnev a avut grije să-i întărească și mai bine scaunul ce, în ultima vreme se arată tot mai șubred din cauza îndărătniciei vulgului ce s'a văzut înșelat.

Ion ZARNESCU-CIUMESTI

UN CONSUL OCUPAT ȘI NEPRICEPUT

"Unde dai și unde crapă"

Nu exagerez: consulul Aurel Bonciog (Trajanstr. 43, telefon 0221-38 32 22) de la ambasada reseristă din Köln este cel mai ocupat securist din deplasare. Pe ambasador nu-l cunoaște nimeni. Pe Aurel Bonciog însă îl cunoaște toată lumea. El este figura centrală de la ambasada reseristă din Köln, Oberländer Ufer 68. Aurel Bonciog are misiunea să rezolve multe probleme. Se ocupă de renunțarea la cetățenia română, se ocupă de reunificarea familiilor, de aprobarea căsătoriilor și de selectarea candidaților pentru misiuni secrete de stat. Aurel Bonciog este solicitat de public de trei ori pe săptămână: Lunea, Miercurea și Vinerea. In plus Aurel Bonciog este reprezentantul ambasadei și responsabilul care tratează cu greviștii sau demonstranții. Aurel Bonciog a tratat cu inginerul Klaus Larsen de mai multe ori în timp ce acesta demonstra de trei ori pe săptămână în fața ambasadei la Köln (Dela 29. 10. până la 23.12.1975 și dela 7 Ianuarie 1976 până la 26 Februarie 1976). Aurel Bonciog a dat o scrisoare prin care promitea unei mame eliberarea din "închisoarea reseristă" a ficei sale. Bonciog a trebuit să facă rapoarte disperate la București, că în piața Catedralei din Köln patru persoane au făcut de două ori greva foamei (15.12-27.12, 1975 și 5.1.-14.1, 1976) că la 24 Januarie 1976 un grup de peste 50 de persoane au manifestat în fața ambasadei stricându-le buna dispoziție; că la Bonn, patru persoane din România s'au atașat unui grup de 50 de persoane care fac greva foamei și vor să arate lumii că regimurile totalitare nu respectă drepturile omului (printre români scriitorul Păunescu); că la Köln, în fața Catedralei, ing. Klaus Larsen și Irene Decker au început la 10.9.1976 greva foamei; că la 27.9.1976, au apărut două femei Elvira Munteanu și Doina Munteanu (prima bolnavă de cancer care înainte de moarte voia să-și revadă soțul); că la 15.9.76 a apărut la München un grup de greviști, la început 17 apoi 30; că la 20.9.76 a apărut la München alt grup de greviști (16 persoane); că la Köln, în fața Catedralei demonstrează o învățătore (25. 10-30.10); că în fața Catedralei, un miner, face greva foamei (2.11-13.11) (Dupăce minerul a introdus cererea pentru aprobarea căsătoriei, logodnica lui a fost dată afară din serviciu și de patru ani se întreține din banii trimiși de el din Germania); că între 13.11 și 26.11.76 alte 27 de persoane au demonstrat și făcut greva foamei, tot în fața Catedralei (acest grup a răspândit peste 12.000 de manifeste, și a fost primit în audiență de primarul orasului) și că abia plecați cei 27, iată că s'au aciuiat, tot la Köln și tot în vestita piață a Catedralei alte trei persoane.. Bietul consul Aurel Bonciog, după cum se vede are de lucru! Alarmat de demonstrații, consulul Bonciog dă de veste demonstranților c'ar fi bine să mai treacă și pela ambasadă. Zis și făcut. Unul dintre demonstranți s'a abătut pela ambasadă și s'a întreținut cu Aurel Bonciog. In discuția avută, Aurel Bonciog s'a purtat cu duhul blândeței și a rămas nedumerit de faptul că la locul demonstrațiilor se cerea prin pancarte și manifest României să respecte obligațiile luate de guvernul român la Helsinki. Demonstrantul a râs de atâta naivitate și i-a dat replica! Ne luam obligația de lămurirea lui Aurel Bonciog.

Toți greviștii și demonstranții din Germania, între 21 Octombrie început la Munchen) și 29.11.76 (terminat la Köln) s'au jertfit prin greva foamei sau a demonstrațiilor din fața ambasadei române peste 2000 de zile (două mii). Aceștia, au cerut guvernului român să respecte angajamentele dela Helsinki deoarece actul final a fost conceput și semnat după concepția Moscovei. N'a existat în decursul istoriei niciun act internațional căruia, să i se fi făcut atâta publicitate cât s'a făcut actului dela Helsinki. Presa reseristă a umplut coloane întregi. Actul final a fost publicat in ziarele vremii și chiar în Buletinul oficial. Președintele țării (din mila moscoviților) a gângăvit nu numai la Helsinki, și la București, ci și la New-York, si în alte părți și a cerut stricta respectare a celor semnate acolo. Ori dacă ceri respectarea, atunci respectă tu în primul rând. Repetăm pentru Aurel Bonciog, cele semante de șeful lui la Helsinki. In capitolul "Cooperarea în domeniul umanitar" putem citi următoarele titluri:

1. Contacte umane:

a) Contacte și întâlniri regulate pe baza legăturilor de familie

b) Reunificarea familiilor;

c) Căsătorii între cetățeni ai diferitelor state. . .

d) Inbunătățirea condițiilor pentru turism pe bază individuală sau colectivă,

h) Dezvoltarea contactelor.

Toate acestea au fost hotărâte cu consensul reprezentantului român și poartă semnătura șefului de stat român. Toate însă sunt călcate în picioare de guvernul român. Amintim.

Guvernul român nu permite să se țină contacte regulate pe baza legăturilor de familie! Se cunosc cazuri când nu se acordă pașapoarte rudelor apropiate. Nimeni nu știe de ce mama, tata, sora, unchiul, mătușa, nepotul, vărul deși le sunt garantate cheltuilie de transport si întreținere în străinătate, li se refuză eliberarea pașapoartelor. Se

Continuare in pag. 21

"UN EPISOD"

Prof. Dr. Nicole DIMA

Ultima oprire legală am făcut-o la Timișoara. Potrivit planului, de aici urma să luăm un tren local spre Reșița, de unde trebuia să coboram într'o gară la 20-25 Km. de frontieră, unde nu se putea intra fără viză specială. Intr'una sau două nopți urma sa fim în Yugoslavia. Apoi, traversând cu gândul, Iugoslavia mă și vedeam liber undeva în occident, un vis de neimaginat al multor tineri de dincolo de cortina de fier. Acum eram la ultimul punct de întoarcere. De aici zarurile erau aruncate. In curând vom fi în Iugoslavia și în câteva zile în Italia . . . și totuși mi-au trebuit 12 ani să transform visul în realitate.

Am stat numai câteva ore în Timișoara, plimbându-ne liber la întâmplare pe străzile orașului, parcă să ne luăm rămas bun dela România. Trenul în care ne-am urcat mergea la Reșița, dar în drum oprea la Voiteg în zona interzisă. Deși era însoțit de grăniceri, iar în gară pasagerii erau controlați de milițieni, am așteptat să plece și înainte de a prinde viteză, am sărit toți trei din mers, pe partea opusă gării. Repede și fără să vorbim, protejați de întunericul serii care tocmai se lăsase peste câmpie, ne-am ascuns după cheresteau și materialele depozitate lângă gară.

Primul șoc l-am trecut cu bine. Urma acum să ieșim din zona satului înainte de a fi observați. "Parcă se aude ceva," șopti Ion, și imediat am rămas cu toții la pândă câteva clipe. "Nu, nu-i nimic," răspunse Grasu, tot în șoaptă, dar am rămas acolo până ce puțina forfotă din gară încetă complet.

Dupa 20-30 de minute am ieșit din acel depozit pe care îl cunoșteam metru cu metru din descrieri și am reperat crângul care se vedea la numai 1 Km depărtare. Cum se întunecase bine, am și pornit direct peste câmp spre acel reper unde urma să facem prima pauză. Mergând repede, la distanță mică unul de altul și fără să scoatem nici un cuvânt, am ajuns în crâng unde cu destulă ușurință am găsit și digul pe care trebuia să mergem următorii câțiva kilometri. Tot fără să vorbim ne-am așezat pe iarbă într'un loc ce părea mai ferit, am scos harta și busola și tot în șoaptă am început. 'Suntem în acest punct. Prima etapă am trecut-o cu bine. Luminile care se văd în spre gară sunt din satul Voiteg. Următoarea etapă constă în aproximativ 15 Km. de-a lungul digului și căii ferate până în apropiere de satul Giera. Dacă suntem atenți si nu ne observă nimeni în patru ore suntem acolo. De ocolo începe etapa treia, ultimii cinci Kilometri de lângă graniță. Atât satul Giera cât și ultima porțiune fac parte însă din zona A de frontieră, foarte bine păzită din posturi fixe, turele și patrule. Totuși, cu puțin noroc, am încheiat eu, mâine dimineață putem fi în Iugoslavia."

Socoteala de acasă nu corespunde însă cu cea din târg. Deși aveam o hartă topografică întocmită de cineva care lucrase pe frontieră, o lanternă militară specială și o busolă bună, reperele pe care trebuia să le identific au fost aproape de nerecunoscut în timpul nopții. Apoi, pentru a ocoli cele trei sate din drumul nostru, a trebuit să ne aventurăm direct peste câmp. Primul contact cu natura nopților de Mai nu a fost deloc plăcută. Niciodată nu mi-am imaginat atâta umezeală într-un câmp. Grâul, bine crescut în acel sezon, era atât de îmbibat cu apă încât în mai puțin de o oră ne-a udat până la piele. Crengile arbuștilor pe lângă care am trecut ne-au biciuit și ele peste mâini și fața, iar pământul propriu zis, îmbibat și el cu apă, ne-a făcut să ne împotmolim de multe ori, întârziindu-ne foarte mult planul.

Am identificat totuși comuna Banloc; am urmărit trecerea ultimului tren care făcea legătura cu Giera și în sfârșit, într'un târziu, după ce luna apusese și un întuneric beznă se lăsase peste tot, am reușit să identificăm gara satului Giera. Cum eram obosiți, încordați, iar întunericul nu ne permitea să ne orientăm, fiind și prea târziu ca să mai putem ajunge la frontieră, am hotarît să amânăm trecerea pentru a doua noapte. In apropiere, am găsit din nou un crâng cu câțiva copaci și mai mulți arbuști, unde la adăpostul unor mărăcini ne-am ascuns într'un șanț. A fost o noapte încordată. Am schimbat puține cuvinte deși nimeni nu a dormit. Eram uzi, transpirați și fără speranță de a ne încălzi sau usca până a doua zi. Ion și-a aprins cu mare grije o țigare. Deși nu avea decât 20 de ani, era cel mai în vârstă dintre noi și părea îngândurat. Grasu, care încă nu împlinise 18 ani, fiind cel mai tânăr, nu părea să-și facă probleme. Era de fapt singurul care încă mai avea poftă de mâncare și mânca ceva.

"O să fim și noi cu o zi mai târziu în Iugoslavia, șopti el la un moment dat între doua mușcături. Eu am zâmbit fără să răspund. Eram convins că vom trece noaptea următoare în Iugoslavia;eram optimist că vom ajunge în Italia, dar îmi dădeam seama că nu eram suficient de pregătiți pentru această încercare.

Când s'a luminat de ziuă am observat că eram destul de bine plasați. Sanțul de irigație în care neascunsesem, era relativ uscat și acoperit complet de arbuști și mărăcini. Nu departe era un drum de țară și o fântână de unde însă nu ne putea vedea nimeni. Giera se vedea la aproximativ un kilometru, iar în spatele ei, la sud, la numai cinci kilometri era Iugoslavia. Când s'a luminat bine, atât pe câmp cât și în gara care se vedea, a început activitatea pe care am urmarit-o cu atenție și interes. Mai mulți țărani au trecut pe drumul din apropiere, iar unii s'au oprit să ia apa dela fântâna situată la numai zece metri de noi. Deși ne dădeam seama că nu putem fi văzuți, de fiecare dată am trecut prin emoții. Cele mai mari emoții le-am avut însă când deodată s'au apropiat de crâng doi grăniceri. Evident, era o patrulă care controla vecinătatea gării. Grănicerii s'au oprit și ei la fântână, au băut apă, apoi în mișcările lor la întâmplare pe sub umbra copacilor s'au apropiat atât de mult de noi încât câteva minute ne-am lungit pe fundul șanțului, ținându-ne parcă și respirația, până când în sfârșit i-am auzit depărtându-se de crâng. Am așteptat toată ziua într'o stare de nervozitate înăbușită și tensiune. Când a apus soarele am încercat să dormim puțin cu schimbul, iar când s'a înserat am ieșit din ascunzătoare hotărâți să ocolim satul pela vest pentru a nu traversa terasamentul căii ferate din apropierea gării. De acum fiecare pas era un risc.

Ocolul satului ne-a luat aproximativ patru ore. Mergând la circa 1-2 kilometri de sat pentru a nu fi observați, dar destul de aproape pentru a nu-l pierde din vedere, am făcut din nou cunoștință cu inospitaliera natură umedă a nopților de Mai. Când am terminat de descris un semicerc în jurul satului, am reperat pichetul de grăniceri de lângă frontieră și curând am găsit terasamentul căii ferate, pe care altădată se circula spre Iugoslavia. Deși eram de acum în puterea nopții, luna strălucea uneori printre nori, făcând să se contureze pe cer siluetele negre ale copacilor și stâlpilor depe câmp. De teamă că putem fi observați sau că ne putem întâlni cu o patrulă, am hotărât să mergem în patru labe și pe lângă terasament, înaintând astfel încet și cu mare atenție. Când am ajuns la punctul de unde linia ferată era scoasă depe terasement, ne-am dat seama că eram la numai trei kilometri de graniță. Cum de acum zona de frontieră era extrem de periculoasă, am hotărât să facem un ocol de câțiva kilometri pela Sud de terasamentul căii ferate, evitând totodată gardul de sârmă ghimpată care în Mai 1956 încă mai exista în multe porțiuni ale frontierei. Deodată am auzit pași, și imediat ne-am lungit pe burtă, ascunzându-ne în iarba înaltă dela baza terasamentului. Cu respirația tăiată am stat și ascultat. Pașii s'au pierdut treptat în depărtare. De teamă, am așteptat totuși peste o jumătate de oră. Nici nu ne-am dat seama că eram jumătate acoperiți de o apă rece și noroiasă.

Când pe burtă, când în patru labe, am pornit-o iar spre sud, dar nu am putut înainta mult pentrucă solul umed s'a transformat în mocirlă și apoi în mlaștină. Intre timp, luna a apus și din nou un întuneric beznă s'a lăsat peste câmpia joasă și mlăștinoasă a Banatului. Căutând în toate direcțiile un loc mai uscat ca să ocolim apa ce acum părea un adevărat lac, nu neam dat seama când ne-am rătăcit. Cu ajutorul busolei fosforescente, am regăsit direcția, dar distanța de frontieră mi-a fost imposibil să o mai stabilesc cu precizie după aproximativ o oră de mers aproape la întâmplare. Pentru a nu mai pierde timpul, am hotărât să mergem direct spre graniță deși uneori apa acumulată în depresiuni după ploaie, ne ajungea până la burtă. Uzi, transpirați biciuiți de o vegetație lacustră, am ajuns totuși la un loc uscat. Deodată o umbra înaltă se profilă în întunericul și așa greu de pătruns al nopții. Putea să fie un arbore dar putea fi și un turn de pază în care caz eram chiar la frontieră. L-am ocolit cu mare grije rămânând și mai confuzi de cât mai înainte. Eram oare chiar la graniță? Mai departe am dat peste niste arături proaspete. O porțiune de arătură părea atât de fină încât se putea crede că este chiar fâșia arată, care înconjoară ca un șarpe toate țările comuniste. Ne-am depărtat de ea în grabă, am traversat niște șanțuri și am continuat să înaintăm pe direcția Sud-Vest. 'Suntem în Iugoslavia, afirmă Grasu cu vocea înabușită. Am scăpat. Hai să căutăm un loc prielnic unde să așteptăm până dimineața." "Suntem în Iugoslavia?" întrebă Ion aproape pentru el, iar eu transpirat și îngândurat îmi puneam aceiaș întrebare. O presimțire sumbră îmi spunea că suntem încă în România, dar fără îndoială eram în direcție bună.

Am grăbit pasul făcând cât mai puțin zgomot posibil când deodată unul dintre noi a lovit o sârmă care declanșe un zgomot de tinichele și cutii, infernal în liniștea acelei nopți. Ne-am aruncat toți trei instantaneu pe burtă, așteptând parcă o sentința fatală. Mi-am dat seama că eram încă în România, poate la numai câteva sute de metri de frontieră, dar nu mai știam exactunde. In sfârsit, zgomotul bizar șiprelungit parcă în lanț, încetă și nemaiauzind nimic suspect am pornit iar, de data aceasta cu mai mare atenție și din nou în patru labe sau târîș. Nu am înaintat însă mult și o altă sârmă declanșe o rachetă luminoasă. In câteva clipe am văzut turnul de grăniceri și gardul de sârmă ghimpată la numai 2-300 de metri de noi. In acelaș timp însă am auzit alarma si ropot de cisme. "Peste gard." am strigat scurt și înfundat, dându-mi seama ca nu mai aveam nici o altă șansă, și fiecare s'a repezit spre gardul de sârmă ghimpată din fața noastră. Intr'o singură clipită, timpul și-a schimbat în întregime ritmul.

'Stai! Nu misca", am auzit o sentinelă urlând, și o rafală de gloanțe trecu printre noi însoțită de o altă rachetă luminoasă. Am căzut or m-am întins cu fața la pământ de bună voie, nu mai știu, dar m-am ridicat și am pornit iar spre frontiera pe care acum în zorii dimineții parcă o zăream la numai câțiva zeci de pași.

De acum focul armelor automate a urlat necontenit în toate direcțiile. Nu-mi dădeam seama însă dacă se trăgea după mine, la întâmplare, sau după prietenii mei de care în fugă mă despartisem. Când o nouă rachetă a luminat din nou cerul am văzut lângă mine fâșia arată pe care mai devreme crezusem că o trecusem. In față, la numai câțiva metri depărtare se ridica acum într-adevăr gardul de sârmă ghimpată. Gonit din spate de cartușe care îmi șuerau pe lângă urechi, m-am aruncat direct în gardul de sârmă de parcă ași fi vrut să zbor peste el, când deodată ceva mi-a sărit în spate. Cu mâinile zdrelite și însângerate, m-am prăbușit la pământ cu un imens câine lup deasupra mea . . . Iugoslavia a rămas dincolo de sârma ghimpată, eu în spatele cortinei de fier, iar Italia, Lumea Liberă, s'a pierdut undeva la infinit.

DIN AIUD

Iți scriu o carte mamă din Aiud,
Din temnița cu ziduri și zăbrele,
De unde nu se văd și nu s'aud
Cum mor în lanțuri visurile mele.

Trec zilele de plumb mai greu ca anii,
Se curm'o viață zilnică-i povară,
In suflet mi se scutură castanii
Si moare-un vis frumos de primăvară.

Feciorul tău cu pieptul de aramă
Ce rătăcea adesea pe poteci
N'a mai rămas decât o umbră, mamă,
In temnița cu zidurile reci.

Cu trupul răstignit pe gratii sânger
Când luna strălucește'ntr'un alun
Ca o făclie aprinsă de un înger
Mai moare'n temniță un bun Român.

Iți scriu o carte poate cea din urmă
Când dansul Salomeei e în toi
Si până'n zori o viață iar se curmă
Căci zi și noapte moartea-i printre noi.

Din volumul " POEME DIN INCHISORI "

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Apă la Plămâni.

Fata lu bimbirică zis și nea Gusteru a fost sergent major la 2 artilerie. Acum e în 'retragere în toate privințele. Mai zilele trecute a fost cu soțiea dumsului, tanti Carmen, la balu surdo mutilor dela Giurgiu. Inădușită de Trasperație tanti sa întors acasă cu o durere în Spate și călduri mari. Când a venit doctoru Micșunescu, după ce ia dat sâni lu o parte ca să o asculte, zise: - Mă tem căci a făcut apă la Plămân! Dar nu vă speriați. Acutualimente mai toate boalele de Gâlci și de Plămâni se vindică cu Sus-pozitoare, nește săpunele care se bag la Posterior, unu dimineața și altu seara. Ele vine de să topește în Mațu gros și ajunge până la Gât unde omoară toț Microbii.

Apoi zise duios lu tanti Carmen:

— Tratamentu e fuarte senplu: Matale apuci un Săpunel între Deștu mare și deștu arătător și îl îndeși bine în posterior până ce nu să mai vede.

— Vai de mine și de mine, domle doctor, zise tanti. Ce crezi că sânt nebună? Auzi dumneatale, gosgoceamite soție de plotoner săm bag singură deștu în ~~da~~ șezut!

— Nu fi copil! E un fleac de nimica. Făm plăcere și apucă săpunele între Dește!

Nici nu apucase bine tanti carmen sus-pozitoru, că parșivu de Azorică care erea lungit lângă pat ca orce câine credincios, se repezi și hap! înfulecă Săpunelu.-

-Darar boala în tine de Potaie, zise tanti, săț vie să verș și mai multe nu. Crăpațe-ar fierea!

-Nu te prăpădi cu Firea, soro, zise madam Temelie care erea de față. Poate că io mai trece lătratu, fincă face bine și la Tuse. Nicușor al meu a băgat din greșeală două bucăți pă gură în loc de Posterior. Ia luat tusea Măgărească ca cu mâna!

Gâgă

Glume

* ULTIMELE TITLURI ACORDATE SOȚILOR CEAUȘESCU:

EL – Doctor Hoinaris Çauza
EA – Doctor Hormonis Pauza

* DUPA VIZITA LUI FORD IN ROMANIA,SEARA, DUPA RECEPȚIE NICU ȘI LEANCA:

- Ai văzut Leanco ce ceas purta Ford la mână ?

- Da mă ! Ia scoate-l să ne mai uităm puțin la el..!

* ȘTIȚI BANCUL CU "CEAINICUL" ?

– CE-AI NICUL(e) cu noi ?

de GUFFY

UNE-I " IDIPIDENTA " ?

Regimul Ceaușescu face mare tapaj "patriotic" asupra "reconsiderării" scriitorilor clasici români, dar "uită" să-i scoată întegral de sub lacătele de 30 de ani ale cenzurii comuniste rusești. Ne referim, între altele,la o fabulă a strălucitului Gr. Alexandrescu. Aceasta a fost scrisă cu prilejul unei retrageri a trupelor muscălești de pe teritoriul românesc- după una din numeroasele lor invazii- retragerea impusă de guvernele vestice, pe vremea când acestea nu se lăsau păcălite ca acum de Ivani și Nikolai. In fabula sa, Gr. Alexandrescu făcea rușilor, următoarea caldă urare românească:

" Adio, lung adio și fără revedere!
Pământul să vă'nghită și dracul să vă ieie!"

Unde-i fabula scriitorului patriot român Grigore Alexandrescu, și unde-i "idipidența" de ruși a comunistului N.Ceaușescu?

Epigrame

DUPA UN REVELION 1977 IN EXIL

PROASPĂTUL REFUGIAT ION IONICĂ SPOVEDINDU-SE LA ORA MICĂ :

Cu vinuri românești pe masă
din care-n Țară n'am gustat,
aicea în Exil, ciudat,
sunt mai Acasă ca Acasă !

ACELAȘI, DUPĂ ALTE CIOCNIRI - RĂZBOIRI:

Doamne ce soartă amară,
Doamne ce ciudat destin:
când am Țară, nu am vin !
când am vinuri, nu am Țară !

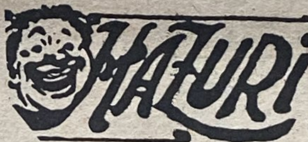
O ÎNCHINARE A UNUI VESTIT INTRANSIGENT CU URMĂTORUL ARGUMENT:

Eu, chiar de-o pieri Partidul,
nu mă-ntorc Acas nici mort
cât timp vinul cel mai bun
merge totul la export !

BUCLUC EXPLICABIL :

Dacă greul într'un stat
doar pe-un singur cap s'abate
faptul pare motivat:
celelalte-au fost tăiate !

de Ion CICALA

— Bine tovarășe, dar la „marca fabricii" nu vă gîndiți?

— Cum să nu? Tocmai d-aia am și rupt-o. Nici nu se mai cunoaște.

(Desen de A. RIK)

—"Scînteia"

UMOR

BROAȘTE... DESTULE

de I.L. CARAGIALE

Leonică era pe atunci șeful registraturii într'un minister. El era un băiat a cărui vârstă nu se putea ghici ușor: o mutră, căreia uneori i-ai fi putut da vreo patruzeci de ani trecuți; alteori nu ți-ar fi venit să crezi că merge pe al treizecelea,- aceasta mai ales când ieșea fresco din frizăria unde, de când intrase în slujbă, era abonat: trei sfanți la început, apoi, de la introducerea sistemului nou monetar, patru franci pe lună, pentru tuns la o lună o dată, frizat la zile mari și ras de două ori pe săptămână, Miercurea și Sâmbăta.

Părul lui nu era nici negru, nici galben, nici castaniu; fața nici oacheșă, nici bălană, nici smeadă; ochii nici negri, nici verzi, nici căprii. Nu era nici cârn, nici năsos, și urechile le-avea potrivite. Nu era nici mare nici mic, nici gras nici slab, nici nalt nici bondoc, nici subțire nici gros. Cu un cuvânt o ființă nici prea-prea nici foarte-foarte.

Gusturile lui îl făceau cel mai distins dintre toți slujbașii departamentului. Pe lângă că era curat spilcă, apoi obișnuia să se îmbrace foarte galant...Gheroc negru la doi butoni; jiletcă de pichet ca fața oului de rață, cu bumbi de sticlă mată cât o alună turcească, imitație foarte reușită de mărgăritar; sau altă jiletcă de plișă vișinie cu bumbi roșii de mărgean fals; pantaloni de postav subțire gris-perle; pantofi de piele de mănușe cu funde mari și cu cataramă, și capelă naltă.

In toiul verii o hăinuță scurtă, fără talie, de dril alb, încheiată într'un bumb; jiletca, pantalonii, pălăria și ghetele de aceeași materie; o statuă de iaurt, coborâtă de pe piedestalul ei...și altele și altele.

Fiece cravată apoi avea agrafa ei, și fiecare agrafă conținea o însemnătate simbolică...O inimă de mărgean străpunsă de o săgeată lucrată în diamanțele arăta deslușit că inima lui Leonică era foarte simțitoare la loviturile lui Cupidon; două cheițe de aur încrucișate însemnau că junele stăpânea secretul cu care se deschid inimile; un condei de pană zugrăvit în smalț pe o condică de aur deschisă spunea clar: sunt registrator etc.

Am cunoscut pentru întâia oară pe Leonică acum câțiva ani, vara, prin recomandarea unui prieten, la cafeneaua Fialcovski. Incântat de cunoștință, noul meu amic îmi dete un plic, pe care scrise cu condeiul de la portofel adresa mea. Era o invitație la nuntă pentru a doua zi. Leonică se afla în dârdora căsătoriei.

Era Sâmbătă. A doua zi seara gătii cum putui mai bine, și la ceasurile nouă fără ceva mă aflam la Sărindar. In loc însă de a găsi la biserică lume și trăsuri ca la toate nunțile, găsii curtea pustie și ușa bisericii închisă. Gândii că m-am înșelat în privința datei, ceasului sau numelui bisericii. Mă apropiai de un felinar și citii încă o dată invitația: nu mă înșelasem de loc. Ieșeam din curtea Sărindarului fără a ști ce să crez, când mă lovii piept în piept cu.. Leonică în original.

- Veniseși la nunta mea.

- Firește.

- Nu se mai face: am stricat. Nu mă vrea, pace bună ! Lac să fie, că broaște...destule !

Peste vreo două luni mă pomenesc cu un plic: era o nouă invitație la nuntă, întocmai ca și cea dintâi, numai numele domnișoarei era altul. In ziua nunții lui Leonică am lipsit din oraș.

Intorcându-mă a treia zi, îl întâlnesc mergând la cancelarie.

- Mă iartă, frate Leonică; n-am putut să-mi împlinesc datoria prietenească..

- Despre ce ? întreabă el.

- N-am putut veni la cununia dumitale. Am fost la țară. Dar tot mai bine târziu decât niciodată: îți urez viață fericită și moștenitori câți dorești.

- Ce cununie ? ce viață ? ce moștenitori ? Cândești că m-am cununat ?

- Am primit invitația...

- Da, dar am stricat tot. Nu mă vrea, pace bună ! Lac să fie, că broaște...destule !

Primisem al cincilea bilet de cununie din partea lui. Stiam acum bine că "broaște destule". Mai au trecut apoi câteva luni, nu-l mai văzusem pe Leonică...Intr'o zi, trecând prin Lipscani, mă întâlnesc cu un alai de înmormântare. Douăsprezece fete, îmbrăcate în zăbranic alb cu beteală pe cap, mergeau înainte...Era flăcău...Panglicile cosciugului le țineau patru impiegați de la minister, pe care-i cunoșteam, și între care se afla și prietenul care-mi recomandase odinioară pe Leonică.

Mă apropiai prin înghesuială de dânsul și-l întrebai cine a murit:

- Leonică, îmi răspunse.

- Dumnezeu să-l ierte ! zisei: Adio Leonică... Lac să fie, că broaște...destule !

I.L. CARAGIALE

PLENARĂ DE PARTID ÎN IADUL COMUNIST

(DELA CORESPONDENTUL NOSTRU SPECIAL)

Ieri noapte a început Plenara lărgită a Organizației de Bază a Partidului comunist din Infernul Socialist Român. La lucrările plenarei participă cadre cu munci de răspundere, ilegaliști din vechea gardă, membri de partid, delegați ai partidelor comuniste și muncitorești din raiul capitalist și din purgatoriul țărilor nealiniate, precum și alți invitați.

Sala clubului "Infernul roșu" este pavazată cu drapelele partidului și portretele marilor diavoli înaintași Marx, Engels, Lenin și Stalin. Pe fundalul roșu strălucește stema partidului: un cazan având deasupra lui secera și ciocanul. Dedesubt se poate citi, scrisă cu litere mari de smoală, lozinca: " CU PARTIDUL NOSTRU IN FRUNTE, VOM AVEA VICTORII MULTE......Este ora 12, miezul nopții. In sală își fac apariția iubiții conducători ai partidului, Intunecimea Sa împreună cu tovarășa de viață Urățenia Sa, precum și ceilalți membri mai neînsemnați ai conducerii. Asistența în picioare aplaudă călduros și scandează într'un singur glas: "P.C.R. -Intunecimea Sa", "Intunecimea Sa și poporul, garantează viitorul". După ce conducătorii iau loc în lojile de onoare, un grup de drăcușori cu cravate de culoarea flăcărilor la gât oferă flori conducătorilor iubiți precum și dracilor bătrâni cu vechi stagii în ilegalitate. Sedința este deschisă de tovarășul Necuratu, Secretarul Biroului Organizației de Bază din Infernul Socialist Român, care se adresează celor prezenți: "Am fost rugat de un grup de vechi tovarăși, ilegaliști de partid să conduc lucrările plenarei. Inainte de începerea lucrărilor, să păstrăm un moment de reculegere în memoria marelui diavol galben MA-TZE-NDRUM, care a trecut de curând în lumea clasicilor marxism - comunismului, în loc întunecat, în loc înflăcărat, în loc cu pucioasă și fără luptă de clasă." Asistența se ridică în două copite și păstrează un moment de reculegere. "Pentru buna desfășurare a lucrărilor propun să alegem un prezidiu din 7 tovarăși de încredere, o comisie de redactare a procesului verbal din doi tovarăși care știu să scrie și o comisie de validare din trei tovarăși care știu să numere partinic. Supun la vot în bloc propunerile venite din partea unui grup de tovarăși din sală. Cine este pentru, cine este contra, cine se abține?.....Treceți vă rog la procesul verbal că în unanimitate cei propuși au fost aleși. La primul punct al ordinei de zi care va fost comunicată prin convocator (Publicat în nr. 6 Al ziarului nostru N.R.) are cuvântul

Secretarul General al partidului, cel mai iubit diavol din rândurile partidului nostru". In aplauzele sălii Intunecimea Sa se apropie de microfon cu un teanc gros de pagini în mână. "Tovarăși și tovarășe, dragi preteni și invitați. Permiteți-mi ca în numele meu personal, al tovarășei mele de viață și a restului din conducerea partidului să vă esprim cele mai călduroase și ferbinți felicitări pentru realizărilii pe care sub prețioasa și copetenta îndrumare a gloriosului nostru partid le-am realizat în perioada pe care o analizăm acum. Doresc totodată să esprim satisfacția mea și a tovarășei mele de viață, pentru masiva participare a delegațiilor partidelor comuniste și muncitorești din raiul capitalist și purgatoriul țărilor nealiniate și să le asigur încă o dată că nu vom precupeți nimic pentru a-i ajuta în continuare ca și până acum, atât moral cât și material, pentru izbânda revoluției bolșevice în toate țările din Europa, Asia, Africa, America, Antartica, etc."

In continuare, Intunecimea Sa a relevat creșterea venitului național și a nivelului de trai, prezentând date și cifre statistice comparative cu secolul XVIII, arătând că nu este departe timpul când se va ajunge la comunism, și când Iadul Socialist Român, cu contribuția și a muncii voluntare a generațiilor de până atunci, va deveni un adevărat paradis.

Referindu-se la problemele economice ce stau în fața tuturor dracilor membri de partid în perioada următoare, Intunecimea Sa a arătat că fiecare trebuie să facă noi eforturi și sacrificii, adică pe dracu-n patru, în vederea consolidării societății socialiste multilateral dezvoltate, pentruca strănepoții nepoților noștri să ajungă să trăiască în societatea visată de Marx, Engels, Lenin și Stalin, în comunism. Secretarul General a menționat apoi, cinstit, muncitorește, unele aspecte negative, criticând pe cei vinovați și dând prețioase îndrumări pentru lichidarea lipsurilor constatate. Astfel a relatat că în vizitele sale de lucru a observat cum se face risipă de materiale, mai ales de smoală materie primă de bază în economia noastră, care datorită mijloacelor de transport necorespunzătoare , a curs pe toate drumurile, de ți se lipesc copitele de caldarâm. Un alt aspect pe care Intunecimea Sa l-a criticat cu curaj și spirit revoluționar, a fost importul exagerat din raiul capitalist a unor produse cum ar fi sulful și, cazanele cu programatoare electronice. Recomandă ca în viitor să se folosească mai intens pucioasa autohtonă și să se treacă la fabricarea de cazane după model sovietic. Tot pentru efectuarea de economii valutare, trebuie ca delegațiile comerciale să fie mai expeditive în tratative și conștiente că stau pe banii poporului, nu ca cea de la "Catran Import-Export" care pentru două polonice, un trident și o cange, a stat la Sodoma și Gomora peste trei luni în hotel categoria I-a cu aer condiționat ca la Palatul regal locuit acum de Intunecimea Sa. O mare importanță se va acorda în continuare formării diavolului de tip nou, cu conștiință socialistă, în care sens se va mări numărul de ore la învățământul politico-ideologic care se va face începând de la grădiniță și până la ieșirea la pensie. Tinerii drăcușori de vârstă preșcolară nu vor mai fi lăsați să se joace dezorganizat cu mingea și trotinetele pe aleile iadului ci vor fi cooptați în organizația politico-revoluționară "Șoimii Iadului". S'a observat că datorită slabului nivel de pregătire politică în rândurile tineretului, mulți diavoli, mai ales dintre fochiștii de la cazane, dorm în timpul serviciului și se fac doar că muncesc, după lozinca: "Timpul trece, leafa merge, noi cu drag muncim!" Un alt aspect negativ care trebuie combătut cu toate mijloacele revoluționare, mergând de la lămurire până la deportare, este educația burgheză, reminiscență din regimul burghezo-moșieresc, în privința patriotismului socialist. Mulți diavoli membri de partid, sub influența postului imperialist de

radio "Raiul Liber", solicită pașaport pentru excursii în raiul capitalist și apoi odată ajunși acolo au "întinderi" sau "amnezii" și nu se mai întorc în fericitul nostru iad socialist de care fug ca... dracul de tămâie! Printr'o intensă propagandă politică trebuie explicată masei de membri, superioritatea sistemului socialist și victoria sa iminentă asupra capitalismului aflat în putrefacție. Greutățile minore din socialism cum ar fi lipsa de alimente, îmbrăcăminte, încălțăminte, locuințe, etc., sunt simple situații trecătoare și se datoresc numai manevrelor dușmanilor imperialiști ai iadului nostru socialist. Se dă exemplu Sfântul Ilie care aranjează cum îi convine lui toate ploile, după principiile capitaliste ale liberei inițiative și a cererii și ofertei, ignorând teoria stiintifico - revoluționară sovietică a planificării centralizate de stat. Aceasta este de altfel singura explicație a minunii politice că iadul comunist este obligat să cumpere grâu și alimente de la capitaliști. Intunecimea Sa arată că până și păcătoșii care au trăit o parte din viață în raiul burghezo-moșieresc, recunosc că în iadul socialist este mai bine. Intr'o recentă vizită de lucru inopinantă, în unele sectoare calde ale Iadului Socialist Român, întrebând pe unul dintre păcătosii de acolo cum i se pare în iadul

socialist, acesta a răspuns că este mult mai bine ca în fostul regim din iadul dinaintea lui 23 August 1944, căci pe când atunci diavolii îi fierbeau întruna în cazane cu smoală, acum ba nu e smoală, ba nu sunt cazane, iar când e și smoală și cazane, sunt dracii în ședință! O mare parte din raportul prezentat de Secretarul General al partidului comunist din Infernul Socialist Român, s'a referit la politica externă. Intunecimea Sa a arătat că politica de prietenie cu celelalte iaduri comuniste și în primul rând că marele Infern Sovietic, stă la temelia politicii noastre externe și este bazată pe principiile independenței și suveranității naționale, ale neamestecului în treburile interne și ale întrajutorării tovărășești. Tovarășul Secretar General a raportat Plenarei rezultatele politice ale concediului de odihnă pe care parțial l-a efectuat cu Urățenia Sa și cu fiul lor, Impielițatul într'o vestită stațiune de odihnă din Infernul Sovietic, stațiune în care acum trei decenii s'au pus bazele sistemului diabolic comunist din care face cu cinste parte și Infernul Socialist Român. Intunecimea Sa a informat Plenara că întrucât conducerea partidului nostru a declarat public adeseori că noi nu avem nici un fel de probleme teritoriale sau de altă natură cu marele Infern Sovietic, iar în ceeace privește politica internă suntem mai draconici decât chiar diavolii sovietici, are convingerea că principiul comunist al întrajutorării tovărășești nu va fi aplicat infernului nostru ca celui Cehoslovac în 1968. De altfel pentru evitarea oricărei surprize, căci vorba marxistului, "nu se știe niciodată când își bagă dracul sovietic coada", noi militâm pentru prietenia atât cu purgatoriul țărilor nealiniate precum și cu raiul capitalist. Vizitele pe care le face Intunecimea Sa & familia în toate colțurile lumii contribuie la crearea unei aureole sfinte de fericire, independență și libertate a scumpului nostru infern socialist. O mare importanță în privința imaginii din afară a infernului nostru, o au și vizitele de răspuns în iadul nostru luminos, pe care le fac diverse personalități, cum a fost cazul sfântului american Gerald (însoțit de îngerul său păzitor Henri) care încântat de mititeii, sarmalele și mai ales amețit de Cotnarul românesc, nu a mai văzut pe unde și pe ce calcă și a căzut de pe tronul lui din cer. In încheierea raportului Intunecimea Sa a adresat un îndemn partinic pentru depunerea de noi eforturi în vederea construirii iadului de mâine, a celui mai fericit infern pe care l-a cunoscut omenirea, a Infernului Comunist. Pe toată durata prezentării raportului, participanții la acest măreț eveniment din viața partidului nostru, au aplaudat furtunos și au scandat numele partidului și al Intunecimii Sale. Tovărășul Necuratu mulțumește în numele tuturor celor prezenți Secretarului General pentru magistrala sa expunere, care va constitui de-acum înainte un nou document de studiu și totodată un îndreptar în activitatea politică de zi a fiecărui membru de partid. După masa de prânz la care s'au servit delicatese ca telemea, șuncă sovietică de Praga, roșii, măsline, etc., care nu s au mai văzut de la cealaltă plenară, precum și gogoși adevărate, lucrările au fost reluate. Punctul doi al ordinei de zi a cuprins o serie de probleme organizatorice ale vieții interne de partid. La propunerea tov. Necuratu, s'a votat în unanimitate excluderea din partid a tovarașului Belzebuth, membru de partid din 1921, care și-a depus actele ca să plece în țara sfântă a strămoșilor săi, precum și excluderea tovarășului Faust care a cerut să i se permită repatrierea pentru reunificarea familiei în raiul west-german. Tot la acest punct s'a hotărât alegerea tovarășului Incornoratu în funcția de secretar cu propaganda în locul tovarășului Skaraoțky care a fost trimis la munca de jos, deoarece s'a abătut de la morala proletară, întreținâd relații neprincipiale cu o diavoliță dracoasă foc. La punctul trei al ordinei de zi s'au desfășurat discuții. Tovărășul Aghiuță, șeful gospodăriei de partid, după ce își exprimă totala sa adeziune la principiile și adevărurile științifice cuprinse în raportul prezentat de Intunecimea Sa, arată că are mari greutati deoarece zilnic se fură hârtia higienică și lanțurile de tras apa de la W.C. -uri. Face apel la conștința socialistă a membrilor de partid menționând că acestea sunt bunuri care fac parte din avutul obștesc, și a căror furt se pedepsește cu până la 3 ani de închisoare. Tovarășul Lucifer din partea Uniunii Scriitorilor mulțumește din inimă Intunecimii Sale pentru prețioasele îndrumări date în vederea dozvoltării unei literaturi partinice. Cere ca să se interzică scriitorilor nemembri de partid să mai publice, doar pe considerentul că sunt talentați. Solicită că romanul său "Groapa" să fie tradus și în limba boșimană, ultima care a rămas fără această operă clasică a realismului socialist românesc. Nemaifiind nimeni înscris la cuvânt, tov. Necuratu anunță închiderea lucrărilor Plenarei lărgite a Partidului comunist din Infernul Socialist Român, ale cărei documente vor fi tipărite în tiraj de masă. Cei prezenți intonează "Internaționala" după care se reped la garderobă ca să mai prindă ultimul autobuz sau troleybus.

Decebal NECSULESCU

• Pentru iubitorii jocului cu balonul rotund, dăm mai jos situația din campionatul Categ. " A " de fotbal după jocurile etapei a XIII-a.

CLASAMENTUL

1. DINAMO	13	9	2	2	33—13	20
2. Sportul stud.	12	6	4	2	17—6	16
3. Univ. Craiova	13	7	2	4	24—15	16
4. Steaua	13	7	2	4	23—16	16
5. Politehnica Tim.	13	7	1	5	19—13	15
6. F.C. Argeș	13	6	3	4	18—21	15
7. U.T.A.	13	6	3	4	16—22	15
8. Jiul	13	6	2	5	16—16	14
9. A.S.A. Tg. Mureș	13	6	1	6	11—12	13
10. F.C. Bihor	13	4	4	5	15—17	12
11. F.C. Corvinul	13	4	4	5	13—16	12
12. F.C.M. Reșița	12	5	1	6	18—19	11
13. Rapid	13	5	1	7	17—20	11
14. Progresul	13	3	5	5	17—27	11
15. Politehnica Iași	13	4	2	7	13—12	10
16. S.C. Bacău	13	4	2	7	16—18	10
17. F.C. Constanța	13	4	2	7	16—20	10
18. F.C.M. Galați	13	1	3	9	9—28	5

•

REZULTATE TEHNICE

F.C. Bihor	—	Polit. Iași	0—0	
F.C.M. Reșița	—	Progresul	4—1	(1—1)
F.C. Corvinul	—	Polit. Tim.	1—0	(0—0)
U.T.A.	—	A.S.A. Tg. M	2—1	(0—1)
Sport Club Bacău	—	Rapid	3—0	(1—0)
Steaua	—	F.C. Argeș	6—1	(3—1)
F.C. Constanța	—	Jiul	4—1	(0—0)
Dinamo	—	Univ. Craiova	2—1	(2—0)
Sportul studențesc	—	F.C.M. Galați	3—0	(1—0)

•

GOLGETERII

20 GOLURI : D. Georgescu (Dinamo) — 1 din 11 m.

6 GOLURI : Marcu și Oblemenco — 1 din 11 m (Univ. Craiova). Dumitrache — 2 din 11 m (Jiul). Tevi (Progresul Buc.), O. Ionescu (Sportul stud.), Gabel (F.C.M. Reșița).

5 GOLURI : Balaci (Univ. Craiova). Munteanu (S.C. Bacău) — 1 din 11 m. Bölöni (A.S.A. Tg. Mureș). Dănilă (Politehnica Iași). Troi. Răducanu și Iordănescu — cite 1 din 11 m (Steaua). Nedelcu (U.T.A.), Georgescu (F.C. Corvinul). Sutru (Rapid). Florescu și Gherghell (F.C. Bihor). Radu II (F.C. Argeș), Bora (F.C.M. Reșița).

••

• In luna Nov. s'au disputat în palatul sporturilor din București, finalele campionatelor naționale de box pe anul 1976. Meciurile au fost dârze și nu lipsite de surprize. *Dăm mai jos programul finalelor* - Boxerii subliniați sunt învingătorii din meciurile finale și noii campioni naționali.

Programul finalelor

Cat. semimuscă :	Al. Turei	— T. Ghinea
Cat. muscă :	F. Ibrahim	— T. Dinu
Cat. cocoș :	N. Stoenescu	— I. Memet
Cat. pană :	Gh. Ciochină	— M. Lazăr
Cat. semiușoară :	I. Mantu	— Fl. Livadaru
Cat. ușoară :	C. Cuțov	— I. Budușan
Cat. semimijlocie :	I. Vladimir	— V. Cicu
Cat. mijlocie mică :	V. Didea	— S. Tirilă
Cat. mijlocie :	Al. Năstac	— Șt. Florea
Cat. semigrea :	C. Dafinoiu	— V. Vrînceanu
Cat. grea :	M. Simon	— I. Dascălu

I. Budușan *(stinga), față în față cu* Paul Dobrescu meci disputat în semi-finale

••

* Federația Aeronautică Internațională a omologat ca recorduri mondiale următoarele performanțe realizate de constructorii români de rachetomodele:

: zborul de durată cu parașută (clasa S3D), de 31:04, executat de modelul realizat de Silvestru Morariu (Suceava), un zbor de altitudine, machete (clasa S5B), executat de modelul sportivului Eugen Egri (Deva) — 214 m și zborul de durată cu stramer (clasa S6C) excutat de modelul lui Vasile Șomghi (București). Cei trei sportivi, deținători ai mai multor recorduri naționale, sînt instructori ai unor secții de rachetomodele. Așadar, încă trei performanțe românești în cartea de aur a F.A.I.

* In semifinala campionatului de tenis World Championship Tennis Challenge Cup, Ilie Năstase a învins pe Manuel Orantes -Spania- cu 6-2, 2-6 , 6-2 , 6-1, calificându-se în finala turneului,care se va disputa in 10 Aprilie 1977 la Los Vegas, unde va juca împotriva lui Jimmy Connors. Năstase a terminat neînvins turneul câștigând $ 250,000.

Totalul câștigurilor realizate de Năstase în 1976 se ridică la $ 569,205,fiind depășit numai de Connors care a realizat un câștig de $ 687, 335.

SPORT

ROMÂNIA – FRANȚA 15-12 LA RUGBY!

• La 14 Nov. 1976 echipa de rugby a României a obținut o victorie de prestigiu, învingând la București puternica echipă a Franței cu 15- 12. Aceasta este cea de a cincea victorie a echipei României contra Franței, obținută când puțini se mai așteptau, deoarece echipa Franței a condus la un moment dat cu 12-0. De menționat că în echipa României și-au făcut debutul opt jucători tineri.

O fază care precede prima noastră încercare : Dărăban *se ridică și pleacă pe lîngă grămadă.*

•

Stadion Giulești : **teren bun ; timp excelent ; spectatori** aproximativ 12 000. **Au marcat : Aguirre** (min. 12 — 1.p.), min. 42, 1.p.), **Bucos** (min. 49 — drop), **Paraschiv** (min. 50 **Bastiat** (min. 20 — încercare). **Aguirre** (transformare și, în — încercare), **Murariu** (min. 63 — încercare), **Alexandru** (min. 66 — încercare).

Baloane cîștigate : (în tușe) **România** 28 (pe reprize 16—12) — **Franța** 25 (15—10) ; (în grămezi) **România** 5 (3—2) — **Franța** 9 (7—2).

ROMÂNIA : Bucos — Ianusevici, Nica, Varga, Motrescu — Alexandru, Paraschiv — Stoica, Dărăban, Murariu — M. Ionescu, Pintea — Băcioiu, Ortelecan, Dinu.

FRANȚA : Aguirre — Harize, Bertranne, Sangalli, Averous — Pesteil, Astre — Skrela, Bastiat, Rives — Cholley, Gasparotto — Paparemborde, Paco, Vaquerin.

Arbitru : J. C. Kelleher (Țara Galilor) — foarte bun, ajutat la margine de C. Inchauspe și T. Witting.

•

Cronica meciului

Prima posibilitate de deschidere a scorului este de partea echipei noastre, care beneficiază de o lovitură de pedeapsă (ofsaid Skrela), Bucos ratînd însă de puțin, e drept dintr-o poziție grea (45 m lateral). Era minutul 2. Aguirre greșește la rîndu-i ținta, în min. 9, din situație similară. Urmează un iureș francez: atac debordant al înaintașilor, stopat cu destulă dificultate. Dar, trei minute mai tîrziu, arbitrul sancționează un „afară din joc" la o grămadă și **Aguirre** nu mai greșește executarea loviturii de penalitate: ROMÂNIA 0 — FRANȚA 3. După o tușă și o grămadă ordonată, la numai 5 metri de butul nostru (min. 20), oaspeții împing în stilul lor caracteristic, care le-a adus atîtea satisfacții. Skrela se desprinde cu balonul, îl pasează lui **Bastiat**, lăsat liber, căruia nu-i rămîne altceva decît să-l culce în terenul de țintă. Încercarea este transformată de **Aguirre:** ROMÂNIA 0 — FRANȚA 9. Echipa României face mari eforturi, și reușește un contraatac, în min. 25, cînd Ianusevici face o cursă admirabilă, dar este blocat la linia de 22 m adversă. În faza următoare, Stoica încearcă să pătrundă, întîlnind însă o apărare decisă. Disputa se menține foarte dîrză, cele două pachete de înaintași se grupează perfect.

La reluare, inițiativa la început aparține tot oaspeților, care construiesc o fază rapidă chiar în min. 41 (Bertranne-Harize). Peste un minut, arbitrul vede o neregularitate și **Aguirre** beneficiază de o lovitură de pedeapsă, pe care o transformă : ROMÂNIA 0 — FRANȚA 12. „Tricolorii" noștri nu depun însă armele. **Bucos** realizează o spectaculoasă lovitură căzută, în min. 49, și... ROMÂNIA 3 — FRANȚA 12. A fost semnalul splendidului reviriment în jocul echipei noastre și... pe tabela de marcaj. Min. 50 : acțiune colectivă, cursă de 60 de metri a lui Motrescu, slalom printre adversari și pasă decisivă pentru **Paraschiv**, încercare : ROMÂNIA 7 — FRANȚA 12. Mare presiune asupra țintei franceze. În minutul 63, un grupaj exemplar al grămezii noastre și **Murariu** culcă pentru a doua oară balonul în butul advers : ROMÂNIA 11 — FRANȚA 12. Sînt momente excelente ale echipei române, care reușește să întoarcă rezultatul, în min. 66, ca urmare a unei superbe acțiuni, pe care **Alexandru** o încheie printr-o nouă încercare. Bucos trimite transformarea în bară ! ROMÂNIA 15 — FRANȚA 12!!! Entuziasm de nedescris în teren și în tribune. Francezii irosesc o ultimă șansă, cu trei minute înainte de final (Averous „înainte").

Reprezentativa României a cîștigat cea de-a doua întîlnire în actuala ediție a Campionatului european, luînd o serioasă opțiune la titlul continental.

•

DECLARAȚII DUPĂ MECI

JEAN DESCLAUX, antrenorul XV-lui Franței : „Știam că vom avea un meci greu. Am „căzut", din nou, în fața unei echipe excelente, care a jucat perfect, aplicînd o tactică de apărare agresivă. O tactică-surpriză ! Victorie incontestabilă !"

RICHARD ASTRE, căpitanul echipei Franței : „Am mai jucat împotriva rugbyștilor români, pe care-i am apreciat pentru forța lor. De data aceasta, însă, ei au întrecut toate așteptările ! Placajele românilor ne-au scos din ritm, îndeosebi în repriza secundă".

AGUIRRE : „N-am avut ceea ce se cheamă o zi bună ; am ratat de cîteva ori. Și totuși, la 12—0 pentru noi, nu mi-aș fi imaginat ca românii să întoarcă rezultatul !"

VALERIU IRIMESCU, antrenor federal : „Am jucat „meciul vieții" ! Scorul de 3—1, la încercări, pentru noi spune, cred, totul".

PETRE COSMANESCU, antrenor al lotului : „Sînt fericit că am marcat trei încercări, neprimind decît una. Am beneficiat de mai multe baloane (n.n. în repriza a doua) și am avut astfel posibilitatea de a controla jocul".

GHEORGHE NICA, căpitanul echipei : „Formația noastră și-a făcut datoria. Victoria a fost decisă de conlucrarea perfectă dintre înaintare și treisferturi".

DINU : „Am muncit mult pentru victoria realizată după pauză. Înaintarea și-a făcut, cred, datoria cu prisosință".

J. C. KELLEHER (Țara Galilor) arbitrul meciului : „Mi-a plăcut echipa României pe care am văzut-o pentru prima dată, puternică, cu stil de joc modern. Am remarcat forța placajelor. Am lăsat cursivitate fazelor și astfel s-a realizat un spectacol agreabil. Mă declar un susținător al rugbyului românesc în Țara Galilor".

••

* In cadrul grupei "A" a Campionatului european de rugby, echipa României a obținut următoarele rezultate în anul 1976: cu Olanda, în C.E. (la Hilversum) 27-3; cu Italia, în C.E. (la Parma) 12-13; cu Spania, în C.E. (la București) 16-7 ; cu URSS, amical (la Burgas) 14-3 ; cu Bulgaria, amical (la Burgas) 100-0 ; cu Polonia, în C.E. (la Nowy Dwo)

VICTORIE ȘI ÎN MECIUL STUDENȚILOR: 9-7

* In meciul selecționatelor studențești disputat pe terenul din Parcul Copilului-București; studenții români au câștigat cu scorul de 9-7 (6-0) după un joc echilibrat.

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

ALBANIA

ENVER HOXHA

• TIRANA- In cursul lunei Decembrie,Enver Hoxha,primul secretar al comitetului central al AWP, a atacat într'o cuvântare, noua conducere a Uniunii Sovietice. Redăm din această cuvântare: " Popoarele sovietice sunt săturate de "noii țari"... și diferitele naționalități din Uniunea Sovietică încep să-și ceară drepturile lor suprimate de cenzura Cremlinului. Nu demult a spus Hoxha, pe străzile Leningradului au apărut lozinci cu următoarele cuvinte " JOS CU BURGHEZII DIN PARTID " cât și " UNIUNEA SOVIETICA ESTE O INCHISOARE A POPOARELOR ".

La fel, recent în Moscova a fost distribuit un manifest intitulat " UN MESAGIU ADRESAT POPOARELOR SOVIETICE SI INTREGII LUMI ", în care se critică clica lui Brezhnev, că nu respectă drepturile umane și naționale ale popoarelor din Uniunea Sovietică.

BULGARIA

• SOFIA- Postul de radio Sofia a transmis pe data de 4 Noiembrie că Andrey Gromyko, ministrul de externe al Uniunii Sovietice,a fost în vizită oficială în Bulgaria. El a fost primit de Todor Zhivkov, primul secretar al C.C. al BCP, împreună cu toată suita comunistă.

Vizita lui Gromyko este considerată ca foarte importantă, deoarece în ultimul timp Bulgaria la sugestia Uniunii Sovietice, încearcă să pună presiuni Iugoslaviei, declarând că întreg teritoriul Macedoniei, trebue să fie încorporat Bulgariei. Gromyko a declarat la Sofia, " că relațiile dintre Bulgaria și Uniunea Sovietică sunt foarte strânse și amicale, atât în ceeace privește politica internă, cât și politica internațională, demonstrând un spirit de prietenie, camaraderie și adevărată solidaritate comunistă". Vizita lui Gromyko a fost de trei zile, în care s'au discutat mai multe probleme internaționale,raportează radio Sofia.

UNIUNEA SOVIETICA

• MOSCOVA- Uniunea Sovietică pentru a distruge aparentele succese a inițiativei de pace din Sudul Africei, a deslănțuit recent o contra ofensivă. Pentru acest lucru, Președintele Nikolai Podgorny și-a anuntat vizita ce va avea loc în luna Martie în Zambia, Tanzania și Mozambique. Aceste trei țări africane constituesc " linia frontului " cu Rhodezia, care încearcă să ajungă la o soluție pașnică a problemelor interne.

Se știe că Uniunea Sovietică aprovizionează cu arme, grupurile de rebeli ce operează în Rhodezia.

Trebue notat că această vizită, va fi pentru prima dată când un șef al Cremlinului, vizitează aceste țări.

Agenția oficială sovietică Tass, în același timp continuă să atace eforturile făcute de Statele Unite și Anglia, ca să convingă guvernele din Rhodesia și Africa de Sud, pentru a schimba politica internă de până acum. Toate aceste eforturi, spune agenția Tass, " sunt prea târziu venite, căci lupta de eliberare a negrilor a trecut de faza așteptărilor și promisiunilor false ". Guvernele din Rhodesia și Africa de Sud, nu urmăresc decât să câștige timp, pentru a putea să-și întărească regimurile rasiste, spune Tass.

NIKOLAI PODGORNY
Diplomatic offensive

NOUL VAS ATOMIC-SPARGATOR DE GHIATA-CU NUMELE " SIBERIA " FOTOGRAFIAT IN SANTIERUL NAVAL DIN LENINGRAD.

PE SCURT DIN ȚARĂ

• Zvonul care circulă în ultima vreme că Arh. B. Anania, ar fi în stare de arest în București,este desmințit de ziarul nostru. Dacă plecarea lui Anania în România, a fost numai "pentru câteva zile",lăsându-și tot bagajul personal și automobilul, cu datoriile ratelor de plată,cât și tăcerea și ruperea ori cărei relații cu cei din "strana stângă" de aici, ne dă de bănuit că "chemarea la ordin" a lui Anania, a avut și are cu totul alt scop decât numirea pe care am anunțat-o în numărul ziarului nostru din Decembrie. Putem spune de acum că lui Anania i se pregătește "un post și mai mare". Comunicăm cititorilor noștri, că Anania a fost văzut pe data de 1 Ianuarie, la slujba oficiată de Patriarhul Justinian,la Patriarhie. (Totuși citim în ziarul "Credința din Dec.1976, confirmarea știrii publicată de noi că Arh.B.Anania a fost oprit de comuniști în țară, dar ziarul mai sus amintit,continuă să aibe ca "Editor: Archim.B.V.Anania !.

Intrebare: Iși întinde comunismul tentaculele din țară și redactează un ziar tipărit în Statele Unite ?)

• Aflăm din surse sigure că pe data de 15 Ianuarie va sosi la București noul atașat militar englez împreună cu întrega lui familie.

••

• Postul de radio București,în emisiunea "Realitatea românească " prin scriitorul Eugen Barbu, atacă din nou postul de radio Europa Liberă. Redăm o parte din frazele lui Eugen Barbu: " cei dela Europa Liberă ne sparge geamurile în fiecare săptămână, ne numără ce avem pe masă, strâmbă din nas, totul pute și pe noi ne doare în coate".

Realitatea este că îi doare, și îi doare rău, căci lumea începe să audă și să vadă minciunile cu care Ceaușescu ,a înșelat până acum pe bietul român.

••

• Turiștii veniți recent din România, confirmă svonurile care circulau de mult timp în Vest, că portul Constanța, devine din ce în ce o bază navală militară sovietică. In ultimii ani, aproape un alt port a fost construit pentru a servi flotei navale sovietice. O suprafață de peste 70 de hectare este considerată ca o zonă militară și intersisă de a fi vizitată. In acelș timp, lângă Mangalia aproape de frontiera Bulgară, s'a ridicat un șantier naval,pentru repararea și construirea a noi vase militare sovietice.

••

• Postul de radio București în emisiune de seară din 25 Noiembrie, anunță că în acea zi a început la București, consfătuirea Comitetului Politic al Pactului dela Varșovia. La această consfătuire au luat parte următoarele delegații conduse de șefii partidelor comuniste. Tudor Zhivkov- Bulgaria, Gustav Husak-Cehoslovacia, Erich Honnecker-Germania de Est, Edward Gierek-Polonia, Ianos Kadar-Ungaria, L.I. Brezhnev- U. Sovietică, și natural tovul Ceaușescu.

••

• Postul de radio București în emisiunea din 23 Decembrie transmite în emisiune "Ritmul înalt în întrecerea socialistă " și rolul important al tineretului ca factor activ în relizarea cincinatului".Nu vorbește însă nimic de bieții copii care au fost forțați să-și petreacă vacanța, lucrând ca niște robi.

DIN ZIARELE COMUNISTE

• PRESA NOASTRA-revista organului oficial al sindicatelor de presă din R. S. R., sub titlul:" UN PROGRAM BOGAT SI ATRACTIV DE EXCURSII IN STRAINATATE....., publică în Nr. 4 din 1976, o reclamă, la pagina 46, relativ la excursiile oferite de către AGENTIA DE EXCURSII CU TURISTI ROMANI IN STRAINATATE Si iată anume, țările în care această organizație de turism organizează excursiile: Republica Socialistă Bulgaria, Republica Socialistă Cehoslovacă, Republica Populară Chineză, Republica Coreeană, Republica democrată germană,Republica Iugoslavia, Republica Polonă, Republica Ungară și U.R.S.S. Cu alte cuvinte totul, în țările de sub semnul secerei și ciocanului.

In acelaș număr al mai sus amintitei publicații, citim pe prima pagină, o telegramă trimisă de către Uniunea Sindicatelor de presă, poligrafie și edituri, tovarășului Nicolae Ceaușescu, ce, fără doar și poate, va rămâne un document istoric de umilință și pupat în partea dorsală.

Pentru documentare, reproducem textual, parte din primul aliniat al acestei rușinoase telegrame;

"Conferința Uniunii sindicatelor din presă, poligrafie și edituri, dând glas voinței unanime a celor peste 40,000 de membri, își exprimă voința nestrămutată de a lupta pentru transpunerea în fapte a politicii interne și externe a partidului și statului nostru și se angajează în fața Comitetului Central, a Dumneavoastră, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, să depună întreaga energie și pricepere pentru îndeplinirea exemplară a istoricelor hotărîri ale Congresului al XI-lea al Partidului Comunist Român, pentru construirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism".

După câte știm, atât Karl Marx cât și descipolul său Engels, și chiar Lenin, au desavuat cultul personalității, pe care Stalin la reactivat, iar Nichita Krusciov, la condamnat în termeni nespus de drastici.

Ce anume au învățat comuniștii români din această confruntare a istoriei la încrucișorea de veacuri,este și va rămâne o nebuloasă enigmă. Ceea ce va rămâne în istorie, este faptul că, Republica Socialistă România, condusă de comuniști, a încălcat toate drepturile umanitare, punând interesele de partid deasupra intereselor naționale.

Pe baza acestui adevăr de nedesmințit, trebue s'o spunem că da, Nicolae Ceaușescu, este și va rămâne, cel mai mare criminal, față de țara și de neamul său.

• SCANTEIA TINERETULUI Din 29 Noiembrie relevă în comentariu intitulat "Pentru promovarea creatoare a cauzei păcii,securității și cooperării din Europa", că întâlnirea șefilor de partide comuniste a țărilor Pactului dela Varșovia, a adus un aport la bătălia maselor populare din Europa. (Dacă Vestul rămâne în urmă cu înarmările și pregătirile militare, să nu ne mirăm că aceste mase populare cu ajutorul frățesc al forțelor Pactului dela Varșovia, va înghiți întreaga Europă.

• SPORTUL- In articolul "Consecințele vechilor slăbiciuni", face o critică severă conducerii echipei de fotball a României. Este necesar, spune ziarul "de a se lua măsuri imediate și schimbări esențiale ale mentalității și structurii actuale", (Vom vedea deci, o schimbare cât de curând în conducerea sportului cu balonul rotund în România.

• ROMANIA LITERARA - Continuă desbaterea temei "In lumina programului de măsuri în domeniul măririi ideologiei politice și culturale", îndemnând și dând sfaturi pentru a prezenta atât în literatură și artă, linia revoluționară marxist leninistă a partidului.

Dealtfel, se obsearvă din ce în ce întoarcerea la "era stalinistă",cu măsurile draconice din trecut.

• REVISTA ECONOMICA- Intr'un articol de fond face bilanțul celor 10 luni a producției industriale, față de cele din anul trecut..Spune specialistul economic, că aceasta a crescut cu 11 % (Intrebăm noi, cu ce a beneficiat țăranul și muncitorul rob din România? . Produsele fabricate în țară, sunt vândute pe piețele din Vest pe un preț derisoriu, sau luate pe degeaba de prietena dela răsărit.)

• SCANTEIA- Dedică numărul din 25 Noiembrie în întregime vizitei făcute în România de L. I. Brezhnev. Citim pe prima pagină " Incununarea a rodnicelor convorbiri la nivel înalt,tov. N.Ceaușescu și L. I. Brezhnev, au semnat ieri un document de semnificație istorică"(Cu alte cuvinte o subjugare și mai mare a bietului nostru popor față de Uniunea Sovietică).

• CONTEMPORANUL- Comentează în paginele revistei diferitele desbateri asupra "Programului,pentru aplicarea hotărârilor congresului al XX-lea al partidului și al congresului educației politice și al culturii în domeniul muncii,ideologice, politice și culturale care trebuiesc puse în slujba educării revoluționare a maselor." Găsim articole scrise pe această temă de acad. Nicolae Teodoreanu, Aurel Martin și prof.univ. Edmont Nicolau și alți scribi.

UN ŞEF DELA TELEVIZIUNEA DIN ROMÂNIA CERE AZIL POLITIC

Este vorba de Dumitru Udrescu care din anul 1963 a fost șeful secției de filme și documentații de la televiziunea din România. După cum auzim, omul ar fi ajuns la această înaltă poziție fiindcă ar fi în chip serios înzestrat cu mari talente artistice, de direcție, de regie, și de scenarist.

Ceeace l-a pus însă pe Dumitru Udrescu în centrul noutăților, relatate de presa americană în luna Decembrie, nu au fost talentele lui artistice ci altceva. Si anume, acest altceva a fost o strașnică hotărâre omenească și un strașnic argument care au fost în stare să cucerească o mare atenție publică, după un interviu publicat de ziarul Los Angeles Times în care a fost ilustrată drama și tragedia unui om săturat peste măsură de o viață stăpânită și dirijată de un regim totalitar comunist.

Dumitru Udrescu, un om cu o splendită situație în România, a luat hotărârea de a cere azil politic în Statele Unite spunând " că mai bine măturător de stradă în America decât director și regizor la televiziunea din România comunistă."

Poate că unii dintre noi vor da din cap, gândind că Dumitru Udrescu nu-și dă seama de ceeace face și vorbește. De bună seamă că nu avem în față un asemenea caz. Totul ne demonstrează altcumva.

Proaspătul exilat român nu este nici la prima confruntare cu regimul comunist din țara lui și nici la primul risc de a-și câștiga existența măturând. Istoria vieții lui ne arată că acestea sunt lucruri prin care omul a mai trecut.

In 1958, Dumitru Udrescu a fost destituit din serviciul avut pentru motivul că n-a putut accepta ca să pună în lucrul lui artistic, din mediul undelor, ideologia și propaganda comunistă, impusă cu strictețe de regim și în artă și literatură.

După această destituire, el și-a câștigat existența ca măturător de stradă în București până în anul 1963 când regimul comunist a socotit că are neapărată nevoie de ajutorul lui, în legătură cu construirea unei stațiuni de televiziune și cu problema programelor de la această stațiune. Astfel, a fost reabilitat și numit director al secției de filme și documentații. Dar , de atunci și până în ziua ultimei plecări din țară, disputele lui Udrescu cu regimul, pe tema propagandei de partid în artă, n'au încetat niciodată.

Ultimul mare conflict, în această privință, a fost provocat de filmul " Nadia: From Romania With Love" ("Nadia:cu drag dinRomânia)

In chip formal, acest film a fost plănuit și realizat de americani, pentru a arăta lumii din America pe Nadia Comăneci care cu performanțele ei de gimnastică perfectă, de la ultima Olimpiadă din Montreal, a devenit o vedetă mondială. Dar, în fapt, regimul comunist din România a pus la dispoziție toate resursele indispensabile pentru crearea acestui film, inclusiv pe directorul de filme Dumitru Udrescu. Insă, a făcut acest lucru cu foarte clară plănuire și speculație că acest film trebuie să arate și pe Nae Ceaușescu, și pe Leanca lui, și pe tovarășii din comitetul central, și,în sfârșit, și un foarte mare afiș de mulțumiri din partea țării adresate partidului.

In chipul acesta, filmul prevăzut pentru Nadia Comăneci a trebuit ca să fie făcut în așa fel ca în primul rând să fie un film de propagandă pentru Ceaușescu și partidul comunist. Un fapt ce a scandalizat multă lume din America care a văzut acest film.

După cum realitatea ne arată, cel mai scandalizat pe această temă a fost Dumitru Udrescu, care ca un ultim și revoltător protest în contra politicei regimului comunist din România de a folosi filmele, făcute pentru alte scopuri, ca instrumente de propagandă politică, a decis ca să nu se mai întoarcă în iadul comunist din care a plecat și așa a cerut azil politic în Statele Unite cu argumentul, amintit la început, că mai bine măturător de stradă în America decât director la televiziunea din România.

Dl Udrescu s'a aflat în America trimis de regimul comunist pentru a ajuta la ultimele puneri la punct în editarea filmului despre Nadia. Si, în loc să se ocupe de această treabă și-a pus la punct evadarea din România comunistă.Ii zicem: bun venit în rândurile exilului.

Serafim BRUMAR

SAU M-AI MINȚIT...?

Mamă,
te rog,
te conjur:
lasă cartofii,
și cozile
și grija lemnelor,
și plânsul ascuns în șorț.
Stai jos
și te rog,
te conjur
caută să-ți amintești ceva important.
Ceva foarte important:
după ce-a trecut prin Pădurea de Argint,
după ce-a trecut prin Pădurea de Bronz,
după ce-a învins frigul lui Gerilă
și setea,
și para cuptorului
și căpcăunii –
ce-a mai avut de înfruntat
Făt-Frumos din Lacrimă?
... Nu ridica din umeri, mamă
și nu plânge;
vreau să știu ce mă mai așteaptă.
Ce bezne?
Ce închisori?
Spune-mi, mamă!
Sau...?
Sau m'ai mințit atunci când mi-ai spus basmul?
Nu sunt eu Făt-Frumosul tău din Lacrimă, mamă?

Constanța Marin

UN CONSUL OCUPAT ȘI NEPRICEPUT

Urmare din pag. 15

cunosc cazuri, când rude de primul grad, au fost amenințate cu închisoarea și internarea în casele de alienați, dacă vor mai îndrăsni să ceră pașapoarte. Se cunosc cazuri când, gealații miliției și securității eliberează pașapoarte în schimbul serviciilor de informație. Se cunosc cazuri când milițianul și securistul eliberează pașaportul numai în schimbul unei sume de bani. Ori toate acestea, prea stimabile consul Bonciog sunt călcări flagrante ale celor hotărâte prin conferințe și semante de responsabilii statului actual! Pe ce să se bazeze lumea? Pe servicii - sau contra servicii de spionaj? De ce semnați tratate internaționale și decretați legi? De ce se vorbește de "legalitatea socialistă", când în realitate se abuzează de un principiu ca să se țină gloate în cea mai "întunecată perioadă a istoriei României"? In țara unde îți faci serviciul, eliberarea unui pașaport nu-i nici secret de stat și nici misiunea securității. In țara unde îți îndeplinești misiunea, nimeni nu-i amenințat cu pierderea libertății când cere un pașaport și nimeni nu-i închis dacă nu se întoarece la timp din călătorie, deoarece statul își respectă cetățenii, iar la rândul lor cetățenii respectă autoritățile statale. Ori în țara noastră, nu legea domină, ci teroarea. Poporul român are frică de stat, și de aceia n'are respect de el. De aceia încearcă prin măsuri ilegale să-și înbunătățească viața din închisoarea adusă și instalată de muscali.

Aurel Bonciog mai știe că, deși au trecut zeci de ani dela sfârșitul războiului, că între timp au "uitat mulți să se întoarcă", că din diferite motive multe familii au rămas despărțite, totuși aceste familii, și cu toate că au întreprins fel de fel de demersuri au rămas despărțite, și mai știe că "reunificarea lor" s'a pus mereu în discuție, și totuși nu pricepe de ce lumea se leagă de actul final dela Helsinki. Pe el nu-l supără despărțirile familiilor, ci numai faptul că aceștia își justifică cerea bazați pe actul dela Helsinki. Probail, din această cauză l-au trimis la Köln. Dacă pricepea, ar fi fost periculos pentru regim! Aurel Bonciog nu pricepe de ce solicitanții vor să afle despre aprobarea căsătoriilor. El știe că trebuie dată aprobarea stăpânirii. Mai mult nu știe! In definitiv, de ce să-și facă probleme? Comunismul a reactualizat un principiu primitiv, și anume că stăpânirea are drepturi nelimitate-de viață și de moarte- asupra supusului. Comunismul a transformat oamenii liberi, în sclavi moderni. De aceia se amestecă statul și în afacerile căsătoriei.

Statul comunist consideră cetățenii, proprietate personală. Din această cauză îi vinde, pe valută în străinătate. In decursul istoriei nu se cunoaște un fapt mai murdar! Sclavii secolelor trecute erau compătimiți și din insistența opiniei publice s'a ajuns ca acest comerț inuman să fie interzis prin convenție internațională. Comerțul de sclavi practicat de România și de statele socialiste, este oribil, dar nu poate fi oprit!

Se poate opri vânzarea oamenilor în sclavie, dar nu se poate opri vânzarea oamenilor din sclavie, în stare de libertate!

Aurel Bonciog mai are încă o altă nedumerire. "Nu știu cine vă plătește să faceți grevă", s'a exprimat consulul reserist. Grevistul îi răspunde prompt: "Cum vă puteți imagina așa ceva? Noi stăm în frig și facem greva foamei nu pentru bani, ci pentru un scop măreț! Eu imi vreau familia. Altul își vrea logodinica, iar altul un copil, și fiecare dintre cei 27 de greviști vrea pe cineva apropiat. De ce nu le dă drumul guvernul român? De ce face atâtea greutăți?

Aurel Bonciog tace. El nu poate răspunde. Il lămurim noi. Consulul Aurel Bonciog este securist. El face totul pentru bani. Ca să ajungă la Köln trebuie să fi dat dovadă de devotament față de partid. Dovada o poți face numai pe sacrificiile altora. Drumul lui la Köln a fost pavat cu multe jertfe și poate trecut peste multe cadavre! Cu sentimente omenești n'ar fi ajuns la Köln. Ar fi rămas să vegeteze printr'un sat uitat de Dumnezeu, poate coperatist sau muncitor într'o fabrică, sau ar fi rămas schilod sau beteag, în urma suferințelor îndurate pentru o atitudine de om de onoare. Om de onoare n'a fost, căci altfel nu s'ar fi alăturat securității. Pe Aurel Bonciog l-a atras grupa de răufăcători dela securitate și în rândurile lor se simpte bine . . . "De ce vă lăsați manevrați de trădători de țară"? se mai rățoiește Aurel Bonciog.

I se răspunde: "Vai de mine cumm poți să-ți închipui așa ceva? Motivul grevelor și al demonstrațiilor este clar: vrem familia. Pentru asta nu-i nevoie să ne manvreze nimeni. Am ieșit pe staradă pentrucă guvernul român nu-și respectă nici legile și nici obligațiile internaționale. Pe mine nu m'a chemat nimeni la Köln ca să demonstrez, am venit voluntar și voi continua până în momentul când guvernul român va intra in legalitate".

Aurel Bonciog a înghițit în sec. Ii dăm și alte lămuriri. Consulul Bonciog n'are sentimente umane. Este o piesă sau o rotiță în aparatul de teroare instalat de muscali în România după 23 August 1944. El este vinovat și personal și colectiv. Aparatul de teroare în care este încadrat este un aparat compus din criminali. Pe Aurel Bonciog nu l-a silit nimeni să intre între criminali. Deci a intrat voluntar, cu alte cuvinte cu știință. Pentru aceasta va fi tras la răspundere. In primul rând că face parte dintr'un aparat criminal, și în al doilea rând că s'a pus la dispoziție voluntar. Misiunea lui la ambasada dela Köln nu-i numai să "liniștească nebunii", ci să dezinformeze și să "facă selecție". Se știe că începând din 29 Octombrie 1975 și până în prezent s'au pierdut aproape 2000 de zile cu greve și proteste. Se mai știe că unii dintre demonstranți au fost trimiși pe stradă însăși de securitate, pentru a duce în eroare autoritățile germane, cât și pe refugiați. Acestora li s'au rezolvat cazurile, adică li s'au trimis familiile cu primul avion. La München a început greva foamei o doamnă și la două zile își îmbrățișa copii la aeroport. Nu-i coincidență. A nu, nu se poate vorbi de așa ceva. Teatrul trebuia să "înlăture suspiciunile că soții în cauză ar avea legătură cu securitatea". Au început greva când "pregătirile" erau gata. Ce n'a prevăzut securitatea a fost faptul că "acestor falși greviști" s'au alăturat greviști adevărați și au înspăimântat ambasada la Köln. (Vezi demonstrațiile enumărate mai sus). Oamenii lui Aurel Bonciog sunt pe teren. El stă la căldură într'o clădire înconjurată cu gard înalt de fier, ca o închisoare la ora actuală afacerile lui Bonciog sunt slabe. Până în prezent au venit în Germania mai mult de două sute de persoane aduse de greviști sau demonstranți.

Ceiace nu știm, și asta o s'o aflăm, dacă și în cazul greviștilor, pentru reunificarea famililor, guvernul german mai plătește suma obișnuită de 4 până la 5 000 de mărci de persoană. Marfa omul, aduce pentru guvernul reserist valută. O valută sigură și fără reclamație ca în cazul mărfurilor obișnuite. Acesta este progresul adus de tancurile sovietice.Supuși vânduți pe valută sau ținuți în închisoare, pentru muncă de sclavi. Presupușii diplomați din Köln / Germania își bat joc și de popor și de România. Până când?

Alexandru S. Movilă.
Munchen la 1.12.1967.

DIN VIAȚA NOASTRĂ

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DIN MOSTENIREA PĂRINTELUI MOISE BALEA

Toamna anului 1941. România era în război, America era încă.."neutră".

Luam masa la un "beer-garden" românesc din Dearborn. Un preot intră pe ușă și văzându-l pe Lazăr Dragoș, i se adresă cu voce tare: "Iată un mare om de afaceri și un bun român !"

Răspunsul, o mână întinsă și un zâmbet prietenos:

- Ce mai faci părinte Balea ?

Numele nu-mi spunea nimic. Eram de 4 luni în Statele Unite și de 5 zile în Dearborn.

După o conversație la bar sunt martorul unei tranzacții comerciale: Părintele primeste o băutură și trei dolari, iar "marele om de afaceri"primeste o revistă.

După alte câteva minute noul sosit se așează lângă mine la masă.

-Am auzit c'ai venit acum din țară?

Moise Balea era slab, cu o fața nobilă ce-ți impunea respect și dragoste. L-am ascultat.

Tipărise "Tiganiada" și acum încerca s'o vândă cu 50 de cenți exemplarul; dar primea și mai mult. Mi-a dat un exemplar gratis și s'a plâns că "mulți cumpără și puțin citesc". Vânduse 60 de exemplare. Este singura epopee a neamului iar Budai din ținutul Hunedoarei care a dat "cei mai dârzi români".

Prea multe noutăți din țară n'am putut să-i dau. Știa cum Anglia și Franța au fost nevoite să ne abandoneze; cum împăcăciunea dintre Stalin și Hitler putea să ne fi adus soarta Poloniei; "N'avem hotar comun cu nici un prieten !". Aflase deasemenea despre declarația ambasadorului englez dela București, Samuel Hoare, care confirmase în fața reprezentanților partidelor politice și a emisarilor guvernului că Anglia nu ne poate da nici un ajutor.

Apoi îngândurat și cu tristețea în glas, m'a întrebat despre soarta românilor care au rămas în părțile ocupate de unguri. I-am împărtășit o informație ce l-a bucurat. Societatea "Astra" (Asociația Românilor Transilvăneni pentru Literatura și Cultura Poporului) avea în București cel mai mare și mai frumos cinematograf "ARO"; iar venitul întreg era destinat pentru susținerea unui ziar românesc din Cluj.

(Notă: comuniștii, ca să șteargă ori ce urmă ce ar aduce omagiul românilor transilvăneni, au înlocuit numele de "ARO" cu "Patria")

Dintr'o dată, parcă aducându-și aminte de ceva, a scos din buzunar copia unei scrisori adresată legației din Washington și răspunsul primit cu o întârziere de 2 săptămâni.

Părintele Balea dorea să colecteze și să trimită medicină soldaților români de pe front.

Dela legație nu primise nici o încurajare, iar românii de aci erau cu inima frântă: Deoparte neamurile lăsate în țară, pe de altă parte feciorii din armata americană.

Acuza adusă lui Antonescu era că a intrat în război contra Franței și a Angliei care ne-au ajutat să realizăm România Mare.

Părintele Bale vedea lucrurile altfel : " Noi n'am intrat în război contra vechilor prieteni; noi am intrat în război contra rusilor ca să ne cucerim pământul furat! "

Așa gândea părintele Moise Balea în toamna anului 1941, iar azi câți dintre noi am putea să-l contrazicem ?.

●

SORRY, I'M NOT BUSY!

Mulți români din Cleveland au trecut pe la restaurantele lui Ted Miclău.

Unii luau masa, alții spălau vasele.

Toate serviciile care nu cereau să vorbești cu clienții în limba engleză erau oferite mai întâi noilor veniți. Un ajutor la timp celor în lipsă.

O tânără, care nu știa o boabă englezește, a fost instruită cum să se comporte în postul de casieriță:

Apărea întotdeauna ocupată : adună, citește, etc. Când vine cineva să plătească " bilul"; dă-i un zâmbet, i-ai banii și spunei "Thank You".

La ori ce altă întrebare apleacă ochii și răspunde în șoaptă: " I'm sorry, I'm busy".

Frumușica refugiată a răspuns cu inima tristă la o mulțime de tineri " I'm busy ".

Dar povestea s'a terminat repede: D-ra a învățat în grabă engleză și acum a răspuns "I'm not busy" și-a găsit un bărbat iar Ted Miclău și-a pierdut o casieriță.

●

GÂNDURI BUNE TRADUSE ÎN FAPTE

Când vre'un român se stabilea în Farrell, Pa., primea vizita veteranului Ion Gruiță. Acesta îl ajuta să-și găsească noi prieteni, îi spunea unde ar putea găsi un lucru mai bun, îi da informații despre societățile și bisericile românești,etc.

Erau sfaturi pe care ori ce nou venit le aprecia.

Biserica ortodoxă " Sf. Cruce " ținea slujba religioasă în fiecare Duminică, iar biserica unită " Sf. Ion Botezătorul " odată pe lună când venea păr. Spătaru.

Familia d-lui Gruiță și mai mulți alți credinciosi Uniți, când nu era slujbă la biserica lor, mergeau la frații ortodocși, iar fiica dânsului, Dita, cânta în cor la ambele biserici.

Cu astfel de români înțelegători nu mai trebuie să spunem că la Farrell petrecerile și aniversările se sărbătoresc și azi în armonie frățească.

STIRI DIN EXIL

DIN LUMEA LARGĂ MACEDO-ROMÂNĂ

Tu 19 di april, 1976, si-astease un bun patriot și veclliu luptător Armân:

NASU ZDRU

"Paplu" Nașu, cum lu-acllimau tuț Armâñilli ma tiniri țe lu-aveau cunuscută, și-avea amintată la 27 di Dhichemvriu, 1889, tu hoara Paleani, din ninga Caterina, Macedonia.

Tu chirolu aestu, Macedonia, Tesalia, Pindul, Epirlu și Albania, regiuni iu și-are amintată și băneadză populu armânescu, făteau parte din Amirărillea Turțească. Până la 1864, tră tuț criștiñilli dit Amirărillea aestă erau școli și biseriți mași grițești, că Patriarhia Ecumenică din Pole era ma multu grițească dicât ecumenică. Ma la 1860, la București, are loc ună acțiune culturală și di ridiștiptare națională a Armâñilor dit Peninsula Balcanică. Capitile armânești și guvernul român di atumțea, înfrunte cu gionile Domnitor Cuza Vodă, intervenină la guvernul turc ca s'lă da dreptul și Armâñilor s' aibă școli și biseriți pri limba lor maternă. Turțilli pângâñi împlinină dorurile a Armâñilor și anarga-anarga acățară s'fitrusească școli și biseriți tu tută Peninsula Balcanică, așí că la anlu 1900 aveam tu Turchia evrupeană 119 di școli armânești, dintră cari 6 secundare și aproapea 50 di biseriți orthodoxe armânești. Aeste școli și biseriți fură ricunoscute di guvernul turc di doaua ori: ună oară la 1878 și a doaua oară la 1905 prin avdzîta Iradeauă Amirărească.

Ricunoasterea oficială a Vlahilor din partea guvernului turc nu fu vidzută cu oclli buñi di guvernul grec di Athina ș'di Patriarhia Ecumenică din Pole, că prin aestă Iradeauă, elenismul era s'chiară cu siguranță elementul vlah, ațel cari contribui ahât di multu la independența și progresarea Eladhăllei, și atumțea, capitile grițești di Athina și Fanar s'minduiră și plănuiră s'lu-amintă prin apală, foc și teroare, pitricândalui tu regiunile armânești bande di antarți (Partizani greci), cari în trei añi și țiva (1905-1908) vătămară sute di Armâñi, arsiră multe școli și biseriți armânești, și asparsiră multe hori (comune) vlăhești.

La 1908, ună bandă di antarți intră tu Paticina, hoară curată fărșerotească, îlli bagă foc, pliguescu pri Mihali Zdru, lală a "paplui" Nașu, și vatămă tuț picurarilli din hoară cu tute turmile a lor di oi.

Starea aestă nisigură feațe pri mulțî Vlahi și-și apărățească scumpile a lor vățrî, părințî ică fumelli și si s'ducă diparte, multu diparte, iu s'poată s'băneadză în pace. Unlu di aeștî fu și Nașu Zdru. După țe urmă nâscânțî añi avdzîtlu liceu român di Bituli, la 1909 emigră tu vluyisita Americă iu bână 64 di ani. Ma mulțîlli añi lli pitricu la Chicago, după ațea la Bridgeport și tu statlu Maine.

Nașlu Zdru era un multu bun patriot. Di câte ori ti-adunai cu nâs nu vrea altu țiva si zburască dicât di Armâname, și totna lă dzîțea a tinirilor Armâñi-Americani si 'nveață, si zburască și si-și țînă dulțea limbă armânească. Vislu a lui era si s'facă ună Macedonie independentă și democrată, iu tute milețile s'aibă idhyile drepturi. Scrie și nâscânte puizii iu cântă durerile ali Armâname.

Tu añilli di ma năpoi pri "paplu" Nașu lu-avea luată un mare dor di Rumânia, țară cari ună oară, di la 1860 și până la 1944, avu mare frundidhă di Vlahilli din Macedonia. Si așí că tu Septemvrie 1973 "paplu" Nașu apufăsi și s'duse tu Rumânie, și după doi añi și șapte meși di bănare la București 's'deade suflitlu la vârsta di 87 di añi.

Nașu Zdru era ficiorlu a preftului armân Niculae Zdru, cari servi în Macedonia 40 di añi (1899-1939), și a prifteasăllei Stiryiana (n. Costică) Zdru. Llirtatlu alâsă după nâs trei surări tu Macedonia, doamnele Ianula Gugiamani, Rincea Papamihail și Olimpia Vancea; trei fraț, George din București, și Hristu cu Nacu din Bridgeport (USA); și 26 di nipoț și nipoate di fraț și surări.

Cu moartea al Nașu Zdru Armânamea chiru un bun patriot și luptător. Dumnidzău s'lu lliartă.

V.P. Avdilliatlu

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

* Strasbourg,FRANTA- In zilele de 3 și 5 Octombrie a anului trecut a avut loc în Europa o întâlnire internațională a militanților politici originari din Europa de Est. Din partea românilor au luat parte o delegație formată din: Mihai Korne, G. Filitti, dr.J.M. Boboc, D.Damian și Dumitru Lupașcu. Vom publica în numerele viitoare raportul dlui Mihai Korne "Asupra Securității Europene".

* Madrid,SPANIA- Artistul Ovidiu Teodorescu, a cerut azil politic la Madrid. In turneul ansamblului muzical care a vizitat Spania se afla și cunoscutul artist de revistă, fiul artistei Silly Vasiliu. Săturat de regimul comunist din România, Ovidiu Teodorescu, a ales libertatea.

* Merrilville,U.S.A.-Duminecă 12 Decembrie,1976, tineretul din gruparea MAROY de pe lângă Biserica "Pogorârea Duhului Sfânt",păstorită de Păr.Theodor Gotiș, a avut în hala parohială o masă de Crăciun,urmată de un program artistic. Au fost prezentate câteva scenete comice și la fel câteva colinde tradiționale românești și americane sub conducerea dlui George Ross.

Un început frumos, ce merită toată lauda și care nădăjduim, va fi continuat.

* Cleveland, U.S.A. - Dna Sylvia Filip, imediat după ce a fost realeasă în postul important de secretară la Uniune și Ligă a plecat în România împreună cu fiica ei.

Dna Filip este cheia U & L. Dânsa află imediat cine a murit, cine sunt mostenitorii, dacă testamentul este scris clar, ce rude are în viață decedatul,etc.

Comuniștii au nevoie de aceste informații ca să poată pune mâna pe mostenirile românilor din America, în desavantajul mostenitorilor de aci. (Cei din țară nu capătă dolari ci lei schimbați la cursul cel mai mic).

De data aceasta comuniștii s'au înșelat. Dna Sylivia Filip este o loială cetățenă americană a cărei sinceritate nu poate fi pusă la îndoială.

Totuși, pentru a evita ori ce întârziere în plata polițelor, și pentru a tăia pofta comuniștilor pentru dolarii munciți din greu de românii de aici, sfătuim pe membrii Uniunii și Ligii să-și scrie un testament clar și precis.

Dnii avocați Coman și Crăciun sunt sigur că-s gata să vă ajute.

CORESPONDENT

● Informaţiuni Culturale ●

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI DIN FREIBURG

* Freiburg,GERMANIA-Din darea de seamă a Institutului Român de Cercetări din Freiburg se poate constata că acesta a devenit, nu numai cu numele, ci într'adevăr un centru cultural al tuturor românilor de peste hotare.Menționăm că numai în anul 1975 Institutul a dat ca împrumut un număr de 964 de cărți, 6723 periodice și 612 de articole diverse. In această perioadă s'au consultat materiale din aproape toate cele 20 secțiuni din următoarele domenii: bibliografii, colecții de periodice, materiale documentare,arhive testamentare, cataloage, manuscrise, arhiva de presă etc. In acest an s'a întocmit Catalogul general al tuturor lucrărilor colectate în cei 27 de ani de activitate al acestui Institut, de sub conducerea d-lui prof. V. Mihăilescu.

EXPOZITIE

* Caracas,VENEZUELA-Intre 14 și 30 Noiembrie 1976, sub auspiciile "Consiliului Național de Cultură" din Venezuela,a avut loc expoziția artistului Aurel Diaconescu. Galeria de Artă din Caracas a expus picturi și sclupturi a compatriotului nostru, care s'a bucurat de un mare succes. Atât presa și criticii străini au adus elogii pictorului și sclupturului Aurel Diaconescu.

O NOUĂ EDITURĂ ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

* Munchen, GERMANIA-Incepând de la 15 Octombrie 1976, funcționează la Munchen, ca mini-întreprindere editura John DUMITRU,ce-și propune editarea pe baze contractuale cu autorii a unor opere științifice, literare și artistice, cu precăderea a celor ce tangentează sfera gândirii, creației și culturii românești, provenite din rândul emigrației exilului.Vom reveni cu amănunte.

EDITURA CARPATII DIN SPANIA

* Madrid,SPANIA-După 22 de ani de existență neîntreruptă, Editura Carpații își anunță schimbarea adresei.

EDITURA CARPATII
Calle de Conde de Penalver
82, 4, Dcha.
Madrid-6 SPANIA

Actualitatea internațională

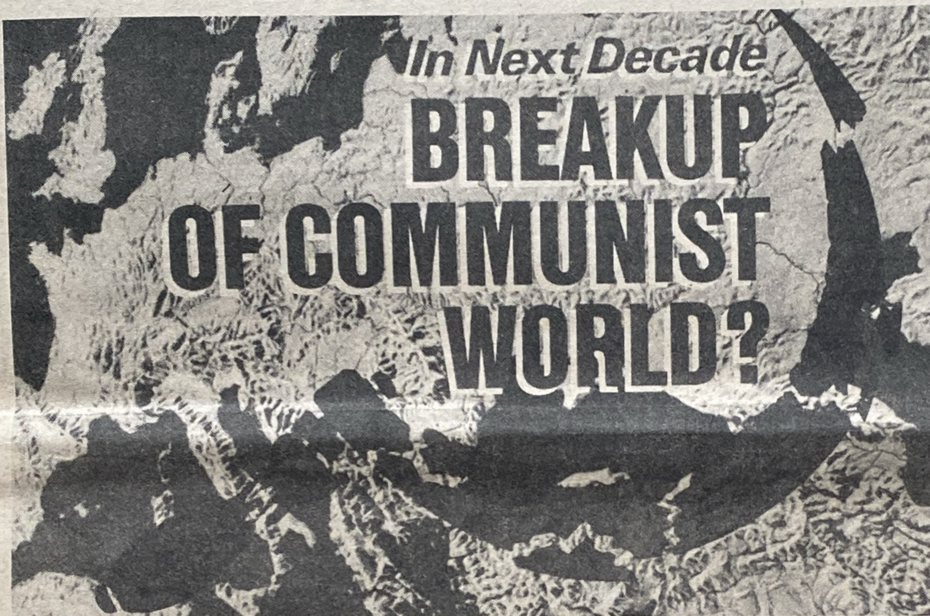
DESINTEGRAREA COMUNISMULUI INTERNAȚIONAL

O analiză obiectivă a situației internaționale privită prin prisma realităților din ultimul an, ne duce la concluzia de a spune ca în maximul 10 ani de zile, comunismul internațional se va desintegra.

Ruptura care deja exista între China și Uniunea Sovietică, va continua, indiferent de cine va ajunge la putere în Peking sau Moscova.

Țările din Europa de Est, va trece printr'o fază economică grea.

Partidele comuniste din Europa de Vest, cu asa zisa "linie independentă", vor creia greutăți dominației sovietice din Europa de Est, accentuind și mai mult ideia "comunismului național", distrugând în felul acesta monolitul sovietic.

CRIZA BLOCULUI SOVIETIC

Criza majoră prin care trece blocul sovietic, va depinde într'o mare măsură de factorii economici. In timp ce propaganda comunistă continuă să scrie despre inflația din Vest și lipsa de lucru din "agonia capitalismului", experții economici din Vest spun că Uniunea Sovietică și sateliții ei se găsește în momentul de față într'o situație disperată.

Planificările gresite ale COMECON-ului (Consiliul Mutual al Ajutorului Economic) din blocul sovietic, nu a putut ajunge la obiectivele planificate. Lipsa materiilor prime, cât și aproape totala lipsă de cooperare a țărilor din Europa de Est, va duce automat la o ridicare și mai mare a prețurilor bunurilor de consum.

Blocul Sovietic va depinde și mai mult în importurile din țările vestive.

Dacă luăm însă datele statistice a deficitului schimbuburilor economice a COMECON-lui cu Vestul, vedem că acest deficit a ajuns la sfârșitul anului 1976 în jurul sumei de $ 45 de bilioane, în comparație cu $ 34 de bilioane din 1975.

Observatorii vestici,prezic că în viitor împrumuturile acordate țărilor din Europa de Est, vor fi cât mai mici.

Citind bugetele financiare a țărilor comuniste vedem că ele continuă să alocheze în viitoarele planuri cincinale, sume și mai mari industriei grele, cât și înarmărilor. In concluzie, Uniunea Sovietică va cere țărilor satelite mai multe bunuri de consum în schimbul materiilor prime de care toate au nevoie.Dintre aceste țări, Cehoslovacia, Polonia și România vor depinde aproape total de Uniunea Sovietică, în inportul materiilor prime cât și investițiilor industriale, creind în felul acesta greutăți economice interne.

Dramatizând exemplul Poloniei cu revoltele din ultimul an, putem prezice că situații asemănătoare vor avea loc aproape în toate țările comuniste din blocul sovietic.

UNIUNEA SOVIETICĂ ȘI CHINA

Dacă unii sceptici au crezut că prin moartea lui Mao, relațiile dintre Peking și Moscova, se vor ameliora, astăzi se vede clar că aceste două țări sunt separate printr'o mulțime de probleme, ce nu se vor putea rezolva așa de ușor.

Este interesant de notat în special atitudinea Uniunii Sovietice, care am putea zice că suferă de o "paranoie" în ceeace privește frontiera de 7240 de kilometri,ce separa China de Uniunea Sovietică. Moscova, și în special "vechea gardă" din Cremlin, nu au înțeles și nu vor înțelege "problema chineză."

Lipsa de încredere între unii și alții va persista și după părerea experților în problemele internaționale, conducătorii sovietici se tem mai puțin de un atac nuclear American, înpotriva lor,decât pericolul chinez.

O luptă ideologică cât și o situație militară, gata de a exploda în ori ce moment va continua între aceste două mari puteri comuniste.

DISCUTII ASUPRA UNUI INCIDENT LA FRONTIERA U.R.S.S - CHINA

ITALIA

* ROMA - Toate partidele majore din Parlamentul italian actual, au agreeat cu propunerea partidului Creștin Democrat să elimine Catolicismul ca religie de stat și să adopte educația religioasă pe o bază strict voluntară. Cu 412 voturi contra 31 s'a hotărît a se continua negocierile cu Vaticanul pentru revizuirea concordatului din 1929 semnat între Mussolini și Biserică.

Aceasta s'a petrecut în Anul Domnului 1976, exact cu trei săptămâni înainte de marea sărbătoare a venirii în lume a Intemeiatorului Bisericii Creștine, Isus Christos.

CUBA

* HAVANA - Cu ocazia sărbătoririi a 20 de ani dela așa zisa "revoluție cubană", dictatorul cu barbă marxistă Fidel Castro, care până aci deținuse funcția de prim-ministru, a fost numit PRESEDINTE al Consiliului Statului Cuba. Anunțând aceasta, radio Havana l-a numit: "puterea supremă a națiunii".

Deținând de-acum în mâinile sale de schizofrenic "puterea supremă a națiunii", este numai de așteptat din parte-i, alte răzbunări personale, vărsări de sânge și acte nechibzuite, atât pe plan intern cât și internațional.

STATELE UNITE

General Alexander Haig

General George Brown

* WASHINGTON- Recentele rapoarte primite din partea C.I.A.-ului referitor la obiectivele strategiei blocului sovietic, arată clar că părerea Generalului Alexander Haig, șeful suprem al forțelor NATO-ului, este cât se poate de obiectivă. Dacă Statele Unite și aliații vestici nu-și măresc și nu-și înarmează forțele armate din Europa, Uniunea Sovietică va lansa un atac împotriva Europei de Vest.

Cei doi senatori din Comitetul Forțelor Armate, dem. Sam Nunn din Georgia și rep. Dewey Bartlett din Oklahoma, care au vizitat în luna Noiembrie trupele din Europa, spune Generalul George Brown, au raportat necesitatea absolută a înarmării forțelor NATO-ului, penrtu a fi capabile să oprească un atac sovietic.

Jimmy Carter

Cu toate că mai sunt încă câteva săptămâni de zile, până când Președintele-ales Jimmy Carter, va intra în Casa Albă, el este deja sub presiunea Pentagonului cât și a membrilor Senatului, care cer ca bugetul militar să nu fie redus asa cum Jimmy Carter promisese în campania electorală, înainte de a fi ales Președinte.

Carter ar fi dorit să reducă bugetul militar cu $ 5 până la $ 7 bilioane pe lună.Numirea eventuală a lui Harold Brawn, ca Secretar al Apărării Naționale,nu va putea decât să ajute Pentagonului de a menține cheltuelile militare la nivelul cerut de necesitățile evenimentelor curente.

CRONICA VREMII

DEMOCRAȚIA ȘI COMUNISMUL

Ion BOIERU

Acești doi termeni se exclud, atât prin sfera cât și prin conținutul lor, căci sunt contradictorii, în orice logică formală și politică.

Totuși, confuziile mintale stăruesc în judecata unor oameni. Aceste confuzii își au originea în propaganda sofisticată a comuniștilor, dar și în slaba pregătire ideologică a mulțimilor, și chiar a conducătorilor politici.

Intre cele două lumi, demeocratică și comunistă, se dă o luptă pe viață și moarte. Această luptă nu este înțeleasă în termenii ei esențiali și adevărați, decât de foarte puțină lume, care, de multe ori, nu are nici un fel de influență, ci asistă din afară la ciocnirea celor două forțe politice.

Democrațiile occidentale s'au dovedit neputincioase în confruntarea lor cu comunismul, tocmai din cauza confuziilor, pe care n'au fost în stare să le înlature. Mai grav este faptul că, nici astăzi, aceste democrații nu au viziunea limpede a realităților politice ale contemporaneității. Mulți dintre conducătorii politici ai democrațiilor occcidentale nu pricep structura, metodele și idealurile politice ale comunismului. In diferite împrejurări, acești conducători politici și-au însușit tezele comuniste și au acceptat soluții comuniste, în problemele vitale care priveau însăși existența lor proprie, adică a popoarelor pe care le conduce. Si aceasta, fără să-și dea seama, că atitudinea lor duce la destrămarea statală a popoarelor lor, la pierea națională.

In primul rând, democrațiile nu au înțeles că "democrația" nu este o formă de guvernământ, ci o metodă politică, care este valabilă numai în anumite împrejurări istorice, și în evoluția unor popoare care ar putea aplica această metodă.

Democrația nu este o metodă universală, ci are un caracter relativ istoric.

Prin tendința de a universaliza democrația s'au distrus fundamentele specificului național, ale conștiinței naționale, care este singura forță istorică ce asigură existența unei entități etnice.

Așa s'a făcut că, după cel dintâi război mondial, țările occindentale, deși erau pregătite pentru metode democratice, în viața politică, au accentuat interesul pe aceste metode, în loc să creieze temeiurile unei desvoltări ale conștinței naționale, care singură se putea opune pericolului comunist, al cărui obiectiv era distrugerea oricărei închegări naționale, etnice. Comunismul promova internaționalismul, și utiliza impotențele democrației prin infiltrarea în toate sectoarele de comandă politică. Apariția puzderiei de partide politice, în democrațiile occidentale, duceau la fărâmițarea națională, ceiace favoriza și înlesnirea penetrației comunismului, întâi prin partidele social democrate, ale fronturilor populare, și apoi, prin partidele comuniste, organizate pe temeiul libertăților democratice. Deși aceste partide comuniste, nu aveau nici un fundament național, în nici una din țările occidentale, democrațiile nu întrevedeau pericolul pe care-l reprezenta existența artificială a comuniștilor.

Mai târziu, democrațiile s'au amăgit cu iluziile îndulcirii comunismului și a făcut alianțe cu Uniunea Sovietică, alianțe care au avut consecințe grave pentru existența acestor democrații. Europa a fost invadată de comunism, sub masca alianțelor, a fost fragmentată de comunism, și ideologia comunistă a devenit agresivă, cu obiectivul principal, de a lichida orice formă democratică a popoarelor europene, și ale lumii întregi.

Astăzi, democrațiile europene nu ar avea nici un fel de rezistență politică, spirituală și economică, dacă nu ar exista Statele Unite ale Americii. Intrega Europă ar fi sub dominația comunismului sovietic.

Procesul destrămării democrațiilor europene are o istorie lungă și complicată, și nu va putea fi înlăturată destrămarea aceasta, dacă nu se limpezește mintea conducătorilor de popoare să înțeleagă comunismul și pericolul lui, în toată gama de elemente constitutive.

In lumea românească liberă există aceiași confuzie asupra comunismului și democrațiilor. Se vorbește mereu de democrație, și mai rar, sau de loc, despre naționalism, conștință națională și unitate națională.

In lupta noastră anti-comunistă avem nevoie de polarizarea a forțelor naționale, căci ne interezează eliberarea poporului român, și asigurarea libertăților pentru existența Neamului Românesc.

Aplicarea metodelor democratice, în această luptă este un non-sens politic, un anacronism.

Aceste metode politice sunt valabile în alte condiții, în alte conjuncturi, și pentru alte scopuri.

Obiectivul nostru este să dinamizăm energiile naționale, forțele de conștiință națională, nu cele democratice, ci pe toți românii care cred în drepturile istorice ale Neamului, care luptă împotriva Marxsismului, și Comunismului , concepții străine de sufletul românesc.

Lupta noastră pentru eliberarea de comunism nu se poate duce decât în numele Neamului românesc, nu în numele democrației.

Democrațiile de azi nu pricep acest obiectiv al lumii libere. Ele lasă loc liber tuturor forțelor destructive pe care le promovează comunismul.

Democrații care vor să-și realizeze obiectivele lor, nu pot face acest lucru decât în comunitatea închegată a unui Neam. Primatul revine naționalismului, adică concepției politice naturale, care crede în unitatea spirituală și etnică a unui Neam, căci numai această concepție poate înlesni consolidarea națională și creațiile de cultură specifice ale unui Neam.

Democrația este o metodă auxiliară, secundară în viața politică, și fructuoasă numai în sânul unor anumite popoare, care își pot permite luxul ei, din anume considerații geo-politice.

Prin însuși actul nașterii noastre, în sânul unui popor, suntem legați, spiritual și biologic, de acel popor, de o entitate etnică, în cazul nostru, românii, nu de formule, metode sau forme de guvernământ, cum ar fi democrația.

Democrația are un înteles deosebit, după concepția națională a fiecărui popor, deci este relativă. Stefan cel Mare, care a apărat existența poporului român, în fața tuturor adversarilor, n'a făcut acest lucru în numele democrației, ci a conștiinței că apără, ca și Mircea cel Bătrân " sărăcia și nevoile și neamul ".

In exilul nostru, suntem nevoiți să urmăm linia de gândire și orientare a creatorilor de istorie românească. Să dăm prioritate valorilor naționale, în locul termenilor artificiali, creiați de democrațiile moderne, care nu mai au viabilitate în fața revărsărilor comuniste. Căci aceste democrații nu mai văd unde este sursa de renaștere și putere spirituală a unui popor. Ele au idolizat propria lor imagine, în loc să lase fiecărui Neam libertatea de a și construii propriul său destin, cu potențele sale, cu concepția sa și cu specificul său.

Democrația așează o crustă falsă peste viața unei națiuni, atunci când această democrație se prezintă ca singura formulă politică pentru acea națiune.

O națiune dispune de virtualități multiple și variate pentru a asigura perpetuarea istorică a acesteia.

In ceasul de acum, pentru lumea românească din exil, nu democrația este cea mai indicată din aceste virtualități. Cu ea nu se mai poate lupta împotriva inamicului principal-Comunismul.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

UN APEL

Cancelarul Germaniei de Vest, Helmut Schmidt, a trimis noului Președinte al Statelor Unite Jimmy Carter, un apel în numele alianței țărilor din Vest, de a găsi cât mai urgent posibil o soluție de regenerare a situației economioe care, în unele țări ale blocului vestic, se află în fața dezastrului și la fel de a refortifica apărarea Vestului în fața înarmării crescânde și neliniștitoare a Rusiei Sovietice, înainte de a fi prea târziu.

Observatorii politici, atât din Statele Unite și Canada, cât și din Europa, sunt de părere că apelul atât de dramatic al Cancelarului Schimdt, are la bază teama că noul Președinte democrat al S.U.A., va pune în aplicare sloganele enunțate în timpul campaniei electorale, reducând bugetul apărării spre a face față anumitor probleme economice locale a căror rezolvare a promis-o în acea campanie, văzând în aceasta un pericol în ceea ce privește situația Berlinului de Vest, care, știut este, stă ca un os în gâtlejul muscalilor și care, de îndată ce aceștia își vor da seama de o cât de mică slăbiciune din partea Vestului, va fi înghițit de ei.

Urmările ar fi desigur dezastruoase pentru actualul guvern dela Bonn și pentru Partidul Socialist German (SPD), care, în alegerile din Octomvrie, a ajuns la putere cu un număr mai infim de voturi de cât cele ce l-au pus pe Jimmy Carter în Casa Albă.

Una din temele electorale ale noului Președinte al Statelor Unite, a fost șomajul, promițând că, dacă va fi ales, fiecare american va avea de lucru, câștigând astfel suportul uniunilor muncitorești și votul massei muncitoare, ca, la cateva săptămâni după alegere să întoarcă foaia și să declare că șomajul în Statele Unite va sta la peste 5% încă mulți ani de aici înainte.

Aceasta, ne face să credem că, pus în fața situației reale și a pericolului ce amenință omenirea datorită înarmării ofensive a Rusiei Sovietice, noul Președinte al Statelor Unite, va trebui să uite și să calce în picioare multe din promisiunile făcute poporului american înainte de alegeri. Căci altcum, va intra în istorie, nu numai ca un Baptist mincinos, ci și ca un cioclu al omenirei.

ACEASTA NU MAI ESTE "ȚARA LUI FORD"

Faptul că fostul Președinte al Statelor Unite, Gerald R. Ford, cel dintâi care să ajungă la acest post fără să fi fost ales și cel dintâi care să piardă acest post în alegerile generale, se datorește, în bună parte gafei făcute în cadrul convorbirii cu oponentul său, Jimmy Carter, afirmând că țările de după Cortina de fier nu sunt subt papucul Moscovei, ceea ce a determinat pe mulți cetățeni americani originari din țările respective să voteze împotrivă-i; dar mai ales faptului că nu s'a despărțit la timp de lugubra figură a Secretarului său de Stat pentru afacerile externe Henry Kissinger, care în ultima vreme devenise "persona non grata" chiar în sânul partidului republican și datorită căruia, un mare număr de republicani, au votat în alegerile din 2 Noemvrie 1976, un democrat, pentru a scăpa S.U.A. de el în următorii 4 ani, și desigur, pentru totdeauna.

Judecând la rece, plecarea lui H.Kissinger odată cu a lui Ford, credem că nu va putea aduce mari schimbări în politica externă americană.

Admitem fară doar și poate, că Președintele Ford ar fi putut câștiga aceste alegeri, chiar cu gafele făcute, dacă nu era legat la gât cu Kissinger, care ca "o piatră de moară" l-a tras la fund odată cu el.

Dar pagina istoriei s'a scris.....

Cam pe vremea când steua lui Gerald Ford urca pe firmamentul politic american la înălțimi din ce în ce mai mari, a apărut pe la încrucișări de drumuri și pe marginea marilor artere de circulație, pe panourile dedicate reclamelor, o inscripție care spunea: "ACEASTA ESTE TARA LUI FORD". Firește că n'a fost vorba de Gerald, ci de automobilul Ford. De data aceasta însă, s'ar putea cu adevărat scrie pe respectivele panouri: "ACEASTA NU MAI ESTE TARA LUI FORD". Nu a automobilului, ci a lui Gerald.